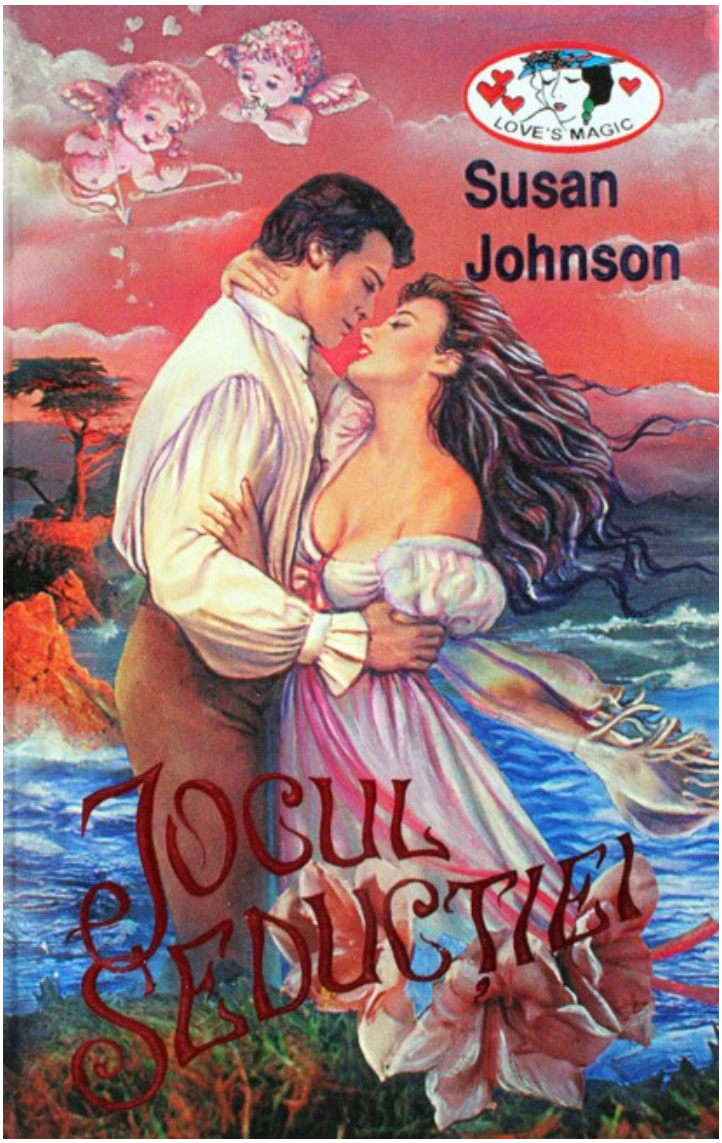

JOCUL SEDUCŢIEI
SUSAN JOHNSON

CAPITOLUL 1
Sankt Petersburg Ianuarie 1899
—Fir-ar să fie,Amalia! şuieră prinţul Alexander la urechea trandafirie aflată foarte aproape de buzele sale,în timp ce o rotea pe frumoasa blondă înaltă şi cu ţinută regală prin mulţimea de personaje nobile,elegant îmbrăcate şi coafate,încărcate de bijuterii,care dansau în sala de bal stil rococo,ornamentată în alb şi auriu,a palatului Dolgofuki.Ai spus că Benckendorf urma să părăsească oraşul încă de acum

trei zile!Amalia,în seara aceasta extrem de sigură de frumuseţea ei,îmbrăcată într-o rochie din catifea violet exagerat de decoltată,care părea să-i mărească silueta şi a cărei trenă modernă mătura pardoseala în jurul ei,în vreme ce,condusă de Alex,se balansa impecabil printre perechile de dansatori,îşi ridică ochii de culoarea levănţicăi înconjuraţi de gene seducătoare,adresă un zâmbet timid chipului întunecat şi mai degrabă neplăcut care o privea şi,în şoaptă,spuse pe un ton împăciuitor:
—Dar,dragă Sacha,de unde era să ştiu că Boris avea să câştige două nopţi la rând la mesele de joc de la „Yacht Club"? Rămâne aici încă o seară,ca să vadă dacă norocul îi va surâde în continuare.
—Cu el trebuie să ai noroc.în viaţa mea n-am văzut un jucător mai nepriceput ca el,replică prinţul mojiceşte.Ceasurile petrecute în ziua aceea bând la „Yacht Club" nu avuseseră ca efect moderarea temperamentului nestăpânit caracteristic Kuzan-ilor.
—Ei,iubitule,nu oricine poate avea bafta ta diabolipă la cărţi! zise ea,adâncindu-şi privirea cuceritoare în ochii reci,cu reflexe aurii care se uitau spre ea.
Amalia era expertă în flirturi şi seducţie,şi îşi folosise la maximum considerabilele ei talente pentru a reţine vreme de cinci luni nestatornicul interes al prinţului Alexander Nikolaevici Kuzan.Legăturile acestuia durau rareori mai mult de o lună.
—Nu-i vorba de baftă,ripostă bărbatul cu chip posomorât,ci de practică şi îndemânare,dobândită prin continuă exersare.După ce joci zilnic vreme de zece ani cu o mare varietate de jucători împătimiţi,capeţi o oarecare măiestrie.Prostul de bărbatu-tău reprezintă excepţia de la regulă,conchise el.
—Boris nu are nevoie să fie inteligent,iubitule..Moşia din Urali a tatălui său produce jumătate din platina extrasă anual pe întregul mapamond.
—Minele de aur din Siberia ale Kuzan-ilor au făcut de mult inutilă preocuparea faţă de bani,porumbiţa mea,dar familia noastră continuă să spere că va vedea la odraslele sale o

oarecare capacitate intelectuală.Nu-i suficient să duci la gură un pahar sau o lingură.
—Nu fi atât de aspru,Sacha.E drept că Boris a fost întotdeauna puţin supraponderal,dar,în schimb,iată că eu apreciez cu mult mai mult virilitatea ta suplă.Contesa Amalia Benckendorf îşi agită uşor trupul voluptuos,strâns lipit de silueta înaltă şi musculoasă a prinţului,constatând că acţiunea ei obţinea efectul dorit şi zâmbi satisfăcută când simţi organul tot mai erectat apăsându-i abdomenul.
—Dracu' să te ia,Amalia,bombăni cu glas scăzut Alex,care de trei zile se gândea la o partidă în pat cu contesa.Ducă-se naibii,Boris! Dacă nu ne putem duce la tine,vino la palatul meu din oraş.Slujitorii mei sunt de o discreţie scrupuloasă.Te voi conduce înapoi,acasă,înainte ca Boris să plece de la „Yacht Club".
Oricât de inteligentă şi iscusită în flirturi ar fi fost Amalia,asemenea marilor frumuseţi care de-a lungul timpurilor obişnuiau să se înconjoare de bărbaţi ce se gudurau pe lângă ele,de astă-dată calculase greşit,socotind că-l dusese de nas pe încă un admirator pe care-l putea tachina şi cu care să se poată juca.Ar fi trebuit să-şi dea seama.Oricine era la curent cu succesele amoroase ale prinţului Alexander Nikolaevici — şi acestea erau numeroase deoarece discreţia nu constituia o trăsătură caracteristică a Kuzan-ilor — ar fi fost de dorit să dea dovadă de mai multă prudenţă.Secole de bogăţie,de obişnuinţă de a porunci şi de aroganţă îi făcuseră pe Kuzani impermeabili la amabilităţile unei societăţi politicoase.Se purtau după bunul lor plac,cu îndrăzneală şi nepăsare,şi dacă dădeau naştere unor scandaluri,niciodată nu catadicseau să le dea atenţie.
În ciuda binecunoscutei reputaţii de nestatornicie a prinţului,iegiunile de femei care-l doreau păreau să nu se lase descurajate.Cât despre el,încântat de adularea lor,îşi dăruia favorurile cu o generozitate democratică.Femeile frumoase şi pasionate îl atrăgeau,iar el era un amant extrem de fermecător.Generos atât cu el însuşi cât şi cu averea sa,era nespus de irezistibil.La un singur lucru era refractar: îi displăceau profund femeile posesive şi,când chipurile

drăgălaşe încercau să-l linguşească şi să-l ademenească împotriva voinţei lui,se pomeneau înlocuite fără menajamente.Contesa Amalia nu era prudentă,şi făcu exact ceea ce nu trebuia să facă.în imensa ei vanitate,crezând că-l va subjuga şi mai mult pe prinţ,că înte-ţindu-i dorinţa avea să-l atragă şi mai tare spre ea,îl tachina,refuzându-i favorurile şi în a treia seară.

— În seara asta nu pot,iubitule,îmi pare rău!

Prinţul Alex era un bărbat modern şi experimentat — rafinat,cultivat,extrem de chipeş şi incredibil de bogat.învăţase de timpuriu regulile artei de a face curte şi se ştia că,atunci când avea chef,curta cu amabilitate câte o femeie deosebit de frumoasă vreme de două sau patru săptămâni.

Dar nimeni,oricât de optimist ar fi fost,n-ar fi mers atât de departe încât să afirme că vreuna dintre aceste avansuri capricioase ar fi fost ale unui bărbat îndrăgostit.Noţiunea aceasta,chiar şi sentimentul respectiv erau total străine firii lui fundamental egoiste şi dornice de a-şi satisface propria plăcere.

Alex se bucurase de farmecele voluptuoase ale Amaliei vreme de cinci luni — ceva fără precedent — tocmai fiindcă acele farmece erau voluptuoase.

În pat,ea era exact antiteza zeiţei cu păr auriu,rece şi distantă,pe care o înfăţişa în public.Era o destrăbălată sălbatică,nesăţioasă,iscusită şi desăvârşită,a cărei pricepere tehnică,împreună cu înclinaţiile sale fireşti,depăşea deseori imaginaţia şi,în mod cert,extrăgea din străvechiul dans al dragostei cele mai profunde plăceri senzuale.

—Nu poţi sau nu vrei? întrebă Alex pe un ton dispreţuitor şi rece,fără a greşi nici un pas în timp ce aluneca fără efort prin mulţimea de dansatori.

—Dacă aş putea aş veni,Sacha,susură Amalia minţind.

—Atunci vino la palatul meu.Voi avea grijă să fii acasă în două ore,zise el scurt.

Pentru prima dată,în mintea Amaliei apăru o urmă de îndoială.Propunerea de două ore se asemăna,în mod crud,mai mult cu un rendez-vous cu o prostituată sau cu o ţigancă decât

cu o femeie de a cărei frumuseţe şi personalitate să fi fost vrăjit prinţul.
—Îmi pare rău,Sacha,realmente nu pot,murmură Amalia.
Şi continuând în stilul cu care avusese atâta succes în trecut,îi oferi pe sub genele dese o privire caldă şi ispititoare.
—Căţea! explodă furios Alex.Desprinzându-se din braţele ei,se răsuci pe
călcâie şi străbătu cu paşi apăsaţi încăperea,împingând şi izbind cu umărul pentru a-şi croi drum prin mulţime,într-un mod lipsit de cele mai elementare maniere.Superba contesă Benckendorf fu abandonată în mijlocul sălii de bal,în timp ce capetele tuturor oaspeţillor aflaţi pe o rază de şapte metri se răsuciră ca să se holbeze la ea,la auzul insultei neechivoce a lui Alex.Sub arsura insultei,temperamentul Amaliei explodă.
Blestemat fie sufletul negnt al lui Sacha. O să plătească pentru ceea ce-a făcut în seara asta îşi jură în sinea ei cu furie.
Făcând apel la întrega ei demnitate,îşi strânse buzele încercând să mimeze un zâmbet politicos,îşi înălţă bărbia cu contur clasic şi părăsi cu paşi lenţi ringul de dans,încercând să ignore freamătul maliţios şi dispreţuitor al bârfelor,care izbucniră imediat,după o scurtă tăcere plină de uimire.
Alex coborî în goană scara de marmură acoperită cu un covor roşu ce ducea spre foaierul de la parter,neluând în seamă capetele întoarse spre el şi privirile speculative care îi însoţeau plecarea grăbită.Odată ajuns în foaier,pocni din degete spre a chema un fecior care să-i aducă pelerina de zibelină,iar în timp ce aşteptarea i se părea nesfârşit de lungă,clocotea în sinea lui de o furie cumplită.
Nemernica,afurisita de curtezană ticăloasă,care îşi foloseşte împotriva mea meşteşugurile ei iscusite.Am aşteptat-o două nopţi Dumnezeule Sfinte,doar nu am nevoie de o femeie chiar în asemenea hal.Pentru mine femeile sunt o necesitate,dar niciodată nu constituie o obligaţie.Pot să supravieţuiesc foarte bine fără Amalia; cugeta el,în timp ce prefăcătoriile ei aţâţătoare continuau să-l facă să fiarbă de mânie.*La dracu,pe insule există ţigănci cu sutele şi dacă-i vorba,şi o mulţime de*

fete şi tinere soţii din lumea bună,tot atât de dornice să-mi fie pe plac.Si totuşi...Amalia e al dracului de bună la pat.
În cele din urmă,feciorul sosi cu pelerina,cerându-şi iertare,şi Alex îşi potrivi pe umeri luxoasa blană.Dădu scurt din cap indicându-i feciorului că poate pleca,apoi rămase o clipă în loc,mustrându-se că-şi descărca proasta dispoziţie pe slujitor; vârându-şi mâna în buzunar îi aruncă acestuia două ruble de aur şi se scuză,explicând cu un surâs ruşinat:
—Îmi pare rău,frăţioare.M-a scos din fire o afurisită de femeie.
Băgând banii în buzunar,servitorul îi adresă un zâmbet larg şi,cu o grăitoare înălţare din umeri,răspunse:
—Nici o femeie nu merită să te gândeşti prea mult la ea.Găsiţi-vă o ţigancă,
excelenţă.Vă va încălzi sângele şi vă va potoli enervarea.
Poate că are dreptate,reflectă Alex.*Două săptămâni petrecute în refugiul meu preferat din apropiere de Moscora,cu o ţigăncușă mi-ar risipi proasta dispoziţie*.Ar fi fost liniştitor să aibă câteva săptămâni de desprindere din aceste activităţi sociale febrile,.obositoare,ridicole şi neplăcute.El şi Ivan ar merge la vânătoare de lupi.Lăsându-şi gândurile să gonească anticipativ,hotăra deja în minte care dintre noile sale puşti avea să le ia; şi nu trebuia să uite două sau trei lăzi cu vinul foarte vechi şi bun de Tokay pe care-l cumpărase de curând.Iar — cu perversa nestatornicie şi cu imensul optimism al tinereţii — Amalia fu uitată cu desăvârşire.În clipa în care feciorul deschise larg uşa în faţa lui şi prinţul păşi afară,fiind întâmpinat de un vârtej de zăpadă spulberată,proasta dispoziţie se şi risipise,fiind înlocuită de aşteptarea plină de bucurie a frumuseţii,tihnei şi plăcerilor oferite de o şedere la ţară.Îi dăduse poruncă vizitiului său,Ivan,să stea cu troica gata pregătită în faţa intrării,deoarece socotise că avea să plece devreme,împreună cu Amalia.Acum,în timp ce cobora în fugă treptele luminate de făclii îndreptându-se spre troica deja în aşteptare,strigă vesel:
— Ivan! Ivan! Plecăm la Podolsk...acum,în clipa asta!Şi inima îi cânta,plină de o nestăpânită euforie.

CAPITOLUL 2

Pe treptele de la intrare,sub fulgii de zăpadă ce cădeau uşor,se afla şi o altă persoană,oaspete al balului de la palatul Dolgoruki.Dar starea de spirit a acesteia era total diferită de cea a bărbatului care se îndrepta cu atâta entuziasm către troica sa roşie şi superb echipată.Acest oaspete — o femeie — era posomorâtă,

oarecum înspăimântată,şi când vântul se strecură în rafale reci prin faldurile pelerinei sale uşoare,începu să tremure.

Zena Turku o însoţise la bal pe mătuşa ei,baroneasa Adelberg,cu porunca expresă de a se face plăcută generalului Skoblov,care o ceruse în căsătorie.

Opunerea,planşetele şi blestemele Zenei nu clintiseră cu nimic hotărârea mătuşii sale de a o mărita cu acel general antipatic,gras,libidinos şi bătrân,care,de-a lungul celor şaizeci de ani ai săi,îngropase deja două soţii.între Zena şi văduva ei mătuşă nu exista nici urmă de iubire.

După ce frumoasa mamă de origine daghestană a Zenei murise cu trei ani în urmă în durerile facerii,tatăl ei se cufundase într-o disperare letargică din care nu-şi mai revenise.La o săptămână după înmormântare,el,Zena şi nou-născutul părăsiseră moşia prosperă şi frumoasă din ţinutul Astrahanului şi veniseră la St.Petersburg,încercând fără să reuşească să-şi alunge tristeţea,baronul Turku se apucase de băutură şi jocuri de noroc; numai rareori părea îndeajuns de treaz pentru a observa că Zena avea nevoie de el.În astfel de momente îi făgăduia solemn că se vor înapoia acasă.Dar acolo nu-l aşteptau decât amintiri dureroase,cărora nu le putea face faţă,după cum nu suporta nici vederea băieţelului a cărui venire pe lume fusese cauza morţii iubitei lui soţii.În zorii unei zile,în urmă cu şase luni,baronul Turku,incapabil să îndure încă o zi de viaţă,îşi dusese pistolul la tâmplă şi îşi zburase creierii.

Zena şi micul ei frate,Bobby rămăseseră singuri,cu sora vitregă şi plină de răutate a baronului,care pusese stăpânire pe ceea ce mai rămăsese din averea familiei Turku,reamintindu-i Zenei încontinuu şi cu dispreţ că trebuia să fie recunoscătoare că avea un acoperiş deasupra capului,deoarece tatăl ei pierduse

practic toate rublele la cărţi.Acum exact trei luni,când Zena împlinise optsprezece ani,mătuşa ei o informase că avea să se mărite cu generalul Skoblov,dat fiind faptul că ea nu mai avea chef să întreţină o nepoată nerecunoscătoare.Spera că Zena îşi dădea seama cât de norocoasă era,deoarece fetele fără bani nu constituiau o partidă atrăgătoare pe piaţa căsătoriilor,situaţie la care se adăuga pata practic de neşters pe care o constituia faptul de a avea o mamă de origine cercheză.Zena nu lua în seamă bârfele jignitoare referitoare la mama ei,fiind tot atât de mândră de farmecul moştenit de la mama sa ca şi de nobleţea mai convenţională a tatălui său.Tatăl baronesei Turku era o căpetenie puternică din ţinuturile muntoase,al cărui clan cârmuise în Caucaz secole de-a rândul.Ultimii trei ani de după moartea mamei sale fuseseră trişti şi nefericiţi pentru Zena,care urmărise lenta şi necruţătoarea decădere a tatălui ei,cândva atât de mândru şi viguros.După moartea soţiei lui,abia dacă mai aducea a omul ce fusese mai înainte.Aproape peste noapte,se schimbase într-un bărbat distant,detaşat,de o politeţe oficială.

Baroana Adelberg o bătuse la cap întruna,amărându-i zilele,pe tânăra fată care,în acel mediu posomorât şi singuratic,devenea pe zi ce trecea de o nespusă frumuseţe.Rareori,pe vremea când tatăl ei încă mai trăia,el ieşea după-amiaza din camera lui şi ochii i se înceţoşau când distingea la fiica sa adolescentină o izbitoare asemănare cu mult-iubita lui soţie.Amintirile erau sfâşietor de dureroase,şi în ultimele sale luni de viaţă îşi evitase,cu brutalitate,din ce în ce mai mult,fiica.În săptămânile dinainte de balul Dolgoruki avusese loc o furtună de certuri aprige şi dure între baroana Adelberg şi Zena,bătrâna furioasă sfârşind prin a ameninţa că o va da afară din casă dacă nu se va învoi să se mărite cu generalul.Zena încă mai şovăia.înclina cu mai multă încăpăţânare ca niciodată să facă orice — absolut orice —mai degrabă decât să-l accepte ca soţ pe acel bărbat bătrân şi urâcios,cu faţa lui congestionată şi ascuţită,cu ochi răi şi respingători care o învăluiau în priviri atât de libidinoase.Stătuse în picioare lângă ea în fiecare seară,şoptind fraze dulci care,venind din partea unui bărbat ce-i putea fi

bunic,erau lubrice; atingând-o într-un mod familiar şi dezgustător,atunci când mătuşa ei nu se uita spre ei; privind-o fără a se ascunde cu un rânjet pofticios în timp ce o informa pe baroneasă că dorea ca logodna să fie scurtă.
Faptul de a fi fost nevoită să danseze în seara aceasta cu generalul întărise şi mai mult hotărârea Zenei de a se împotrivi cu orice preţ căsătoriei cu el.O ţinuse în braţe într-un mod prea intim,apăsându-şi de toracele ei pântecul flasc; şi scuturându-se de scârbă,Zena trebuise să facă apel la toată voinţa ei ca să nu fugă de pe ringul de dans.în secunda în care muzica încetase,se rugase să fie scuzată câteva clipe ca să-şi rearanjaze coafura şi,practic ţâşnind din încăpere,coborâse în goană scara şi,sub un brusc imbold,ceruse să i se înapoieze mantia,necesitatea de a se depărta de bătrânul general depăşind orice considerente legate de politeţe.
Trecuseră câteva minute de când stătea Zena pe treptele palatului,gândindu-se înnebunită la vreo soluţie posibilă,prin care să scape de viitorul pe care i-l plănuise mătuşa ei.Vreme de o clipă îi trecuse prin minte chiar şi să se arunce în Neva,dar alungase repede ideea când realizase că rezultatul unei sărituri de pe pod pe sloiurile ce acopereau râul ar fi fost probabil picioare frânte şi o moarte lentă prin îngheţare.Zena era încă destul de însufleţită de optimismul tineresc pentru a prefera viaţa şi nu moartea.în orice caz,Bobby avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el.Având o minte plină de energie,un trup tânăr şi sănătos şi o personalitate bogată în resurse,cu siguranţă va fi în stare să supravieţuiască.
Avea să supravieţuiască! Dar mai întâi trebuia să facă în aşa fel încât folOsindu-şi isteţimea să ajungă cât de departe de St.Petersburg,de o mătuşă răzbunătoare şi de un pretendent libidinos.Şi evaluând la repezeală foarte puţinele opţiuni disponibile pentru o femeie de optsprezece ani care mai avea de îngrijit şi un frate în vârstă de trei ani,se opri la o decizie: avea să se ducă la bunicul ei,în munţi.Avea să-l găsească ea în vreun fel.

CAPITOLUL 3

—Ivan! Ivan! Trezeşte-te!Tânărul nobil îşi zgâlţâia vizitiul adormit,care,înfofolit în păturile de blană ale trăsurii,se lăsase furat de somn.
—Ivan,trezeşte-te! Plecăm spre Podolsk.Hai mai repede!
Prinţul cel înalt şi brunet chicotea cu indulgenţă în timp ce-l scutura viguros pe voinicul ţăran.*Podolsk'—asta era desigur destul de departe de St.Petersburg* socoti în sinea ei Zena,într-o fracţiune de secundă.Odată decizia luată,se pregăti să-l abordeze pe necunoscut.Apoi ezită,educaţia de o viaţă întreagă opunându-se unei purtări atât de neruşinate.însă când văzu că vizitiul se trezise de-a binelea şi caii se cabrau în hamurile lor,alergă cu disperare spre silueta îmbrăcată în blănuri de zibelină şi se agăţă de braţul ei.
Surprins,prinţul se răsuci în loc,şi ochii lui cu reflexe aurii şi gene dese o învăluiră într-o privire apreciativă pe fata zveltă care stătea în picioare în faţa lui,înfăşurată într-o capă de caşmir cenuşie,foarte uzată,bordisită cu blană de miel neagră.Creştetul capului ei abia dacă-i ajungea până la umăr,şi spre privirea lui se înălţa un chip frumos şi delicat,cu ochi mari,de un albastru închis şi rugători.
—Ei bine? zise el impasibil.Cu un gest confuz,Zena ridică o mână,dând la o parte o şuviţă de bucle castanii care-i căzuse peste frunte,şi cu o mişcare nervoasă a capului ei graţios îşi scutură spre spate lunga cascadă a părului.
—Vă rog,domnule...Vorbea gâfâit în franceză; se întrerupse,apoi trase adânc aer în piept şi se avântă iarăşi:
—Vă rog,domnule,n-aţi putea...n-aţi putea să-mi îngăduiţi să merg împreună cu dumneavoastră la Podolsk?Sub privirea îndrăzneaţă şi deliberat scrutătoare a prinţului îşi coborî pleoapele şi îşi ţinu răsuflarea,chinuită de stânjeneală şi nerăbdare.*Oh,Dumnezeule,cum de am putut să decad atât de mult încât să-i cer unui necunoscut să mă ia în trăsura lui*?O copleşi ruşinea; apoi,printr-o şovăitoare oscilaţie a îngrijorării ei nervoase,mintea îi efectua o schimbare totală,disperarea alungându-i orice scrupule ce-ar fi îndemnat-o să ezite.

Sfântă Fecioară,ce mă fac dacă el spune nu? Isuse,bunule,fă-l să zică da,şi până în zori o să ajung departe de St.Petersburg şi de respingătorul general.
Alexander Nikolaevici o privea atent şi rece pe tânăra fată.Cu frumuseţea ei delicată şi inocentă,nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani.Totuşi,nu era neobişnuit de tânără pentru a fi femeie de stradă.Multe dintre acestea îşi începeau meseria la doisprezece sau treisprezece ani.La şaisprezece,ea era probabil o veterană cu experienţă,şi peste încă trei ani frumuseţea ei avea să-nceapă să se ofilească.Aceste frumoase flori ale nopţii se veştejeau rapid.
—Aşadar vrei să călătoreşti cu mine spre Podolsk.De ce? întrebă el,în timp ce ochii lui îi examinau cu insolenţă silueta de la cap până la picioare,revenind apoi la chipul ei palid.
—Nu…nu pot spune de ce,îngăimă Zena.
În mod evident,fata nu e îmbrăcată pentru o supravieţui mult timp în noaptea aceasta cu temperaturi sub zero grade,gândi prinţul,măsurând-o calm cu ochii lui căprui-aurii.Şi dacă ar lua-o cu el,asta l-ar scuti de osteneala de a se duce până în insule ca să găsească vreo ţigăncuşă care să-l înveselească.
Sub privirea lui dură Zena se făcu mică.Trăsăturile domnului aveau o vagă expresie de animal de pradă — asemenea unei feroce pantere negre,frumoasă şi totodată înspăimântătoare.Era un chip fără urmă de blândeţe sau milă,însă de o frumuseţe sălbatică ce-ţi atrăgea privirea.O imperceptibilă înălţare a umerilor săi largi dădu de înţeles că prinţul luase o decizie.
—De ce nu,micuţo? întrebă el pe un ton indiferent,tărăgănând cuvintele,
oferindu-i curtenitor braţul şi ajutând-o să urce-n troică.Zena se lăsă să cadă pe maldărul de blănuri moi,cu inima încă bătându-i nebuneşte.Prinţul se tolăni comod alături de ea,şi peste câteva secunde străbăteau cu toată viteza străzile largi,în galopul ameţitor al cailor.Prinţul nu-i adresă nici un cuvânt însoţitoarei sale,gândurile concentrându-i-se asupra câtorva lucruri de care avea nevoie pentru călătorie.Când ajunseră la impunătorul palat din rnarmură trandafirie al

Kuzan-ilor de pe cheiul Nevei,prinţul îi dădu lui Ivan câteva instrucţiuni laconice,apoi o ajută pe Zena să coboare şi o conduse spre intrare.Uşile duble din bronz,bogat ornamentate,se deschiseră înainte ca ei să apuce să le atingă.
Alex îl informă pe un majordom englez cu ţinută impecabilă că avea să plece imediat către Podolsk şi că nu voia decât să-şi schimbe hainele de seară.
—Rutledge,arată-i te rog,domnişoarei...ăă...
—Turku,se grăbi ea să răspundă.Şi pe urmă,temându-se că numele ar putea fi recunoscut,se corectă repede:
—Domnişoara Turknaminen,
—Rutledge,domnişoara Turknaminen va dori,fără îndoială,să se reîmprospăteze puţin înainte de drum.Condu-o în camera de oaspeţi decorată cu albastru şi trimite-i o cameristă.
—Foarte bine,domnule prinţ,răspunse majordomul,studiind-o pe Zena cu o privire apreciativă.Servitorii palatului Kuzan erau obişnuiţi cu apariţia subită,ca însoţitoare a stăpânului lor,a unor femei frumoase şi pitoreşti şi,ca de atâtea ori în trecut,Rutledge făcu faţă situaţiei cu nobleţe.
—Vă rog,domnişoară,nu mai mult de un sfert de oră.Nu-mi place să aştept şi sunt nerăbdător să pornesc la drum,rosti Alex pe un ton răstit.
Familiarizat cu purtările grosolane ale întregului neam al Kuzan-ilor,Rutledge o conduse pe Zena în camera ei şi o întrebă politicos dacă mai avea nevoie de ceva.
—Nu...mulţumesc,murmură Zena,intimidiată de nobleţea acestui majordom glacial.Revenind la parter,Rutledge înălţă o sprânceană în timp ce o informa pe administratoarea casei cu privire la „musafira” prinţului.
—Doamnă Chase,am văzut noi o mulţime de...hm...persoane feminine intrând şi ieşind din dormitorul tânărului stăpân,dar,de obicei,ştia cum le cheamă.
—Până mâine dimineaţă va şti şi numele celei de-acum,ripostă sec doamna Chase,în timp ce aşteptau la capătul de jos al scării,pentru eventualitatea că prinţul ar avea de gând să le dea unele instrucţiuni înainte de plecare.

În mai puţin de zece minute,Alex reapăru pe palierul de deasupra,îmbrăcat simplu într-o cămaşă de mujic de culoare crem,încinsă cu un brâu roşu peste o pereche de pantaloni din caşmir negru îndesaţi în cizmele din piele de căprioară frumos brodate; părul îi era dat spre spate în neorânduială,deoarece în graba cu care îşi schimbase veşmintele,degetele răsfirate îi ţinuseră loc de pieptene.
—A trimis Ivan un mesager care să reţină trenul de Moscova?
—Da,stăpâne.
—Tânărul bucătar este pregătit?
—Da,domnule,şi este deja în drum spre Vauxhall-ul" Moscovei.
—Au plecat puştile şi vinurile mele?
—Desigur,domnule.Mai doriţi şi altceva?
—Nu,vă mulţumesc amândurora; sunteţi foarte eficienţi.
Prinţul începu să umble cu paşi mari prin hol,în timp ce Rutledge şi doamna Chase rămaseră tăcuţi,în poziţie de drepţi.Când străbătu pentru a treia oară pardoseala,Alex îşi izbi nerăbdător palma cu mănuşile şi remarcă îmbufnat:
—Până acum trebuia să fie gata! Trimiteţi,vă rog,pe cineva să-i spună să se grăbească.
La dracu ocărî în sinea lui.*Există oare vreo femeie care să fie punctuală? Îi mai dau cinci minute şi apoi plec.O să găsească ea pe cineva care s-o ducă până la Podolsk.*Tocmai când firea lui iute începea să clocotească,Zena coborî în fugă treptele şi,gâfâind,îşi ceru scuze pentru întârziere:
—Îmi pare rău,domnule,dar căldura focului era nespus de plăcută,şi pantofii erau uzi şi...Prinţul întrerupse cu grosolănie această litanie înşfăcând-o de braţ şi împingând-o repede spre uşă.
—Da,da,bine,nu-i nimic,trebuie să ne grăbim.Trenul e reţinut special pentru mine.Haide,iute!
—La revedere,prinţe Alex! strigară în cor Rutledge şi doamna Chase.
—La revedere! Voi fi plecat vreo două săptămâni în caz că întreabă de mine părinţii mei.În câteva clipe ieşiră pe uşă,coborâră treptele şi se instalară în troică.
—Domnule...rosti Zena cu timiditate.

—Ce este? replică Alex cu bruscheţe.Erau în întârziere,după cum constată el cu neplăcere,şi aveau să se facă aşteptaţi mai mult decât de obicei.
—Trebuie să fac o oprire.
—Trebuie?! repetă prinţul pe un ton provocator,indignat de o asemenea cerere.
Zena remarcă fulgerul de revoltă din ochii lui şi plecându-şi pleoapele,reluă cererea cu un firicel de voce:
—Vă rog,domnule,nu va dura mult.
Naiba să le ia de femei. blestemă el în gând,*mereu încă o oprire,ba încă un bagaj,sau încă un minut să-şi aranjeze coafurile*.Oftând în sinea lui,se gândi că trenul îl mai aşteptase şi până acum,iar micuţul „bagaj" părea foarte spăşit.
—Bine,micuţo,oftă el.Unde vrei să mergi?Zena îi dădu adresa,pe care Alex i-o transmise vizitiului,şi în scurt timp se aflară pe strada îngustă care trecea prin spatele casei mătuşii sale.
—Mă întorc imediat,domnule.Vă mulţumesc foarte mult că aţi oprit,zise Zena dintr-o suflare.Şi azvârlind blănurile cu care era învelită sări jos din troică mai înainte ca vreunul dintre bărbaţi s-o ajute.
Deschizând fără zgomot uşa bucătăriei,Zena urcă pe furiş scara de serviciu până la camera copiilor de la al treilea etaj.Casa era tăcută,dar trebuia să se grăbească.
Strânse câteva din lucruşoarele lui Bobby într-o legăturică,apoi îl înfăşură
într-un pled călduros pe băieţelul de trei ani adormit,îl luă în braţe şi se strecură în linişte afară din casă.Copilul continua să doarmă,netulburat,şi în timp ce închidea uşor uşa bucătăriei,Zena lăsă să-i scape un oftat de uşurare.
—Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat,domnule,spuse,urcând în troică cu preţioasa ei povară.Prinţul moţăise uşor,rezemându-şi capul brun-pe catifeaua matlasată.
Întredeschise ochii şi se uită la tânăra fată.Ochii aurii se îngustară imperceptibil.*Dumnezeule sfinte...un copil. Are un copil!* Alex se ridică brusc în capul oaselor şi se holbă mirat la chipul îngeresc al băiatului adormit.

—Nu puteam să plec fără el,domnule,şopti Zena cu glas rugător,îngrozită de expresia furioasă de pe faţa frumoasă a bărbatului de lângă ea.
Alex încercă să domolească temerile fetei replicând în mod mecanic:
—Nu,bineînţeles că nu.Ah...ei,bine,acum...aşadar,se pare că suntem gata de drum.Ivan,porneşte!Caii porniră îndată într-un galop vioi.
—El este tot ce am pe lume,domnule,îi explică Zena cu calm bărbatului tăcut şi sever care stătea alături de ea.
—Înţeleg,micuţo,o încredinţă Alex politicos.*Dar,fir-ar să fie*,ocărî în sinea lui,*asta chiar că întrece orice măsu*ră.În mod cert era ceva nemaiîntâlnit ca o femeie de stradă să-şi ia cu ea plodul într-o călătorie de afaceri.

CAPITOLUL 4

Drumul până la gară fu străbătut într-o goană nebună,răsuflarea cailor ridicându-se în spirale fierbinţi în aerul rece şi proaspăt.Ivan fluiera şi-i încuraja pe frumoşii murgi să mărească viteza,iar obrajii Zenei deveniră trandafirii sub biciuirea vântului rece.
—Ivan,cară tu ţâncul,porunci prinţul când ajunseră la intrarea în gară.
Toţi pasagerii erau de mult în vagoane şi peronul gării era gol.Alex îi oferi Zenei braţul şi se îndreptară spre vagonul de un cenuşiu deschis,împodobit cu blazonul familiei Kuzan,lângă care aşteptau câţiva funcţionari de la căile ferate.
—Bună seara...ăă...bună dimineaţa,excelenţa voastră.Totul este pregătit,declară unul dintre ei,în timp ce luau cu toţii poziţie de drepţi,pocnindu-şi călcâiele.
Îşi feriră toţi cu discreţie privirile de la copilul pe care-l purta slujitorul prinţului,însă,până a doua zi la amiază,întregul St.Petersburg avea să afle că prinţul călătorea cu o tânără femeie cu un copil.
—Mulţumesc,răspunse Alex absent,fiind obişnuit să călătorească ca un prinţ.

Această siguranţă de sine dezinvoltă era rezultatul a sute de ani de privilegii ale Kuzan-ilor.Ivan îi dădu copilul Zenei şi o ajută să urce în vagon,după care se îndreptă spre grupul funcţionarilor pentru a împărţi cadourile ce asigurau,în parte,respectul acestora.Când prinţul deschise uşa,Zenei îi scăpă o uşoară exclamaţie de uimire la vederea bogăţiei opulente.Trei feciori,bucătarul-patiser şi o cameristă aşteptau ordinele prinţului.
O înclinare din cap abia perceptibilă a prinţului o aduse în faţa lui pe cameristă.
—Culcă-l pe copil în micul dormitor albastru,Mariana,şi rămâi cu el,rosti prinţul.
—Dar,domnule...începu Zena.
—Poftim? întrebă el rece,nefiind obişnuit ca oamenii să-i comenteze dorinţele.Fii liniştită,draga mea,Mariana se pricepe foarte bine la copii.
Mariana zâmbi radioasă şi întinse braţele să ia copilul.Zena decise că era mai înţelept să nu înceapă călătoria printr-o scenă,aşa că îşi încredinţa frăţiorul cameristei tinere şi durdulii,care părăsi încăperea cântându-i încetişor copilului adormit.
—Şi acum — zise Alex afabil,mulţumit că problema fusese rezolvată spre satisfacţia lui — te-aş ruga,domnişoară...ăă...
—Turknaminen,dar,vă rog,domnule,spuneţi-mi Zena.
—Ah,da,un nume încântător şi mult mai simplu decât...Ei,bine,Zena,îmi dai voie să-ţi iau pelerina şi să-ţi ofer un punci fierbinte ca să te-ncălzeşti? Feodor,e gata punciul acela?
—Da,excelenţă.
—Perfect.Adu castronul şi lasă-l pe masă.Pe urmă te poţi duce la culcare.
Alex umplu cu lichidul fierbinte două cupe din argint şi-i oferi una Zenei.
—Nu cred c-ar trebui,domnule,murmură ea şovăitor,simţindu-se stânjenită că se afla singură cu prinţul.
—Prostii,domnişoară,eşti îngheţată.Băutura aceasta te va încălzi.Măcar încearcă,insistă Alex.

— Bine,dar numai puţin,consimţi Zena,hotărând în sinea ei să bea o înghiţitură şi pe urmă să stea trează până când aveau să ajungă la Moscova.
Alex se lăsă să cadă într-un fotoliu,tolănindu-se comod,ţinând în mâini cupa caldă şi întinzându-şi picioarele lungi.Printre pleoapele lăsate o studia pe tânăra femeie ce stătea vizavi de el.în mod cert nu arăta ca o femeie de stradă — cel puţin nu ca una cu succes.Rochia ei,dintr-o mătase uşoară,era demodată de mai bine de doi sau trei ani,şi puţin strâmtă peste piept,de parcă ar fi fost primită de pomană.Şi pantofii de dans văzuseră zile mai bune,iar şiragul îngust de perle din jurul gâtului ei suplu era foarte modest.Poate că podoaba îi fusese dăruită de vreun protector cu câteva anotimpuri în urmă,şi nici un altul nu-i luase locul.Faţa deosebit de frumoasă,încadrată de bucle grele castanii,începea să prindă culoare pe măsură ce punciul cald şi focul ce trosnea în mica sobă de porţelan îşi făceau efectul.Alex sorbi în tăcere delicioasa băutură,apoi îşi umplu iar cupa.Deoarece în tăcerea tulburată doar de ritmul roţilor fata părea să devină din ce în ce mai nervoasă,încercă,oarecum la nimereală,să-i alunge stânjeneala printr-o conversaţie banală.Dar cum ea răspundea la întrebările lui prin fraze ambigue,se cufundă din nou în plăcuta lui somnolenţă.
La urma urmei,îşi zise cu sufletul împăcat,*din partea ei nu era vorba decât de o propunere de afaceri,iar din punctul lui de vedere ea reprezenta doar un recipient pentru viitoarele lui cerinţe fizice,aşa că nu era nevoie de nici o prefăcătorie sau un politicos.Aşadar,ceva foarte convenabil,*conchise Alex recunoscător sorţii.În mod ciudat,nu simţea nici o poftă sexuală,ceva cu totul neobişnuit pentru el în prezenţa unei femei frumoase.Poate că de vină era înfăţişarea copilăroasă a acestei frumuseţi delicate.Probabil că nu cântărea mult peste patruzeci şi cinci de kilograme,şi chiar cu pantofi cu tocuri înalte abia dacă-i ajungea la umăr.Pentru el,fetele tinere nu constituiseră niciodată un capriciu deosebit,preferinţele lui îndreptându-se în mod categoric spre femeile în plină înflorire,voluptuoase,înalte şi îndeajuns de plinuţe,în aşa fel încât să ştii că ai în braţe o femeie.Vrăjitoarea asta mică şi

drăguţă îi amintea foarte mult,ca înfăţişare şi timiditate,de o vrăbiuţă delicată.*Cum dracu supravieţuise pe străzi cu această uimitoare lipsă de agresivitate — trăsătură atât de caracteristică celei mai vechi meserii din lume?* Cu toate acestea,aerul ei de „nevinovăţie vulnerabilă” era atrăgător.
În liniştea vagonului şi cu ochii aceia reci cu reflexe aurii fixaţi asupra ei,Zena se simţea ca şi cum ar fi fost prinsă într-un scenariu de-a „şoarecele şi pisica".Înfăţişarea de o frumuseţe sălbatică a prinţului,dimensiunile lui înfricoşătoare,ţinuta arogantă — toate acestea contribuiau s-o intimideze.
*Trebuie să rămân trează până la Moscova,şi pe urmă,împreună cu Bobby,voi putea să plec.*Cu toate acestea,când Alex îi oferi încă o cupă o bău,iar pleoapele începură să i se închidă.Două porţii din lichidul acela tare pe un stomac aproape gol,plus ora târzie,se uniseră pentru a face să nu şi le poată ţine deschise.
După încă zece minute în care urmărise starea de imensă epuizare a Zenei,Alex îi sugeră să se ducă la culcare.
— Domnişoară,eşti aproape adormită.Dormitorul se află în spatele primei uşi la stânga.Te rog să te instalezi comod.Ea se mişcă într-o ameţeală somnoroasă generată de băutura alcoolică,ora târzie şi solicitarea nervoasă din acea seară,amintindu-şi vag indicaţia: prima uşă pe stânga.Odată intrată în încăpere,se îndreptă drept spre patul din lemn de mahon sculptat,şi se prăbuşi în el,aşa cum era,îmbrăcată,rămânând trează doar atâta timp cât să-şi tragă peste ea o cuvertură.Deşi era târziu,prinţul încă nu era gata de culcare.Mai rămase două ceasuri,golind pe îndelete conţinutul castronului cu punci şi imaginându-şi miile de distracţii plăcute pe care i le ofereau domeniile sale rurale.Apoi gândurile îi zburară spre farmecele Zenei,şi starea lui de spirit neînchinată spre sex se modifică treptat.Alex îşi scoase cizmele,se ridică alene şt se întinse cu mişcări leneşe.Îndreptându-se spre dormitor,îşi descheie centura şi cămaşa de mătase lăsându-le neglijent să cadă pe podea,în timp ce-şi continua drumul spre plăcerile ce-l aşteptau în braţele drăguţei femei.
*Dumnezeule,femeia a adormit cu toate veșmintele pe ea.Era într-adevăr epuizată.*Alex simţi o scurtă mustrare de conştiinţă

la gândul de-a o trezi,dar dorinţa ce i se aprinsese în vintre nu voia să se domolească.*Nu o voi ţine mult timp trează şi,la urma urmei* — socoti el în mod raţional — *femeia avea să fie plătită bine pentru întreruperea somnului ei*.Zena dormea pe spate,cu un braţ aruncat peste cap,cu obrajii îmbujoraţi şi cu şuviţele de păr castaniu răspândite într-o bogăţie de bucle pe perna de dantelă.Cuvertura de catifea fusese dată parţial la o parte,din cauza căldurii,iar respiraţia fetei era liniştită şi uşoară.
Ochii lui Alex trecură de la frumuseţea fermecătoare a feţei la pielea lăptoasă a sânilor plini ce i se înălţau în toată splendoarea,împinşi cu fiecare răsuflare deasupra decolteului strâmt.O tărie vibrantă pulsa în pantalonii lui,erecţia insistentă anticipând senzaţiile viitoare.Îşi scoase pantalonii deveniţi prea înguşti,şi bărbăţia lui se eliberă ca un arc — tare,dreaptă,fremătând.Rămase în picioare,gol — un munte de bărbat,bronzat,cu umerii laţi şi un torace ce se îngusta,coborând în muşchi văluriţi până la abdomenul plat şi şoldurile strâmte.
Patul se încovoie sub greutatea lui Alex când acesta se aşeză cu grijă pe margine,se aplecă şi începu să descheie cu mişcări line şirul de nasturi mici de pe corsajul Zenei,până când sânii ei superbi fură eliberaţi din strânsoarea rochiei.Dând uşor cămaşa garnisită cu dantelă la o parte,el îşi înclină mult trupul şi sărută blând un sfârc trandafiriu.Zena scoase prin somn slabe gemete de plăcere,asemănătoare cu torsul unei pisici mulţumite,în timp ce Alex continua să practice uşoara excitare în care era atât de expert.
Niciodată nu considerase sexul ca pe o cucerire,o izbândă sau o realizare,ci mai degrabă ca pe o plăcere ce trebuia împlinită,sporită şi dusă până la limitele ei maxime înainte de a fi consumată.Cu atingeri nespus de dulci ale vârfurilor degetelor,mângâie pielea caldă şi parfumată a gâtului ei,umerii,rotunjimile catifelate ale sânilor,alintând uşor fiecare sfârc trandafiriu până când amândouă se înălţară perfect drepte.În profunzimea somnului ei,mintea Zenei plutea fericită în acest paradis de plăceri,visul părându-i-se încântător.De pe buze îi scăpau suspine uşoare,născute din pură senzaţie,ca

răspuns la aceste vibraţii noi,intense şi nespus de plăcute.Alex îi descheie cu îndemânare copcile fustei,dezlegă panglicile jupoanelor şi chiloţilor ei,scoţându-i-le cu uşurinţă de pe trupul inert şi dezvăluind splendida frumuseţe a corpului ei.Răcoarea de o clipă a aerului ce-i scălda pielea dezgolită făcu să fluture pleoapele Zenei,dar când Alex se aplecă să-i sărute uşor obrazul,ea surâse dulce şi adormi din nou.Cu o atingere blândă,degetele lui rătăciră peste pântecele ei,se împletiră liniştitor în cârlionţii mătăsoşi şi se strecurară mângâietor în căldura dintre coapsele ei docile.Desfăcând labiile catifelate,degetele lui fine explorară şi sondară cutele alunecoase până când ajunseră la micul loc sensibil pe care-l căuta,şi cu o atingere uşoară ca un fulg îl mângâie cu delicateţe până când respiraţia Zenei se modifică,devenind precipitată şi agitată,iar şoldurile îocepură să i se zvârcolească ritmic,trupul ei întinzându-se spre izvorul acelei senzaţii imperioase.Culcându-se lângă ea,Alex se aplecă să-i sărute buzele fremătânde,la început cu blândeţe,dar apoi mai insistent,limba lui gustând dulceaţa gurii ei în timp ce îi rostogolea trupul sub al lui,apăsându-se tare în ea.

Ochii Zenei se deschiseră brusc.Cu o reală panică se uită în ochii fierbinţi cu reflexe aurii.Nu era un vis! înnebunită de groază,îşi dădu seama că acele senzaţii nu erau un vis! Nevoia de a ţipa îi încorda gâtul,dar buzele lacome ale lui Alex absorbiră sunetul,în timp ce mâinile lui experimentate aţâţau focul din sângele ei.Zena încercă să ignore plăcerea fierbinte care o invada atunci când Alex îi supse uşor sfârcul unui sân şi protestă slab:

—Vă rog,domnule...este o cumplită eroare.Vă rog...trebuie să vă opriţi!

Oarecum mirat,Alex îşi ridică o clipă capul,în timp ce-l străbătea un fior,oftă încet:

—Draga mea,spuse el cu blândeţe,e prea târziu ca să mă opresc.

Cu un gest plin de tandreţe,îi mângâie părul şi se aplecă să-i sărute buzele fierbinţi,simţindu-i ezitarea care precedea capitularea finală.

Degetele lui suple se strecurară în miezul ei cald şi umed,mângâind micul locaş al plăcerilor până când şoldurile ei se arcuiră involuntar,dorind mai mult din acea nespusă bucurie de care se simţea cuprinsă.Mintea ei cedă,iar trupul prelua conducerea.Şi astfel,în loc să se depărteze de acel bărbat primejdios şi lipsit de scrupule,Zena întinse mâinile spre trupul puternic şi zvelt culcat peste ea,înconjură cu braţele umerii musculoşi,şi îl trase febril mai aproape de ea,dorind să se contopească cu virilitatea lui fierbinte.
Nevoia lui fiind la fel de stringentă,Alex se lăsă cu toată greutatea trupului peste ea,şi penisul lui vibrant sondă umezeala ei,în timp ce şoldurile Zenei îl ispiteau cu mişcările vechi de când lumea,întâmpină o mică rezistenţă şi creierul lui ameţit de băutură rămase perplex vreme de o clipă,dar patima sa înfierbântată şi insistentă îl îndemnă să meargă mai departe.Dorea cu disperare să se piardă în trupul ei,să liniştească pasiunea care o făcea să respire sacadat,să obţină uşurarea preaplinului penisului său.Împinse cu putere înainte.
Un ţipăt de durere şi spaimă umplu mica încăpere,readucându-l brusc pe Alex într-o neobişnuită stare de trezie.*Doamne Dumnezeule...o virgină* se dezmetici mintea lui înceţoşată de aburii băuturii.
Zena suspina tăcut în timp ce organul erectat al lui Alex o umplea.Îl învăluia o căldură umedă,stârnind o pasiune deja trezită.
Dumnezeule,ce plăcută era atingerea ei — strânsă şi învăluitoare — în vreme ce sfârcurile ei se înfigeau în pieptul lui,şi pielea ei părea catifelată sub vârfurile degetelor lui.Îşi alungă temerile de moment — fecioarele nu erau stilul lui; prefera experienţa la pat,dar acum era prea târziu...pentru amândoi.
Buzele lui mângâiară uşor obrajii Zenei,ştergându-i lacrimile cu sărutări,în timp ce se mişca mai lent înăuntrul focului ei senzual.Nu se grăbea,observând,cu experienţa unui maestru,momentele în care Zena se mişca şi se zvârcolea şi clipa în care îi ieşea în întâmpinare,şi atunci când simţi că era copleşită de orgasm,îşi eliberă sămânţa caldă înăuntrul ei.

În momentul acela Zena nu avea deloc sentimentul vinovăţiei.Plăcerea era atât de deplină încât se simţea plutind într-o stare de euforie de nedescris,dorind să nu se mişte niciodată din patul acela moale şi cald.
Alex se rostogoli alături de ea,luând-o în braţe.Şi pe urmă,cu trupurile sătule,rămaseră îmbrăţişaţi.Realitatea se năpusti necruţătoare asupra ei: Ce am putut să fac? *Cum de mi-am îngăduit asemenea libertăţi? Oare am devenit o stricată?*Pe urmă,firea practică şi raţională a Zenei depăşi uşoara stare de isterie.*Pentru numele lui Dumnezeu,doar nu e sfârşitul lumii...şi a fost mult mai bine decât dacă aş fi fost nevoită să mă culc cu generalul acela bătrân şi demn de dispreţ*.Dar în clipa următoare fu invadată de un profund sentiment de ruşine — prinţul o va socoti cea mai decăzută destrăbălată,dacă practic îl implorase să se elibereze în braţele ei.*Cum am putut îngădui senzaţiilor fermecătoare să primeze înaintea bunei educaţii?*
Zena îl privi pe sub pavăza genelor pe bărbatul care îi răpise virginitatea cu atâta dezinvoltură.Era tulburător de frumos: trăsături fine,aristocratice; o gură cu buze pline şi senzuale; păr negru,lung şi buclat; o piele bronzată şi netedă peste muşchii reliefaţi.Când mâna lui se rezemă posesiv pe şoldul ei,privirea îi fu atrasă de strălucirea unui smarald enorm,care o făcu să devină conştientă de
contrastul dintre situaţiile lor.*El era fermecător,bogat,expert în arta seducţiei*,
remarcă Zena cu tristeţe.Era clar că se făcuse de râs; simţea că moare de ruşine.
Smaraldul sclipi când mâna lui Alex dădu la o parte buclele umede de pe obrazul Zenei.
— Îmi pare rău,micuţo,că ţi-am produs durere.Habar n-am avut că asta era prima ta seară ca femeie de stradă.Aş fi putut fi mai blând.
În momentul următor,prinţului i se oferiră câteva informaţii uluitoare,dintre care pe multe ar fi preferat să nu le afle niciodată.

—Nu sunt femeie de stradă,domnule.Sprâncenele negre ale lui Alex se uniră brusc.*Drăcia dracului,în ce m-am vârât*?
—Sunt fiica baronului Turku,din Astrahan.Tatăl meu a murit acum şase luni şi mătuşa mea s-a străduit să mă mărite cu generalul Skoblov.
Alex dădu drumul unui oftat de uşurare — cel puţin nu existau rude apropiate cărora să le dea socoteală imediat.
—Dumnezeule Sfinte! Vulturul acela bătrân trebuie să aibă aproape şaptezeci de ani! exclamă el îngrozit.
—Şaizeci şi unu,domnule,şi până acum a reuşit să îngroape două neveste,rosti Zena cu glas calm.Eu nu voiam să devin soţia lui,dar mătuşa mea insista,aşa că am fost nevoită să fug.Frăţiorul meu şi cu mine vom...
—Frăţiorul?! îngăimă Alex.Copilaşul nu-i al tău? întrebă complet zăpăcit.
Şi pe urmă realiză că nu avea cum să fie al ei — el însuşi abia o dezvirginase! Un sentiment clar de teamă şi un întreg complex de senzaţii neplăcute îl copleşiră pe tânărul prinţ.*La dracu! Asta nu e noaptea mea norocoasă.*
—M-ai ademenit cu bună ştiinţă! o acuză el tăios.
—Nu te-am ademenit! ripostă cu înverşunare Zena.Domnişoarele modeste şi de familie bună nu-i ademenesc pe bărbaţi! se răsti ea.
—Dă-mi voie să nu fiu de acord,drăguţa mea,deoarece am cunoscut multe tinere doamne modeste şi de familie bună,replică Alex rece,dintre care o sumedenie
m-au ademenit până la...hm...aceeaşi concluzie mulţumitoare de care tocmai
ne-am bucurat noi doi.Dacă se respectă plictisitoarele convenienţe,toate sunt cât se poate de îngăduitoare.Alex oftă nemulţumit.
Doamne,pentru care din păcatele mele plătesc acum?
—Ce să fac eu cu tine? încerci să faci un bine şi să ajuţi pe cineva şi uite ce se întâmplă! Oricum,draga mea,constitui o problemă extrem de neplăcută,declară Alex pe un ton acuzator.
—Aţi putea adopta modul onorabil de a acţiona,domnule,căsătorindu-vă cu mine,sugeră timid Zena.

—Ha! Nu-i cunoşti pe Kuzani,micuţo! replică Alex dispreţuitor.Nu pot să neg numeroasele defecte ale Kuzan-ilor,dar pot să te asigur că prostia nu se numără printre ele.Prinţul susţinea obişnuita apreciere bărbătească,atât de practică,
referitoare la lipsa de importanţă a virginităţii.
—Veţi dori să vă căsătoriţi într-o bună zi,insistă Zena.I-aţi dărui unei soţii copii frumoşi,şopti Zena,aruncând o privire spre chipeşul bărbat de lângă ea.Nu vreţi copii?
—Am copii,replică el.Logica lui rece părea inatacabilă.Zena abandonă subiectul discuţiei.Alex se săltă într-un cot şi scrută cu o privire plină de reproş frumuseţea dezgolită de lângă el.*Oare femeia intenţionează să se plângă tatălui meu*?Se mai întâmplase aşa ceva,iar părintele său putea fi uneori al dracului de principial în ceea ce privea morala.
Oare mătuşa acestei tinere va încerca să mă silească să mă însor? Cel puţin în privința aceasta eu și tata suntem de acord reflectă Alex cu un oftat plin de recunoştinţă.Tatăl lui nu considera că ar fi fost necesar ca Alex să se gândească la căsătorie,de vreme ce nu avea decât douăzeci şi patru de ani.
Fir-ar să fie.ocărî Alex printre dinţi.
Trebuia să fi pus nişte întrebări,mai ales că niciodată nu văzuse vreo domnişoară respectabilă din lumea bună cu sâni atât de plini şi superbi,sau cu şolduri atât de fermecător rotunjite,sau — *la dracu!*— cu o pasiune atât de îmbătătoare şi lesne de aţâţat.În timp ce ochii cu reflexe aurii ai lui Alex treceau peste trupul feminin fără cusur,un tremur cald,născut adânc înăuntrul lui,semnală trezirea unei pofte carnale,şi întinse mâna să mângâie rotunjimea fermă a unui sân fraged şi fermecător.Gândurile neliniştitoare şi şovăitoare ale Zenei fură risipite de atingerea senzuală a degetelor prinţului,care făcu ca simţurile să i se aprindă brusc ca o flacără luminoasă.Deschise gura să protesteze,dar buzele lui calde şi fragede i le acoperiră pe ale ei cu blândeţe.Zena ridică braţele ca să respingă pieptul musculos ce o acoperea,dar în mod inexplicabil,independent de voinţa ei,acestea se încolăciră în jurul gâtului lui Alex.

În chip de scuză pentru faptul de a-i fi produs suferinţă anterior,prinţul se strădui să-i ofere acum numai plăcere,sărutând şi mângâind fiecare zonă sensibilă — buzele,gâtul,sânii — şi Zena avu impresia că universul dispare.Buzele lui îi pecetluiră fiecare porţiune a trupului,zăbovind şi aţâţând până când respiraţia ei deveni scurtă şi precipitată şi şoldurile i se arcuiră,căutând încă o dată unirea
cu bărbatul acesta,străduindu-se să umple golul arzător şi vibrant.
— Nu te grăbi,duşka,şopti.Avem destul timp.Zena scânci jalnic când Alex se depărta de ea şi întinse braţele,implorându-i eliberarea.Dar el dădu la o parte braţele rugătoare şi reluă lent subtila mângâiere,petrecându-şi degetele prin cârlionţii ei mătăsoşi,desfăcându-i coapsele delicat şi mângâind interiorul lor satinat.Zena era din ce în ce mai umedă,pe măsură ce valurile pasiunii creşteau tot mai mult şi foamea ei sporea.Alex îşi aplecă faţa spre coapsele ei şi îşi rezemă capul de pântecele ei.Îi sărută părul pufos şi apoi atinse cu buzele cutele catifelate ale porţilor de intrare spre paradisul ei — vibrante,pline,umflate.
Ochii Zenei se deschiseră mari,înspăimântaţi.*Ce făcea? Nu trebuia s-o sărute acolo.*Întinse mâinile şi încercă să dea la o parte capul invadator.Nepăsător la eforturile ei,însă,Alex explora labiile externe,lingând,sărutând,muşcând uşor,
până când bătăile inimii ei începură să-i bubuie în urechi.Apoi Alex desfăcu încet labiile şi limba lui sondă umezeala miezului ei lăuntric până când găsi mica stea călăuzitoare a dorinţei.Şi când o atinse acolo,Zena crezu că o să moară.Fu invadată de valuri explozive de pasiune tumultoasă,în timp ce Alex sugea cu delicateţe şi mângâia cu limba perla ei trandafirie.
Trupul Zenei se zvârcolea,scuturat,tremur după tremur,de valurile dorinţei.
Când fu sigur că va exploda din cauza acelei isterii senzuale tot mai acute,Alex îşi potrivi trupul între coapsele ei catifelate şi îşi înfipse penisul întărit şi vibrant în trupul ei,cu lăcomie.Coapsele Zenei se strânseră sălbatic în jurul

lui,contopind ambele trupuri într-o îmbrăţişare primitivă.Dorea ca forţa şi energia,blândeţea şi atingerea senzuală a acestui bărbat să-i umple simţurile.
Mâinile lui Alex coborâră să-i cuprindă şoldurile,şi se înfipse cu toată foamea în trupul ei dulce.Gura lui se închise peste a ei,şi ea gemu sub buzele lui invadatoare când fu străpunsă de lancea explozivă a iubirii lui.
Când atinse climaxul şi vraja inundă fiecare fibră a fiinţei sale,Zena scoase un ţipăt de împlinire brută,primitivă.Mult mai târziu,când pulsul lui încetă să mai bată nebuneşte,Alex se rostogoli de pe trupul ei,culcându-se pe spate şi lăsând să-i scape un fluierat lung şi grav,în semn de apreciere respectuoasă.
— Niciodată,dulce porumbiţă,niciodată în viaţa mea nu am mai întâlnit vreo fecioară cu sânge atât de fierbinte,şopti el.Ce noroc că te-am găsit,micuţo! Vacanţa noastră va fi magnifică! Chicoti la gândul marii desfătări de care avea să se bucure îndrumând o astfel de pasiune novice.
Expresia de intensă satisfacţie de pe chipul prinţului şi insinuarea obscenă făcură să tremure inima Zenei,cuprinsă de ruşine.El nu ar fi sugerat aşa ceva decât dacă o considera decăzută şi demnă de cel mai mare dispreţ.
Deoarece Zena nu luase niciodată parte la viaţa de petreceri a societăţii aristocratice din St.Petersburg,nu ştia că legăturile amoroase şi vacanţele destinate domolirii patimilor nu erau doar apanajul femeilor de stradă şi al celor decăzute.Dacă aranjamentele puteau fi ascunse cu o discreţie acceptabilă,cei din clasa nobiliară se dovedeau a fi participanţi foarte dornici.
—N-aş putea pleca în vacanţă cu dumneavoastră,domnule,murmură Zena stânjenită.Mi-e foarte ruşine că am cedat avansurilor dumneavoastră,domnule.
—Ruşine?! întrebă Alex,mirat de destăinuirea ei.Trupul tău a răspuns,pur şi simplu,dorinţelor lui fireşti.Era obligatoriu să se întâmple cândva.Uite
ce-i,scumpa mea,dă-mi voie să te asigur,pe baza unei vaste experienţe,că,în societatea frivolă şi păcătoasă în care evoluez

eu,virginitatea este tot atât de rară şi iluzorie ca şi inorogul din poveste.
Poate că am exagerat un pic,cugetă Alex,*dar nu cu mult*.Exista destulă virginitate,desigur,însă în general aceasta era asociată ochilor saşii,trăsăturilor urâte sau grăsimilor pe care nu le puteau ascunde nici mătasea şi nici corsetele.Făcea impresia că singurul motiv pentru care o frumuseţe ispititoare ca aceea a domnişoarei nu fusese răpită până acum îl constituise faptul că stătuse retrasă în casă,deşi după câte înţelegea el,bătrânul general se străduise din răsputeri să remedieze acest lucru,chiar înainte de logodnă.
Alex recunoştea nedreptatea fundamentală în ceea ce privea cucerirea femeilor,însă o recunoştea parţial — adică aproba doar ideea supunerii femeii faţă de dominaţia bărbatului.Cu un real dispreţ aristocratic faţă de convenienţele societăţii,nu se simţea deloc îndemnat să reziste imboldului de a dezvirgina o fecioară.Toate femeile erau un vânat plăcut,indiferent de vârstă,rang sau situaţie
socială.Prinţul era în stare să defloreze o virgină cu aceeaşi nonşalanţă cu care ar fi călărit-o pe cea mai depravată târfă.Era,pur şi simplu,o necesitate,o extraordinară plăcere,uneori un joc vioi,iar alteori nimic mai mult decât o dorinţă fizică imperioasă,care se cerea domolită.Era tot atât de firesc ca a respira şi a mânca,şi numai toanele lui erau cele care determinau direcţia privirilor lui libertine.Niciodată nu s-ar fi gândit să posede cu forţa o femeie — şi,la drept vorbind nici nu avea de ce; femeile lui erau dornice să-i facă pe plac.
—Nu plânge,draga mea,o consolă Alex ştergând lacrimile ce şiroiau pe obrajii Zenei.Dormi,o îndemnă liniştitor,strângând-o în braţe.Mâine dimineaţă te vei simţi mult mai bine.Zena lăsă cuvintele consolatoare să-i şteargă temerile cumplite..*Măcar generalul acela respingător a fost lăsat în urmă*,gândi ea cu uşurare,înainte de a se cufunda într-un somn adânc în braţele prinţului.
Părea că nu trecuseră decât câteva minute,deşi în realitate se scurseseră mai multe ore,când o bătaie puternică în uşă îl trezi pe Alex.

—Da,ce este? întrebă el buimac.
—Copilul e bolnav,excelenţă,răspunse din spatele uşii un glas de femeie îngrijorat.
—Venim imediat,răspunse Alex,acum pe deplin treaz.
—Trezeşte-te,micuţo! îi şopti Zenei la ureche.Zena deschise languros ochii şi îşi petrecu alene braţele pe după gâtul lui,căutându-i căldura trupului.
Pentru o virgină,remarcă el,*fata asta avea un instinct categoric plăcut*.
Îi desprinse cu grijă braţele din jurul gâtului său şi spuse cu blândeţe:
—Draga mea,cred că fratele tău este bolnav.Cuprinsă de panică Zena se ridică brusc în şezut,cu ochii plini de spaimă.Alex începu să scotocească într-un dulap de lângă pat şi,în final,se întoarse spre ea ţinând în mână un halat de un roşu ţipător.
—Îmi pare rău,celelalte sunt ale mele...total nepotrivite.Culoarea asta e de prost gust dar măcar este o îmbrăcăminte pentru femei.Zena îmbrăcă halatul,îi legă cordonul şi îşi trecu rapid degetele prin buclele răvăşite,aşteptând să se îmbrace şi Alex.Acesta deschise uşa şi,cu un gest al mâinii,arătă de-a lungul coridorului îngust.
—A doua uşă spre capăt.Sper că nu-i ceva grav,adăugă el,cu simpatia cerută de convenienţe.Bobby zăcea ghemuit în poala cameristei,respirând greu şi neregulat.
—Dumnezeule! strigă Alex speriat.Respiră cu greutate.Oprim trenul şi o să căutăm un medic.
—Vă rog,domnule,nu va fi nevoie,încercă Zena să-l liniştească.Lui Bobby i
se-ntâmplă deseori asta iarna.Are pieptul foarte sensibil.Dacă vom aduce în camera lui o oală cu apă fierbinte care să degaje aburi se va simţi în curând foarte bine.Alex puse pe goană trei rânduri de servitori şi,în mai puţin de cinci minute,un samovar mare bolborosea cu furie în mijlocul încăperii,aburul ridicându-se în spirale subţiri spre tavan.Umezeala satură în curând spaţiul mic al camerei şi,când băiatul se cufundă în sfârşit într-un somn odihnitor,Alex îl culcă în patul lui şi îi dădu

cameristei instrucţiuni severe să-i cheme dacă ar reîncepe respiraţia hârâitoare.Când reveniră în camera lui Alex,acesta o culcă pe Zena în pat şi o înveli cu gesturi blânde.Părea complet epuizată.Lăsându-se să cadă pe marginea patului,prinţul zise pe un ton grav:
—Bobby are nevoie de un doctor.Trebuie să găsim unul de cum ajungem la Moscova.Zena aprobă dând din cap,ştiind prea bine că serviciile medicului aveau să depăşească posibilităţile ei materiale actuale.
—Dacă ai vrea să te mai gândeşti cu privire la a-mi oferi compania ta,aş fi fericit să-i fac un serviciu lui Bobby…
La auzul îndrăzneţei oferte,Zena îşi plecă privirile.
—Haide,micuţo! Gândeşte-te cum se va ameliora sănătatea lui Bobby.Ştii doar că nu poţi pierde a doua oară ceva ce deja s-a pierdut în mod irevocabil.
Văzând tulburarea din ochii ei,nu se simţi tocmai în largul lui.Alungând remuşcarea de moment,continuă pe un ton vioi:
—Şi,oricum,faţă de generalul Skoblov,eu sper că sunt mai…hm…mulţumitor.
Un zâmbet scurt îi apăru pe buze,dar fu întâmpinat de o tăcere mormântală.Zena se întorsese cu spatele la el şi se uita la perete.
—Voi face dragoste cu tine în lumina soarelui şi la strălucirea focului,porumbiţa mea,murmură Alex pe un ton persuativ în buclele ei.Zena ezita,nevrând să recunoască că era gata să-l însoţească pe fermecătorul prinţ oriunde…absolut oriunde.
—Gândeşte-te la Bobby,repetă Alex,răsucind-o cu faţa spre el.Tusea o să-i dispară.Va avea tot ce se poate cumpăra cu bani.Dându-şi seama cât de profundă era dragostea Zenei pentru frăţiorul ei şi cât ţinea la sănătatea lui,Alex lovea acolo unde era ea vulnerabilă.
—Acceptă măcar să-mi fii oaspete câteva zile,până când Bobby se va simţi mai bine.Uite,îţi făgăduiesc că nu mă voi atinge de tine.*Cel puţin nu înainte ca tu să doreşti asta*.Îşi desfăcu larg braţele într-un gest sincer de împăcare şi îi zâmbi cuceritor.Zena se întoarse şi-l cercetă cu privirea,uimită de

această capitulare subită,nesesizând siguranţa şi mulţumirea de sine care motiva promisiunea lui.
—Foarte bine,zise ea cu calm,explicându-şi că făcea asta pentru Bobby,dar ştiind în adâncul sufletului ei că se minţea singură.
Prinţul îşi îngădui un uşor zâmbet de triumf.
—Excelentă decizie,scumpa mea,o felicită el.Peste patruzeci de minute ajungem la Moscova.

CAPITOLUL 5

Alex îl ţinea pe Bobby înfăşurat bine în cuvertura de zibelină cuibărit în braţele sale,în timp ce Zenei,în ciuda înfăţişării ei sărăcăcioase dar din respect pentru faptul că părea să fie mama copilului pe care îl purta prinţul,i se oferi ca escortă braţul şefului de gară.Pe prinţ îl aşteptau două troici elegante,înconjurate de un cordon alcătuit din poliţişti în uniforme negre.Întreg acest omagiu slugarnic fu primit cu dezinvoltură şi cu un calm perfect de către Alex,care toată viaţa avusese parte de un astfel de tratament respectuos.
Ivan distribui salutul generos al prinţului materializat în sute de ruble ceea ce avu ca rezultat sporirea interesului tuturor funcţionarilor prezenţi.
Fură ajutaţi să urce într-o troică vişinie şi înveliţi bine cu numeroase blănuri.
În ciuda situaţiei incorecte şi a gravelor încălcări ale regulilor din noaptea precedentă,Zena nu se putea împiedica să simtă o exaltare voioasă.Ea şi Bobby urmau să fie în curând împreună cu bunicul lor,şi acesta va avea grijă de ei.Totul decursese destul de bine.Cei trei cai înhămaţi la troică erau nerăbdători să pornească la drum.Prinţul se aplecă spre Ivan ca să-i dea instrucţiuni,iar Zena îl privi,admirându-i pentru prima dată trăsăturile la lumina zilei.
Când Alex se rezemă brusc de spătarul scaunului şi îi zâmbi alene,Zena fu descumpănită că fusese surprinsă uitându-se la el şi îşi întoarse privirea spre caii frumoşi.

—Caii arată absolut superb! exclamă ea pe un ton admirativ,simţind nevoia de a face conversaţie cu acest personaj care era practic un străin.
—Da,răspunse absent prinţul,în timp ce transmitea un ultim ordin către sania din spate.Apoi se întoarse cu faţa spre Zena.La vederea chipului ei frumos,încadrat de o cascadă mătăsoasă de bucle castanii,a ochilor albaştri,mari şi fermecători,a senzualei guri fragede şi trandafirii,i se tăie respiraţia şi repetă calm,gândindu-se la femeie şi nu la cai:
—Superb,într-adevăr,absolut superb,zise el întinzând mâna s-o mângâie pe obraz,dar rămase cu ea în aer când Zena se feri speriată.
Dându-şi capul pe spate,el izbucni într-un râs tineresc.
—Iartă-mă,duşka.Am făgăduit să nu te ating,nu-i aşa? O scăpare de moment.Te rog să nu te crispezi.Haide să fim prieteni.
O învălui în cel mai fermecător zâmbet al lui,iar Zena se pomeni înapoindu-i şi ea zâmbetul,neputând rămâne imună la magnetismul lui irezistibil,asemenea zecilor de femei dinaintea ei.Prinţul îi făcu cu ochiul şi,interpretând corect zâmbetul ei,concluziona impasibil:
—Aşadar suntem prieteni.Ivan,pornim!Şi caii ţâşniră într-o clipă pe străzile aglomerate ale Moscovei.Îngăduindu-şi luxul de a avea pe cineva care să aibă grijă de ea,Zena se cuibări mai bine sub blănuri.Ştia că nu avea dreptul să fie atât de fericită,ţinând seama de situaţia „inacceptabilă" în care se afla,dar totuşi aşa se simţea.Aruncând o privire furişă spre Alex,remarcă pe un ton vesel:
—Nu-i aşa că dimineaţa e minunată?
—Într-adevăr minunată,răspunse el,încercând să ignore durerea de cap pe care o resimţea în urma marii cantităţi de alcool pe care o consumase noaptea trecută.
Şi va fi realmente perfectă după ce te voi convinge să vii iar în patul meu,
adăugă el în gând.

Alex întoarse capul spre însoţitoarea lui şi tresări de durere.Afurisitul de cap îl chinuia tot mai rău.Îşi sprijini capul de canapeaua de catifea şi închise ochii.
—Vă doare capul,domnule? întrebă Zena îngrijorată.O limonada cu miere îi făcea de obicei extrem de bine tatălui meu,sugeră ea plină de solicitudine.
Ca răspuns,Alex mormăi ceva neinteligibil,gândurile sale tinzând către un remediu mai puternic,pe bază de alcool.
*Puştoaica asta afurisită este totuşi uimitoare,cugetă el cu admiraţie,nici urmă de isterie,nici o smiorcăială.E remarcabilă pentru modul în care se adaptase situației.*Deoarece replica mormăită a prinţului nu părea să încurajeze conversaţia,Zena se cufundă în tăcere în timp ce caii goneau pe drumul acoperit de zăpadă ce şerpuia prin păduri de mesteceni,lăsându-se pradă propriilor sale gânduri..Zena ştia că ar fi trebuit să se simtă foarte ticăloasă şi spăşită că se lăsase sedusă într-o manieră atât de degajată.De pe buzele prinţului nu se auzise nici o scuză sau tăgăduială politicoasă.Era şocant de dezinvolt în legătură cu întreaga întâmplare.
Să fiu oare atât de necoaptă la minte şi aşa de credulă încât chipul izbitor de frumos al prințului şi trupul lui înalt şi musculos să-mi poată suci capul.
Sunt oare atât de depravată şi incapabilă să apreciez toate sensibilităţile de ordin superior încât climaxul tumultuos al actului de iubire să-mi fi îmbunătăţit opinia cu privire la acest bărbat?E o greşeală înspăimântătoare dacă mă simt fericită că mă aflu în tovărăşia acestui prinţ elegant şi fermecător,în loc de a evita obscenităţile grosolane ale generalului Skoblov?
Nu ştia nici ea cum,dar era incapabilă să facă apel la minimum de seriozitate şi,în ciuda oricărei critici înţelepte din partea societăţii şi ale propriei conştiinţe,colţurile gurii Zenei se arcuiră într-un zâmbet luminos.
Restul călătoriei se desfăşură în tăcere.După o oră de trecere rapidă prin păduri de pini şi mesteceni,Ivan opri troica pe creasta unei coline la poalele căreia se întindea o vale largă,străbătută de meandrele unui râu.

Alex deschise încet ochii şi contemplă priveliştea magnifică.
—Ah,am ajuns! Un sentiment plăcut,nu-i aşa,Ivan?
După părerea lui Ivan toată perioada petrecută în oraş era o pierdere de timp.Crema societăţii nu prezenta nici o atracţie,şi săptămâni de-a rândul aşteptase cu o răbdare de fier cuvântul care avea să-i trimită spre sud.
—E cel mai frumos loc din lume,Sacha! răspunse el cu familiaritate,fiind mai mult decât un servitor pentru prinţ.
Ritualul nu se modifica niciodată.Acesta era căminul lui Ivan si el ştia că era refugiul preferat al stăpânului său.întotdeauna se opreau pe creasta colinei şi schimbau acele fraze,mereu identice — un străvechi şi îndrăgit obicei la reîntoarcerea acasă.De fiecare dată când se înapoia aici,prinţul se întreba de ce fusese atât de prost încât să plece.Acesta era singurul loc din lume în care se simţea învăluit realmente într-o atmosferă paşnică şi odihnitoare.
în timp ce bărbaţii schimbau replicile familiare,Zena admira priveliştea cu ochii mari în faţa ei se întindeau nişte domenii de o nespusă măreţie.Un palat impunător,în stil neobaroc,se înălţa maiestuos în mijlocul unui teren despădurit.
în apropiere,un sat ca din poveşti,alcătuit din case zugrăvite şi împodobite cu sculpturi ţărăneşti se aduna în jurul unei biserici construite din lemn.
—Dumnezeule! exclamă în şoaptă Zena.Este splendid! înţeleg de ce vă place aici.
—Stră-străbunicul meu n-a priceput niciodată noţiunea de intimitate.Concepţia lui despre farmecul rustic se apropia de acela regal.Cu excepţia cazurilor când întreaga familie se află aici,eu prefer să mă instalez într-o mică daşa,situată în josul râului.Bineînţeles,dacă preferi...
—Oh,nu,îngăimă Zena.Alegerea dumneavoastră este cât se poate de potrivită
...negreşit daşa.
—Ei,bine,Ivan,în cazul acesta dă-i drumul spre daşa,ordonă Alex.
Nu după multă vreme,casa mare din lemn,împodobită cu ornamente din lemn sculptate ţărăneşte,îi întâmpină la capătul

unei alei lungi mărginite de pini uriaşi.Ferestrele erau luminate,uşa din faţă larg deschisă,şi o mulţime de slujitori mujici se revărsară din clădire spre a fi de ajutor.Alex sări jos din troică,se întoarse să-i ajute pe Zena şi pe Bobby şi,ţinând în braţe copilul abia trezit din somn,le-o prezentă pe Zena tuturor acelor slujitori prietenoşi şi guralivi.
—El e Bobby,le explică apoi cu un zâmbet cald,care noaptea trecută a fost foarte bolnav şi are nevoie de puţină odihnă şi îngrijiri.Din mulţime se înălţă un murmur plin de simpatie şi îngrijorare.Dar apoi veselia reveni.
—Îngăduiţi-mi,stăpâne să exprim mulţumirea noastră că vă avem iar aici,rosti un majordom înalt.
—E plăcut să fiu aici din nou,Trevor,de asta pot să te asigur,răspunse Alex cu un oftat de mulţumire.*Fiul risipitor*,gândi Zena,simţindu-se foarte singură în mijlocul acelei mulţimi fericite.
Dar în clipa aceea Alex îi adresă surâsul lui cald şi îi alungă singurătatea.
—Vino,Zena,o să-ţi fac turul proprietăţii.Alex prezentă cu mândrie farmecele rustice ale daşei ce avea douăzeci de camere,lemnărie lustruită,mobilier lucrat de mână,dantele şi broderii,iar miresmele florilor aduse din serele domeniului principal pluteau dulce în fiecare cameră.
Scurtul tur o familiariza pe Zena cu poziţia unui mare număr de încăperi.Ea şi Bobby fură instalaţi în camere alăturate situate la etajul al doilea.Apartamentul prinţului se învecina cu camera ei,cu o uşă de comunicare între cele două încăperi.
—Ei,şi acum să mergem la masă,iar până vom termina noi de mâncat va fi şi medicul aici.Ar trebui să ajungă într-o oră.
—Vă mulţumesc foarte mult,rosti Zena recunoscătoare.
—E o nimica toată,draga mea,replică Alex zâmbindu-i.Apoi se întoarse spre Bobby care-l privea atent cu ochi mari şi liniştiţi şi-l întrebă:
—Care-i mâncarea ta preferată?
—Îngheţată! ciripi fără ezitare glăsciorul băiatului.

—O alegere foarte bună.Şi mie îmi place.Dar pentru că prepararea ei ar dura ceva timp,hai să facem o a doua alegere.Ce altceva îţi mai place?
—Prăjitură neagră! veni răspunsul categoric.
—Vrea să spună tort de ciocolată,traduse Zena.
—Dar n-ai gusturi rele deloc.Hai să mâncăm! în vreme ce Alex îl instala pe Bobby la masă,într-un fotoliu încărcat cu un maldăr de perne,o cameristă primi .poruncă să facă rost de tort de ciocolată cât mai repede cu putinţă.
—Noi o să luăm un prânz uşor.Dacă suntem norocoşi,poate vom reuşi să îndesăm în Bobby,printre îmbucături de îngheţată şi prăjitură neagră şi vreun aliment ceva mai hrănitor,o tachina Alex pe Zena în şoaptă.
Apoi,pe un ton mai serios,adăugă:
—Pari obosită,la loc,te rog,o invită el oferindu-i un fotoliu.
—Vă mulţumesc din inimă,mai spuse o dată Zena,în timp ce se lăsa să cadă în moliciunea pernelor de puf.
—Fă-mi o plăcere şi nu-mi mai mulţumi întruna.Mă enervează la culme,zise Alex zâmbind fermecător.A-ţi oferi ospitalitatea daşei până când se va face bine Bobby este cel mai simplu lucru din lume,o asigură el pe Zena.
Sub masca ospitalităţii lui dezinvolte se ascundeau cele mai dezonorante intenţii,dar avea destul timp la dispoziţie ca s-o atragă în patul lui.Prinţul
se mulţumea deocamdată s-o facă pe Zena să se simtă în largul ei.Pentru o virgină neştiutoare fusese o femeiuşcă al dracului de focoasă.*Nu va trece multă vreme şi o voi avea iar*,îşi spunea Alex.Şi această siguranţă de sine era sporită de goana femeilor care de-a lungul atâtor ani îl vânaseră cu ardoare.
Prăjitura neagră sosi în scurt timp,urmată de un prânz copios,care mulţumi pe toată lumea,inclusiv pe Bobby.Mâncarea linişti oarecum zvâcnetele dureroase din tâmplele lui Alex,dar ceea ce-i era cu adevărat necesar era puţin somn.
—Aş putea sugera o scurtă siestă? Sunt al dracului de obosit şi noaptea trecută n-am prea dormit.Realiză că trebuia să-şi ţină gura abia când obrajii Zenei căpătară o nuanţă

trandafirie.Orice comentarii suplimentare n-ar fi făcut decât să accentueze stânjenitoarea scăpare,aşa că prinţul continuă cu nonşalanţă:
— Dacă eşti amabilă să mă scuzi,eu mă duc să mă odihnesc.
—Cred că Bobby şi cu mine vom trage în curând un pui de somn,asta după ce îl vom aştepta pe medic,rosti Zena încercând să adopte tonul nonşalant folosit de Alex .
—Uitasem de el.Aşadar,pe diseară.Alex se ridică în picioare şi,în timp ce ieşea din sufragerie,înhaţă o sticlă de coniac de pe servantă.Se gândea la eventualitatea că,dacă domnişoara ar fi avut chef să-i ţină companie în timpul siestei,era necesar să-şi poată aduna energia pentru a...

CAPITOLUL 6
Medicul apăru în scurt timp şi recomandă odihnă,supe calde şi aburi pentru pieptul lui Bobby.Acest tratament îl urmase şi Zena până acum,dar se simţi mult mai liniştită auzind că inflamaţia lui Bobby nu avansase la stadiul de pneumonie.După plecarea doctorului,Bobby şi Zena adormiră,trezindu-se spre sfârşitul după-amiezei.Zena stătea relaxată într-un fotoliu şi îl privea cu un zâmbet încântător pe băieţelul durduliu care se juca fericit în mijlocul camerei,înconjurat de o sumedenie de jucării pe care le adusese Mariana.
—Constat că Mariana a găsit jucăriile,remarcă Alex rezemându-se nonşalant de cadrul uşii.Ridicând privirea spre gazda ei,Zena remarcă,cu o uşoară tresărire a inimii,virilitatea de netăgăduit a prinţului şi recunoscu că era imposibil să rămână imparţială faţă de înfăţişarea lui atrăgătoare.
—Da,Mariana a fost de folos.Bobby n-a văzut niciodată atât de multe jucării,replică ea iute,încercând să imprime tonului o răceală politicoasă — încercare ratată în prezenţa seducătorului ei,impertinent de frumos.
Ale cui erau jucăriile acestea?'se întrebă amintindu-şi remarca prinţului prin care recunoştea că avea copii.*Să le fi lăsat copiii lui aici,în dașa*?*Sau îi aducea doar în vizită*? presupuse ea,simţind inexplicabile împunsături de gelozie.

—Văd că jucăriile surioarei mele sunt încă o dată de folos.Bobby pare încântat,
rosti Alex pe un ton vesel.Intră în încăpere,se lăsă jos pe podea,alături de Bobby,
şi începu să asambleze piesele unui complicat scrânciob rotitor.
—Aveţi o soră mai mică? întrebă Zena plină de interes.
—Da,o soră mai mică şi doi fraţi şi încă o soră mai mare,răspunse Alex fără să-şi ridice privirile.
Alex captase interesul lui Bobby şi acum îndruma două mănute durdulii,
ajutându-le să mânuiască o mică manetă de lemn.
—Bravo,Bobby! îl încuraja,când maneta alunecă în locaşul ei.
—Încă una,tăticule.Bobby mai face una! strigă entuziasmat băieţelul.
—Vă rog să-l iertaţi,prinţe,se scuză stânjenită Zena.De când a murit tatăl nostru,
el spune „tăticule” oricărei persoane care poartă pantaloni,fără nici o deosebire,
explică ea precipitată.
—Este în perfectă ordine,o asigură Alex liniştitor pe Zena,care era în mod evident necăjită de acea greşeală a copilului.
Dumnezeule,e un veac de când n-am mai văzut o femeie îmbujorându-se de ruşine,reflectă el.*Şi îi stă al dracului de bine*.
Era o schimbare plăcută faţă de scenele prea binecunoscute lui,dintre un bărbat care se gândeşte cum să seducă şi o femeie pregătită să fie sedusă.
—Când ai fost crescut împreună cu patru fraţi şi surori,toţi cu purtări revoltătoare,nimic nu te mai surprinde...şi cu atât mai puţin un copii de trei ani.Sunt convins că resimte lipsa tatălui său,adăugă Alex pe un ton grav,pe deplin conştient de norocul pe care-l avusese putându-se bucura de căldura şi afecţiunea unei familii iubitoare.Încercând să-i distragă atenţia de la gândurile ei posomorâte,Alex o îndemnă cu blândeţe:

—Haide,ajută-ne.Avem nevoie de încă o pereche de mâini ca să construim afurisitul ăsta de aparat.Dă-te mai încolo,Bobby,fă-i loc surorii tale.
Bobby îi dădu cuminte ascultare,bătând uşor cu palma covorul,lângă el.
—Vino aici,Zena,lângă mine.Facem un scrânciob uite-atât de mare,zise el desfăcându-şi larg braţele,ca să-şi ilustreze afirmaţia.
Zece minute mai târziu,roata era montată în întregime,şi nişte pasageri mici din lemn se bucurau de o rotire vertiginoasă şi lipsită de griji,în timp ce Bobby învârtea roata cu energie.Mariana întrerupse această plăcută scenă de familie,apărând cu cina lui Bobby.Îl aşează pe Bobby într-un scăunel şi încercă să-l ajute să mănânce.
—Ajutol,tăticule,ajutol,tăticule! ţipă Bobby tare şi insistent.
Şi când Mariana vru să-i pună în gură o lingură de păsat de ovăz,închise gura cu buzele strânse.Auzindu-l pe Bobby ţipând iarăşi după „tăticul” lui,Zena tresări din nou,ruşinată,iar camerista se uită şovăitor spre prinţ.
—Hai,dă-mi mie lingura.O să-l hrănesc eu pe Bobby.Vrei,te rog,când pleci,să-i spui lui Trevor să aducă puţină şampanie?
Alex se aşează pe un scăunel,conceput anume pentru copii,silindu-şi picioarele lungi să stea într-o parte,ca să nu răstoarne masa.
—Acum deschide gura mare,Bobby,îl îndemnă el pe băiat,ţinând în aer o lingură de terci.Şi începu jocul.
Trevor aduse şampania răcită,umplu două pahare şi se retrase.Zena se tolăni pe pardoseală,bucurându-se de spectacolul ce se desfăşura în faţa ochilor ei.Bobby râdea în timp ce Alex introducea mâncarea în gura copilului.Din când în când,acesta insista ca şi Alex să mănânce păsat.După ce se termină mâncarea,
Bobby se întoarse la jucăriile lui,iar Alex se tolăni pe covor lângă Zena.
—Păsatul de ovăz şi şampania nu reprezintă concepţia mea despre noţiunea de rafinament culinar,glumi el,schiţând o grimasă.Trebuie să te rog să păstrezi cel mai mare secret cu

privire la această combinaţie,pentru că dacă vreunul dintre prietenii mei află despre ea,mă pot aştepta ca,pe viitor,sute de castroane cu păsat de ovăz să-şi facă apariţia în cele mai nepotrivite momente.
—Nu vă temeţi,domnule,puteţi avea deplină încredere în discreţia mea.Deşi — adăugă Zena chicotind uşor — expresia dumneavoastră de resemnare stoică era formidabil de comică atunci când înghiţeaţi bărbăteşte lingurile acelea de terci.
Amintirea o făcu să izbucnească iar în râs.
Oare am băut deja prea multă şampanie,se întrebă în treacăt,sau asta se datora doar plăcerii de a râde din nou,după atâta vreme?
—De-a lungul anilor,m-am pomenit cu destulă regularitate în situaţii ridicole,aşa că râzi cât pofteşti,draga mea.Sunt totalmente imun,glumi Alex voios,în timp ce reumplea ambele pahare.După ce goliră cea de-a treia sticlă de şampanie,Zena îl culcă pe Bobby,iar ea şi Alex coborâră în sufragerie,unde cina deja îi aştepta.Zena remarcă la un moment dat,oarecum îngrijorată,că Alex începea cea de-a doua sticlă de vin de când se aşezaseră la masă.
În timp ce destupa sticla,Alex observă privirea ei alarmată şi explică pe un ton calm:
—Este lucru ştiut de toată lumea că până la a şasea sticlă sunt foarte stăpân pe mine şi demn de încredere: Fii liniştită,draga mea,nu devin niciodată un om cu care să nu te poţi înţelege.Şi,rostind minciuna,îi adresă un zâmbet cald.
Pe măsură ce se desfăşura cina,Alex o delecta pe Zena cu anecdote şi bârfe amuzante despre moda de la St.Petersburg.Era spiritual,inteligent,nespus de degajat,fermecând-o pe tânăra femeie tot atât de uşor ca şi pe celelalte femei din viaţa lui.Fetiţa asta tânără şi dulce avea să fie în curând a lui,dar nu vedea nici un motiv să o zorească.Dacă — şi în mintea lui acel dacă constituia doar o chestiune de timp — domnişoara urma să facă prima mişcare,lui,ca gentleman,îi revenea datoria de a răspunde la iniţiativa ei.Deocamdată se mulţumea s-o admire,ochii lui cu reflexe aurii fiind singurii care,prin lucirile de dorinţă,îi

desconspirau intenţiile,învăluind-o pe Zena asemenea unui vrăji ameţitoare.
încercând să-şi recapete controlul şi să alunge ispititoarele amintiri pe care le evocau ochii arzători ai prinţului,Zena întrebă brusc:
—Spuneţi-mi,domnule,sunteţi sau nu de acord cu ideea reprezentării ţărănimii în dumă?Înţelegând corect motivul pentru care Zena recursese la această schimbare de subiect,Alex îşi ascunse zâmbetul de satisfacţie în spatele paharului cu vin şi răspunse cu seriozitate:
—Nu-i decât o chestiune de timp până când o dumă — o dumă activă — să devină o realitate.Deoarece ţărănimea reprezintă o mare majoritate a populaţiei,da,este esenţial ca ţăranii să fie reprezentaţi în dumă.
Îndeplinindu-i dorinţa de a aborda subiecte de conversaţie respectabile,prinţul continuă să dezvolte subiectul ales de ea.
—Ţarul nu este chiar eroul cu minte isteaţă al intelectualităţii,aşa cum l-am putea dori din...spunea Alex,explicând tendinţele reacţionare care împiedicau crearea unei forme cât de firave de guvern reprezentativ,când un glas feminin strident se auzi foarte clar,străbătând din holul de intrare prin uşile duble închise ale sufrageriei!
—Vă spun că insist să-l văd! cerea vocea femeii.Întrerupându-se doar o clipă,doar cât să dea de înţeles că auzise cererea aceea isterică,Alex îşi continuă fraza:
—...partea unui monarh.Din nefericire,ţarul se află şi sub influenţa lui Von Plehve,care are idei excesiv de reacţionare.Tare aş fi vrut ca Witte să nu cadă în dizgraţie.Îţi place Witte,draga mea,sau îl consideri prea mercantil?
Când Zena tocmai se pregătea să răspundă,Trevor intră rapid în sufragerie închizând uşile după el şi începu să şoptească la urechea prinţului fraze repezite,din care Zena reuşi să prindă doar crâmpeie:
—O anumită femeie nu vrea să priceapă cuvântul nu,stăpâne.
Şi Trevor continuă să explice cu îngrijorare:
—...foarte supărată,mă tem.Prinţul înclină din cap abia perceptibil,rosti o frază ritoasă din care Zena auzi distinct

„apartamentul meu”,îi mulţumi scurt lui Trevor şi porunci să i se aducă coniac şi cafea,după care îi zâmbi Zenei.
—Scuză-mă,draga mea,o mică neînţelegere.Aşadar,unde rămăsesem? Ah,da...părerea ta despre Witte?Bând coniac şi cafea,Alex continuă să se poarte cu ospitalitatea unei gazde perfecte,explicând amănunţit modul în care familia lui se interesa de satele învecinate cu domeniile lor,de funcţiile şi utilitatea consiliilor ţărăneşti.Fără a şti de ce,Zena se simţea iritată la gândul că o femeie îl aştepta pe Alex în dormitorul lui.Recunoştea că felul în care îşi petrecea Alex serile nu era treaba ei.Cu toate acestea,faptul evident că prinţul nu se grăbea să ajungă la etaj îi crea o ciudată plăcere.
Instinctul feminin fu mai puternic,provocând o stranie modificare a comportamentului Zenei,care căpătă o uşoară nuanţă de ademenire.Această schimbare subtiiă nu trecu neobservată de prinţ,care era familiarizat cu întreaga gamă de mijloace competitive folosite de femei.Era încântător să vadă cum făptura,şovăitoare şi nesofisticată se oferea cu atâta timiditate.Alex rămase o bună bucată de vreme bucurându-se de captivanta companie a Zenei.în definitiv,ştia foarte bine cine se afla la etaj,în apartamentul lui,şi aprecia că doamna Askov putea să aştepte.Zena îşi sorbea cafeaua.După ce consumase mai multe pahare de coniac,Alex sugeră să se ducă amândoi la culcare.
După ce constatară că Bobby dormea liniştit,prinţul o însoţi pe Zena până la uşa dormitorului ei,se apropie de ea şi îi ridică faţa,ca şi cum s-ar fi pregătit s-o sărute,urându-i noapte bună.Era atăt de aproape de ea,încăt Zena putea să-i vadă
pulsul bătând regulat sub pieJea netedă şi bronzată a gâtului.Alex o privi mai curând scrutător,dar îşi coborî mâna şi râse încetişor.
—O mare tentaţie,porumbiţe dar am promis să nu te ating.Noapte bună,Zena!
Şi se îndepărtă spre camera lui.Zena rămase în picioare,tulburată şi mirată,după ce dorise ca Alex s-o sărute,deşi în acelaşi timp simţea că nu era chiar corect din partea ei să aibă astfel de gânduri.Alex ajunse la uşa camerei

lui şi o deschise.O rază de lumină se furişă pe coridor şi Zena tresări când auzi şoapta prinţului:
—Tamara,îngerul meu! exclamă Alex cu căldură.Ce surpriză plăcută!
Uşa se închise cu un mic pocnet şi Zena rămase pe coridor clocotind de furie.Năpustindu-se în camera ei,îşi azvârli veşmintele de pe ea şi se aruncă în uriaşul pat.O vreme destul de îndelungată stătu trează,ascultând zgomotele înfundate din camera alăturată ce îi asaltau urechile.„îngerul" era în mod cert genul care îşi exprima vocal pasiunea şi gemetele de plăcere şi ţipetele de încântare asediau simţurile femeii furioase care zăcea în încăperea vecină.
Târfă afurisită,blestemă Zena mânioasă în sinea ei,*nu poţi să taci odată*?
Ca şi cum ar fi auzit-o,zgomotele încetară,în afară de scârţâitul patului.
Chiar n-au de gând să termine? bombănea Zena furioasă.
Indignată,îşi acoperi capul cu două perne şi începu să plângă lacrimi de frustare până când se cufundă într-un somn zbuciumat.

CAPITOLUL 7

Bobby o trezi la respectabila oră de nouă dimineaţa,când Mariana nu mai reuşi să-l reţină.Zena se îmbrăcă repede şi coborî pe urmă cu Bobby la parter,pentru micul dejun.Aproximativ o oră mai târziu,când ei îşi terminau gustarea,în încăpere intră un prinţ Alex palid şi obosit,ce se lăsă să cadă într-un fotoliu,îşi întinse picioarele lungi înainte şi îi comandă ursuz lui Trevor o cafea fierbinte cu frişca şi un pahar de coniac.Bobby se dăduse jos de pe scaunul lui şi acum stătea drept în faţa lui Alex,scrutând solemn trupul pe jumătate prăbuşit în timp ce Zena îl privea şi ea încruntată.
—Tăticu' joacă împreună cu Bobby! ceru băieţelul,trăgându-l de mână.

—Lasă-l în pace,Bobby,se răsti Zena nervoasă.E clar că e obosit,continuă ea cu perfidie,incapabilă să-şi ascundă resentimentul din glas.
Drept răspuns la proasta dispoziţie a musafirei sale,Alex înălţă ironic o sprânceană,dar nu replică în nici un fel remarcile tăioase,fiind prea obosit,înainte de a-şi bea cafeaua şi coniacul,ca să se angajeze înt-un duel verbal.
—Tăticule,jucăm! insistă Bobby,neţinând seama de mustrarea Zenei.
Alex îl trase pe băieţel pe genunchii lui şi-i şopti ceva la ureche.Ochii lui Bobby se deschiseră larg de entuziasm,sări jos de pe genunchii lui Alex şi se repezi afară din cameră cât de repede îi îngăduiau picioruşele lui scurte,strigând-o tare pe Mariana cu glăsciorul lui piţigăiat.
—Despre ce-i vorba?
—Aşează-te pe genunchii mei şi o să-ţi şoptesc şi ţie la ureche,o provocă Alex,desfătându-se de fulgerul de mânie cu care-l săgetară ochii aprinşi ai Zenei.
—Poţi fi sigur că n-o să fac aşa ceva! replică ea cu acreală.Să nu-ţi închipui că sunt la fel cu „îngerul” tău,încheie ea cu asprime.
Alex îşi îngustă ochii şi murmură gânditor:
—Aşa e,porumbiţo nu semeni deloc...eşti mult,mult mai bună,rânji Alex.
—Ah! exclamă Zena indignată la auzul acestei remarci îndrăzneţe.
Dar fu nevoită să-şi plece ochii sub privirea atotcunoscătoare cu care o ţintuia Alex.Amintirea reacţiilor ei din noaptea petrecută în tren făcea ca o discuţie în contradictoriu să fie penibilă.Trevor apăru la momentul potrivit cu coniacul şi cafeaua,iar Zena îşi muşcă limba încercând să-şi reţină replica usturătoare pe care i-ar fi plăcut să i-o dea.Luând o gură de cafea,Alex simţi cum sângele începe să-i curgă mai repede prin vene şi concluziona,cu optimism,că nu va muri în dimineaţa aceasta.*Trebuie ori s-o văd mai des pe doamna Askor...ori să n-o mai văd deloc.Doamne,cât sunt de obosit* gândi el,închizând ochii.

Tărăboiul făcut de o cavalcadă formată din Bobby,Mariana şi doi feciori ce cărau un imens cal de lemn îl făcură pe Alex să deschidă ochii şi să privească cu o reală încântare frenezia şi zâmbetul luminos cu care călărea băieţelul.Se întrebă cu un zâmbet în colţul gurii dacă bătrânul Paşa se bucura că fusese scos de la naftalină.După ce noutatea calului păli,Alex se jucă de-a „tăticul obosit” cu Bobby.Jocul consta în simplul fapt că Bobby se căţăra peste Alex în timp ce acesta zăcea pe pardoseală,recuperându-şi forţele.
La vremea prânzului,rezervele de energie ale lui Alex erau aproape reîncărcate.Frumuseţea senzuală a Zenei,atât de aproape — atunci când lua şi ea parte la joaca lor — încât ar fi putut s-o atingă,făcu necesară o schimbare a poziţiei,deoarece pantalonii lui din piele deveniseră extrem de incomozi.Ca să-şi ascundă erecţia,Alex se rostogoli pe burtă,întrebându-se pentru ce se abţinea,când ar fi preferat de-o mie de ori mai mult să ridice fustele Zenei şi să se afunde în trupul ei chiar acolo,pe pardoseală.
Alex le dădea celor doi sfaturi despre modul de asamblare a unor jucării,
întinzând uneori braţul ca să ajute la găsirea vreunei piese,alteori rezemându-şi capul pe braţe şi moţăind o vreme.De asemenea,admira farmecele Zenei printre genele lăsate,fapt ce-i intensifica şi mai mult erecţia,înregistrând imaginea sânilor ei generoşi şi obraznici care aproape se revărsau din corsajul rochiei strâmte,îşi notă în minte să-i cumpere altă îmbrăcăminte,socotind că numai privirea lui avea dreptul să admire sânii ei magnifici — cu o neobişnuită pretenţie masculină de posesie,fără precedent în obiceiurile lui.
La rândul ei,Zena se uita cu priviri furişe la bărbatul incredibil de atrăgător tolănit atât de aproape de ea.Fiecare nerv din trupul ei era conştient de prezenţa lui şi,dacă ar fi îndrăznit,ar fi întins mâna să-l atingă.
Dumnezeule Sfinte,genele astea negre şi dese ale lui sunt indecent de lungi pentru un bărbat.Pe măsură ce se apropia seara,prinţul,fiind supus unei stări chinuitoare datorită

apropierii de o femeie superbă pe care făgăduise să n-o atingă,îşi scormonea mintea în căutarea unei ieşiri din aceasta dilemă.
Penisul lui erectat se întărea continuu,înnebunit de nevoia de a se elibera.
îşi dăduse cuvântul fără tragere de inimă — dar şi-l dăduse — şi onoarea îl obliga să şi-l ţină dar — *la naiba cu toate*— nu putea să umble prin casă în starea asta de cumplită erecţie.Oricât de mult i-ar fi plăcut să-şi respecte cuvântul,nu era şi el decât un bărbat care — *Doamne Dumnezeule*— îşi refuza pentru prima dată în viaţa lui o femeie.
La dracu',nu mă simt deloc în stare să duc această coexistență frățească.
Apoi îşi îndreptă gândurile asupra momentului şi locului exact în care avea să-şi golească erecţia vibrantă şi insistentă.Nici un sentiment de vinovăţie.

CAPITOLUL 8
Înălţându-şi uşor privirea,cu faţa luminată de un uşor zâmbet de mulţumire,Alex o făcu să tresară pe Zena care-l privea scrutător.În ochii lui apăru o sclipire veselă şi surâsul i se accentua devenind un zâmbet tot mai larg şi puţin ironic,pe măsură ce îmbujorarea invada obrajii tinerei domnişoare,mai înainte ca ea să-şi întoarcă repede ochii în altă parte.Interpretând corect roşeaţa Zenei,înclină să creadă,încântat,că — din câte se părea — atracţia era reciprocă.
Zena se simţi cuprinsă de un fior de nelinişte când privirea începu să-i fie tot mai des captivată de strălucitoarea tulburătoare a ochilor aurii ai prinţului.Când Alex propuse o plimbare cu sania ca să-l amuze pe Bobby,Zena primi imediat cu mare plăcere invitaţia,sperând să-şi abată gândurile de la preocuparea ei foarte stânjenitoare.
—O plimbare cu sania pare ceva minunat! exclamă Zena puţin cam prea voios,sărind în picioare plină de nerăbdare.
În scurtă vreme erau instalaţi cu toţii comod în sanie.Ivan îi conduse în micuţa piaţă a satului şi,când opriră,sania fu

înconjurată imediat de ţărani zâmbitori şi vorbăreţi.Prinţul avea câte un cuvânt voios p.entru fiecare,adresându-li-se tuturor pe nume şi,vreme de douăzeci de minute,se sporovăi intens,în timp ce Alex se interesa şi era informat despre ce se mai întâmplase de la ultima lui vizită,cu două luni în urmă.
—O să rămân aici o vreme,asigură Alex gloata de ţărani încântaţi.Dar acum vom porni la drum înainte ca tânăra domnişoară şi copilul să îngheţe.
Îşi flutură mâna în semn de „la revedere" către mulţimea ce se dădea la o parte să facă loc şi,în curând pădurea tăcută îi înconjură în timp ce drumul şerpuia printre pini întunecaţi.
—Evident că sătenii vă simpatizează,remarcă Zena în vreme ce umbrele înserării se accentuau.
—În copilărie am petrecut mult timp aici şi,de când părinţii mei mi-au dăruit domeniul la cea de-a şaisprezecea aniversare a mea,am locuit aici mai multe luni pe an,bucurându-mă de pace şi linişte.Uite,Bobby aproape a adormit.Şi apropo,continuă Alex,am lăsat instrucţiuni să se pregăteaască sauna.În copilărie,ori de câte ori răceam,sauna era remediul imediat şi cel mai eficient.Dacă vrei să-l duci pe Bobby înainte de a merge la culcare,îţi garantez că va dormi neîntors.
—Este o idee bună.Vă mulţumesc încă o dată că vă gândiţi la Bobby,zise Zena recunoscătoare.
—Sunt obişnuit să am în preajmă copii.Copilăria ta,spre deosebire de a mea,cred că a fost foarte liniştită,fără o grămadă de fraţi plângăreţi şi zgomotoşi.A fost singuratică? se interesă Alex cu sinceritate.
—Nu a fost singuratică,chiar dacă n-am avut fraţi.Am avut o copilărie realmente fericită.Părinţii mei petreceau mult timp cu mine şi se iubeau foarte mult.De fapt,papa s-a îndrăgostit de maman într-un mod cu totul neobişnuit,se lăsă Zena furată de amintiri.A văzut-o pentru prima dată cu prilejul unei călătorii prin munţi,când cerceta migrarea triburilor.A fost dragoste la prima vedere şi papa a luat-o cu el.
—Aşa,pur şi simplu?!
—Potrivit tradiţiilor triburilor montane nu era ceva ieşit din comun.Se răpeşte mireasa şi apoi i se plăteşte familiei pentru

ea.Iar maman a fost plătită cum se cuvine.Apoi n-au mai avut nevoie de nimeni altcineva decât unul de celălalt.Cred că aşa se explică de ce s-a prăbuşit papa atunci când maman a murit născându-l pe Bobby.N-a mai putut,literalmente,să trăiască fără ea.Nu era în stare să suporte realitatea fără maman.Şi se învinuia mereu pentru moartea ei — dacă n-ar fi fost sarcina ea ar mai fi trăit.
Pe măsură ce amintirile acelor ani dificili reînviau,frumoşii ochi ai Zenei se umpleau de lacrimi.Simţea dureros de mult lipsa părinţilor ei.Zena nu avea decât optsprezece ani.Când Alex îi observă buzele tremurătoare,se întinse spre ea şi o cuprinse în braţe.
—Amintirile sunt prea dureroase,duşka.Plângi şi o să te simţi mai bine,murmură el blând.Uitându-se în jos,la nefericita fată,se simţea bătrân şi grijuliu.Poate că ar trebui s-o trimită la bunicul acela din munţi.În mod cert aşa ar fi trebuit să facă.În ultimii ani avusese o viaţă grea.O privi iar,remarcându-i frumuseţea desăvârşită şi simţindu-i sub palme trupul cald.Şi vocea conştiinţei se risipi în faţa unui val de sănătoasă poftă carnală.
Drace!Nu se simţea chiar atât de bătrân şi grijuliu.
Cuvintele blânde şi braţele puternice care o ţineau strâns învinseră rezerva Zenei şi zăgazul lacrimilor se rupse,acestea începând să-i şiroiască pe obraji.
După câteva minute suspinele se domoliră şi Alex se apucă să-i şteargă urmele de lacrimi cu propria batistă.
—Sunteţi foarte bun,şopti Zena încercând să schiţeze un surâs.
—Cu riscul de a fi impertinent,porumbiţa mea,mi se pare că ai realmente nevoie de cineva care să aibă grijă de tine,murmură el încet pe un ton serios dar cu o inflexiune în voce care o atenţiona pe Zena cam la ce fel de „grijă” se gândea Alex.
—Nu vă faceţi griji,domnule,sunt obişnuită să fac faţă răspunderilor ce-mi revin,replică Zena pe un ton politicos.Mă voi descurca foarte bine,adăugă ea cu hotărâre.Iar când voi ajunge la bunicul meu totul se va aranja,zise Zena,încercând cu stângăcie să se desprindă din îmbrăţişarea prinţului,care o ajută,desfăcându-şi braţele cu tact.*În unele privinţe*,reflectă

el,eşti încă un copil care înfruntă lumea cu naivitate.*Şi degeaba crezi tu,scumpa mea,că te vei descurca.Din nefericire,lumea este plină de vulturi prădalnici care abia aşteaptă să se năpustească la o bucăţică atât de suculentă cum eşti tu.Mai bine eu decât ei*,concluzionă el cu candoare şi simţ practic.
—Desigur,draga mea,cum crezi tu,rosti el cu voce tare cuvintele opuse total gândurilor sale.Şi acum,ia spune-mi,zise el pe un ton ştrengăresc,care-i mâncarea ta preferată? Ciocolată fierbinte şi pâine prăjită? Budincă de orez cu scorţişoară şi lapte? Tarte cu căpşuni şi frişca? Spune-mi ce-ţi doreşti şi Valentina va prepara pentru cină mâncarea ta preferată.Cred cu tărie că atunci când viaţa devine posomorâtă trebuie să te răsfeţi.După cină îl voi lua pe Bobby la saună şi până dimineaţă răceala lui va fi mult ameliorată.Hai,duşka,relaxea-ză-te!Alex înconjură grijuliu umerii Zenei cu braţul şi o strânse la pieptul lui.Ea nu se retrase,ceea ce-l făcu să respire uşurat.
—Ţi-e destul de cald? o întrebă,aplecându-se spre ea şi zâmbindu-i.
—Mi-e foarte bine,răspunse Zena,oftând mulţumită şi rezemându-se de umărul lui.Cornuri calde cu gem de mure şi mult unt,şopti cu seninătate.
—Poftim,dragă? întrebă Alex aplecându-se şi mai mult ca să-i înţeleagă murmurul.
—Cornuri calde cu gem de mure şi unt topit,asta-i tot ce vreau,repetă ea,visătoare.
—Atunci cornuri cu gem de mure vei avea! Dă-i zor spre casă,Ivan; ne e foame!
Zena se odihnea în căldura plăcută a îmbrăţişării lui Alex şi se gândea mulţumită,dar şi cu un tremur ascuns că el se asemăna cu un prieten,o mamă,un tată şi un iubit — numai mângâiere,blândeţe şi siguranţă.
În acelaşi timp,Alex socotea pragmatic: *Tot ce am de făcut este să fiu prieten,mamă,tată şi iubit blând totodată.Nu voi mai avea mult de aşteptat.La noapte va fi a mea.A face dragoste în*

saună e,de altfel,unul dintre modurile mele preferate de distracţie— reflectă cel mai notoriu libertin din St.Petersburg.

CAPITOLUL 9

După ce mâncară,Zena îl duse pe Bobby la saună,iar o oră mai târziu,în timp ce ea îşi ştergea părul ud,Bobby adormise deja pe o bancă lungă de lemn.

—O să-l duc eu pe Bobby în pat,doamnă,zise Mariana apărând fără zgomot.

—Nu-i nevoie,Mariana.O să-l duc eu.Mariana chicoti,schimbă o privire stânjenită cu o altă servitoare,îşi mută greutatea trupului de pe un picior pe celălalt,dar nu plecă.

—Ce nu-i în ordine,Mariana,întrebă Zena,nedumerită.

—Iertaţi-mă,doamnă,dar prinţul mi-a ordonat…

—Uf,foarte bine! Aici nu poţi ridica un deget fără a fi controlat! Sunt convinsă că motivele prinţului sunt bine intenţionate.

—Da,doamnă,rosti Mariana grav,făcând o reverenţă rapidă şi dispărând apoi pe uşă cu Bobby şi cu cealaltă servitoare după ea.Zena se înfăşură într-un prosop mare şi moale şi se lungi pe una din băncile late.Trecu ceva timp până să-şi adune energia ca să se înapoieze la daşă.După ce şterse aburul de pe o oglindă mare,începu să-şi perie buclele răvăşite,încercând să-şi aranjeze cât de cât lungile cosiţe castanii.

—Fir-ar al dracului! ocărî ea enervată când peria se încurcă din nou,trăgând-o dureros de păr.

—Pot fi de ajutor,domnişoară? întrebă un bine cunoscut glas puţin răguşit.

Zena se răsuci brusc în loc şi întinse repede mâna să-şi ia rochia.

—Dă-mi voie,murmură prinţul,înaintând spre ea cu un halat bleu pal în mână.

Cu o politeţe studiată îl ţinu până când Zena şi-l trase pe umeri şi când îşi lăsă braţele în jos,mâna lui atinse uşor pielea catifelată a sânului ei.

Zena tresări de parcă ar fi fost arsă.Prinţul stătea nemişcat,în timp ce ochii lui aurii,având acum o expresie de animal de

pradă,sorbeau din priviri formele opulente ale Zenei,ce se distingeau ispititor prin ţesătura moale.Culoarea caldă a materialului sporea frumuseţea albastrului închis al ochilor Zenei.
—Ai ochi frumoşi,murmură Alex.Foarte frumoşi,se corectă gânditor.
Dumnezeule,ce ochi are — te ademenesc te intrigă,te ispitesc și-ți taie respiraţia,gândi el înfierbântat,făcând un efort herculean să se abţină,încercând să păstreze o atitudine politicoasă şi un ton neutru.
—Mi-am făcut griji.Bobby dormea deja,iar tu nu te înapoiaseşi.Nu s-a întâmplat nimic rău,nu-i aşa?
—Nu,domnule,îngăimă Zena.N-ar fi trebuit să vă îngrijoraţi.Am mai rămas un pic să lenevesc,explică ea repede,înălţându-şi privirile spre ochii care o învăluiau într-o lumină aurie.
Mesajul pe care-l citi în adâncimile lor înfierbântate o făcu să roşească.
Strânsa apropiere de prinţ,arzătorul mesaj din ochii lui şi sentimentul de forţă suplă şi reţinută emanat de el produseră o cumplită tulburare în simţurile Zenei,ce se zbăteau cu disperare să-şi păstreze echilibrul.Cu un gest dezinvolt,
Alex întinse mâna spre ea.Speriată,Zena se retrase cu un pas.Un zâmbet amuzat flutură pe trăsăturile perfecte ale prinţului,care,cu o mişcare lentă arătă spre capul ei,spunând:
—Peria.Te voi ajuta să-şi descurci părul.
—Da...da...peria,se bâlbâi Zena.
—Dă-mi,te rog,peria,replică Alex pe un ton liniştitor.Promit că n-o să-ţi produc nici o suferinţă.Dublul înţeles îi întări şi mai mult erecţia.Îşi pierdu puţin din sângele rece şi,discret,îşi mută greutatea trupului de pe un picior pe altul.
Fir-ar să fie de prost.Ce te-a apucat să-i faci promisiunea aia stupida?se ocărî el.*Dracu s-o ia de treabă. Îi mai dau cinci minute şi dacă în timpul ăsta nu-mi cade în brațe la naiba cu integritatea: O violez.*
Supusă,Zena îi înmâna peria,punând capăt,fără să ştie,unor gânduri criminale.

Apucând-o cu blândeţe de umeri,Alex o răsuci cu spatele la el şi începu să perie uşor buclele lungi,oprindu-se din când în când să descurce cârlionţii încâlciţi.
Zena se relaxa sub mişcările lente şi prelungi,închise ochii şi zâmbi mulţumită că scăpase de sarcina insuportabilă a descurcatului părului.
—Scuză-mă,dar acum s-ar putea să te trag puţin de păr; este aici o încâlceală de nedescris.Când se aplecă mai aproape de ea,dându-i la o parte buclele lungi,
răsuflarea lui caldă atinse obrazul ei,trimiţându-i fiori de-a lungul şirei spinării,încercând să desfacă şuviţele încurcate,degetele lui bronzate îi atinseră uşor ceafa,şi Zena se cutremură în timp ce un val fierbinte începea să i se răspândească în corp.Zâmbetul prinţului se accentua — se părea că trupul ei nu era deloc nepăsător.Simţurile Zenei,abia trezite,o făceau să dorească să atingă trupul acela viril şi puternic,aşa cum dorise de o sută de ori în ziua aceea.Dar,cu o perversitate feminină,voia ca el s-o dorească.
Oare nu e deloc atras de mine? Sunt oare mai puțin ispititoare decât .”îngerul” din seara precedentă? Cu câtera minute în urmă,ochii lui păruseră să transmită un mesaj arzător,sau,în tulburarea mea,i-am interpretat greşit expresia?
Simţindu-se jignită de dezinteresul prinţului şi,cu o schimbare totală de atitudine,tipică femeilor,se adresă imaginii lui Alex reflectată în oglindă pe un ton de uşoară tachinare:
—Este doar o datorie de gazdă,domnule?
—Ai prefera să fie altceva? murmură prinţul persuasiv,învăluind-o într-o privire pătrunzătoare.O uşoară îmbujorare îi indică prinţului că se înţelegeau unul pe celălalt.Lăsă peria deoparte,îi cuprinse umerii şi o întoarse încet cu faţa la el; îngropându-şi degetele în cascada părului ei îi sărută delicat buzele calde şi întredeschise.în timp ce-i mângâia gura trandafirie,glasul lui coborî până la nivelul unei şoapte ispititoare:
—Ai fi vrut să fie altceva,dulce duşka? o întrebă el,în vreme ce mâinile lui alunecau în jos,de-a lungul spatelui ei zvelt,mulând

trupul ei delicat şi supus la formele dure ale propriului său trup.
Alex gemu când sexul lui dur se îngropă în moliciunea trupului ei.Degetele experimentate îi descheiară halatul.Apoi mâinile lui avide urcară pe braţele ei până-i ajunseră pe umeri,dând la o parte ţesătura şi coborând-o de-a lungul braţelor,lăsând-o să cadă pe pardoseală.Atingerea mâinilor lui calde îi aprinse sângele.Desfăcu cu un gest brusc faldurile prosopului cu care era înfăşurat,acesta urmând halatul ei pe pardoseală.
Mâna lui Alex cuprinse ca-ntr-un căuş sânul ei dezgolit şi ferm,ridicându-l cu blândeţe până când buzele lui gustară sfârcul roz,ca un boboc de trandafir.Ochii Zenei se închiseră când un fior de plăcere îi străbătu trupul ce fremăta.
Capul brun al prinţului rămase înclinat cât timp ronţăi şi supse uşor ambele vârfuri trandafirii,acum întărite sub buzele lui.Zena îşi ţinu răsuflarea şi se rezemă de braţul puternic care o susţinea,desfătându-se la fiecare nou val de plăcere ce i se revărsa în vene.Privi în jos,la părul castaniu şi ondulat şi ridică mâinile tremurânde să-l mângâie.
Atunci,mâna lui Alex,ocupată cu mângâierea sânilor ei în timp ce muşca uşor sfârcurile,alunecă în jos,de-a lungul pântecelui ei şi i se strecură între coapse.Degetele lui suple se jucau cu intrarea umedă şi înrourată a miezului ei cald,mângâind pielea mătăsoasă ce vibra de dorinţă,făcând-o să scoată un geamăt tremurat de capitulare.Alex îşi ridică lent capul şi privi în ochii albaştri,încinşi de pasiune.
—Spune-mi că mă doreşti,zise cu glas răguşit.Scoţând mici sunete de desfătare tot mai profundă,Zena se agăţă de Alex cu o insistenţă ce-i tăia respiraţia.
—Spune-mi,repetă el cu fermitate,având nevoie de acel pretext pentru a-şi menaja onoarea.Buzele lui Alex se închiseră peste ale ei.Limba lui i le supseră ispititor,apoi se cufundă în profunzimile catifelate ale gurii ei dulci.El îşi schimbă poziţia trupului ca s-o ţină mai aproape,presându-i trupul de al lui.Buzele calde şi dornice ale prinţului o făcură să scoată un geamăt înfocat.Ridicând capul,Alex îi aşteptă răspunsul.Zena îi căută gura,dar el se trase înapoi.

—Spune-mi!Cu gura la câţiva centimetri de a lui,Zena abia suflă:
—Iubeşte-mă!Doamne,cât aşteptase cuvintele astea!
—Plăcerea e de partea mea.Şoapta îi gâdilă urechea şi gura lui o întâlni pe-a ei cu o imensă desfătare.Alex o culcă pe pardoseală şi când începu să onoreze cererea domnişoarei,îi reveni zâmbetul.Îi sărută gâtul,sânii,pântecele şi coapsele.Sub gura şi mâinile lui sensibile şi iscusite,valuri de dorinţă tot mai mari invadau simţurile Zenei.Degetele lui o aduseră până pe o culme febrilă,mâinile lui i se strecurară sub şolduri,şi gura lui o atinse acolo unde se jucaseră degetele abile.Zena simţi o răsuflare caldă şi o limbă ce mângâia blând locaşul dorinţei sale şi se cutremură convulsiv în timp ce unde pârjolitoare o purtau până pe marginea extazului.
Zena se lipi lacom de el,implorându-l cu ochi cuprinşi de o pasiune frenetică:
—Te rog,te rog...nu mă lăsa să aştept! Alex scoase un chicotit uşor.
—Răbdare,porumbiţa mea.Dezbracă-mă! îi porunci,ridicându-se de pe ea.
La auzul ordinului aspru,Zena se înfiora brusc.Se ridică în şezut,silindu-se să redevină complet conştientă,revenind din profunzimile patimei ei fierbinţi.
Întinse ascultătoare mâna şi începu să descheie cămaşa de mătase a prinţului,trăgându-i-o uşor de pe umerii musculoşi.Îşi plimbă vârfurile degetelor peste pieptul lui lat,alunecând delicat de-a lungul muşchilor trunchiului său.
Un junghi dureros se răspândi în tot trupul lui Alex,făcându-l să-şi ţină respiraţia.
—Eşti foarte îndatoritoare,pisicuţa mea,rosti el greu într-o şoaptă răguşită.
Alex îşi petrecu degetele peste buzele dulci şi umede.Zena se cutremură cuprinsă de extaz.
—Acum cizmele! zise el.Zena îngenunche imediat să-i scoată cizmele,îi era foame de el.Vederea sânilor ei plini ce se legănau în timpul încercării ei de a trage încălţămintea strâns mulată

pe picioarele lui,aduse la noi dimensiuni penisul agitat al lui Alex.
—Şi pantalonii,ordonă el când sarcina fu îndeplinită,dar mai întâi o răsplată pentru eforturile tale.Alex întinse mâna şi înfipse adânc două degete în dulcea ei intrare.Zena gemu când începură să apară mici explozii de desfătare,şi senzaţiile nespus de plăcute se răspândiră prin fiecare nerv al ei,încordat la maximum.
—Ai ajuns deja la momentul acela,micuţa mea înfierbântată? murmură Alex triumfător.Hai,iubito,mai ai pantalonii,iar pe urmă voi fi fericit să-ţi satisfac acea dorinţă.Zena se grăbi să descheie nasturii pantalonilor din piele,şi după oarecare dificultate reuşi să-i scoată.Inima i se zbătea între coaste,şi arşiţa din venele ei părea s-o sufoce.Bărbăţia lui Alex se ivi liberă,mare,vibrantă şi rigidă,falusul în erecţie ridicându-şi capul gros,arcuit şi fierbinte.Tremurând de anticipare,Zena privea hipnotizată membrul uriaş,şoptind ca în transă:
—Iubeşte-mă,te rog…iubeşte-mă!
—Aşa de îndrăzneaţă eşti acum? o tachina Alex.Mâna ei se întinse şovăitoare şi se închise în jurul sexului lui umflat.Alex nu-şi putu reprima geamătul.Licărirea ironică de mai înainte din ochii lui se transformase acum în două flăcări aurii.
Rostogolind-o pe Zena sub el,îi desfăcu rapid coapsele cu genunchiul şi se implântă în ea cu putere.Prima apăsare puternică o pătrunse până în cea mai adâncă profunzime şi Zena îşi înăbuşi un ţipăt sfâşietor,în timp ce Alex rămase lipit de pântecele ei câtă vreme orgasmul ei se dezlănţui în valuri răscolitoare de pasiune fierbinte.Când simţi că se domolesc convulsiile ei,Alex se mişcă uşor.
—Pisicuţă lacomă ce eşti,n-ai auzit niciodată despre plăcerea aşteptării? şopti el.Ţine-mă în tine,micuţo,ţine-mă…şi în curând vei ţipa din nou.
Încet şi cu extremă grijă se abţinea,înfigându-se cu mişări lente şi prelungi.Respiraţia Zenei începu să devină precipitată,şi ea îl ţinea pe Alex strâns îmbrăţişat.Gâfâia lipită de umărul lui,şi fiecare nerv îi era încordat şi tremura.Se contopea cu el,mică şi delicată în braţele lui,şi dorinţa lui spori,

crescând într-un mod cu totul nou,mai tandru — încă intensă,dar blândă — îndemnându-l să se mişte înăuntrul ei asemenea unei mângâieri pătrunzătoare.Pe măsură ce sporea intensitatea cu care o dorea,penisul lui devenea şi mai mare.
Zena simţea forţa nesăţioasă ca pe un foc arzător,şi se deschise,neputincioasă în faţa pasiunii lui pline de fermitate.El se înfigea tot mai adânc,atingând însuşi miezul fiinţei ei,iar Zena se agăţa de el,venind în întâmpinarea foamei lui.Se agăţa de el cu o dragoste cumplită,arzătoare,pentru acest bărbat necunoscut,până când,brusc,cu o cutremurare pătimaşă,simţiră amândoi forţa explozivă a extazului.Alex depuse un sărut pe buzele ei,murmurând blând:
— Pisicuţă dulce,dulce şi drăgălaşă!Douăzeci de minute mai târziu,prinţul purta în braţe o foarte supusă şi frumoasă femeie,ducând-o în daşa,urcând la etaj,spre dormitor.

CAPITOLUL IO

Peste câteva minute,Alex se opri în faţa patului său sculptat cu baldachin,ţinând în braţe trupul cald al Zenei.Se tolăni în pat,ţinând-o lipită de el şi căută pe pipăite,în întuneric,tabachera lui cu tutun turcesc.Punându-şi o ţigară între
buze,întrebă politicos „Te deranjează?” şi,fără a mai aştepta răspunsul Zenei,aprinse ţigara şi trase un fum lung în piept.
—Dacă n-aş cunoaşte prea bine realitatea,se auzi glasul lui meditativ,— dar nu-i nici o îndoială că eu ţi-am răpit virginitatea — aş fi înclinat să cred că nu erai deloc inocentă.Oare romanele femeilor dau instrucţiuni atât de limpezi? o tachina el.Aveam impresia că toate poveştile astea sunt numai suspine,priviri languroase şi iubiri platonice.
—Aveţi perfectă dreptate în privinţa romanelor,conveni Zena.Am încercat să citesc câteva,dar fasoanele caraghioase ale eroinelor sunt realmente prea idioate pentru a fi înghiţite.Lectura mea s-a axat în schimb pe clasici şi pe scrieri istorice.
—Hm…mormăi Alex,de-a dreptul mirat.Descopăr la tine o cu totul altă latură…din câte se pare,nu eşti numai o femeie

frumoasă şi fermecătoare,zise Alex uşor ironic.Cred că eşti şi puţin intelectuală.
—Întotdeauna am fost fascinată de istorie,domnule.Un gust pe care tata mi-l încuraja.
—După cum vezi,tatăl meu şi un lung şir de Kuzani desfrânaţi au încurajat la mine alte gusturi.Oricum,eşti prima femeie care recunoaşte că citeşte.
—Asta mi se pare ciudat,domnule,rosti Zena mirată.Consider că lectura este una dintre plăcerile mele preferate.
—Doamne Sfinte,te rog,te implor,încetează cu acest „domnule”.
—Foarte bine,dom…prinţe Kuzan?
—Dumnezeule! Numele meu este Alexander Nikolaevici Kuzan.Cei din familie îmi spun Sacha.Prietenii îmi zic Arcaşul,iar cunoştinţele Alexander Nikolaevici.
—Arcaşul?! Ce nume ciudat! Vă place să trageţi cu arcul? întrebă Zena cu o privire inocentă.În glasul lui se simţi un zâmbet vag.
—Nu în mod deosebit,dar uneori este amuzant.Oricum,gata cu „domnule„
Sacha,de acord?
—Da,dom…da,Sacha,răspunse Zena cu timiditate.
Degetele lui începură să rătăcească uşor peste mijlocul şi şoldul ei,desenară un traseu catifelat pe interiorul coapselor şi hoinăriră leneş în sus,să mângâie sânii voluptuoşi,oprindu-se să dezmierde sfârcurile delicate.Trupul ei se încălzea lent,iar penisul lui se întărea pe măsură ce-i creştea volumul.
—Cu sau fără intelectualism,micuţo în lumea asta există şi alte roluri rezervate unei femei.Într-o bună zi vei dori să ai copii.
—Nu! răsună în încăpere răspunsul ei categoric.Intenţionez să continui cercetările tatălui meu şi nu am timp pentru copii.Pe moment,reacţia ei hotărâtă făcu să înceteze hoinăreala mâinilor lui Alex.Uşor mirat,el îşi înălţă sprâncenele: să fie puştoaica atât de naivă încât să nu aibă habar de legătura dintre a face dragoste şi consecinţele atât de frecvente ale acestei plăceri?

Apoi îşi alungă din minte toate aceste gânduri şi se aplecă să sărute buzele fragede ce i se ofereau,ghidându-i mâna spre instrumentul plăcerii,care,deja arcuit,vibra anticipat.Rămaseră treji toată noaptea,făcând dragoste,bând şampanie,vorbind despre vieţile lor şi făcând iar dragoste.
Spre dimineaţă,tânăra fată,epuizată,adormi.Rezemat într-un cot,prinţul o contemplă,admirându-i genele lungi şi negre coborâte peste obrajii îmbujoraţi,coama bogată,castanie,ce se,răspândise în bucle dezordonate în jurul feţei delicate şi trupul mignon şi fragil ce strălucea alb în contrast cu clarobscurul matinal.Se ridică din pat,simţindu-şi inima cuprinsă de o duioşie inexplicabilă,şi o înveli cu o pătură,după care se înfăşură într-un halat şi se retrase într-un fotoliu lângă foc,aşteptând apariţia mai mult ca sigură a lui Bobby.Extrem de satisfăcut,prinţul îşi petrecu dimineaţa distrând un băieţel de trei ani vorbăreţ şi plăcut,şi n-o trezi pe Zena decât atunci când sosi croitoreasa adusă la porunca lui.
—Este ora două,micuţo,îi şopti Zenei la ureche,şi ne cheamă datoria.Eşti pregătită să accepţi să se înfigă ace în tine?
—Ace?! ţipă uşor Zena,trezindu-se imediat.
—A sosit o croitoreasă...de soiul acesta de ace e vorba,drăguţa mea.Sadismul nu face parte din stilul meu,rosti Alex,amuzându-se de panica din ochii Zenei.
—Cro...croitoreasă?! îngăimă Zena,cuprinsă de o nouă groază.Oh,nu,dom...ăă
...Sacha — se corectă ea imediat.Nu pot,m-aş simţi prea stânjenită.
—Prostii! Haide,m-am plictisit de rochia asta verde.O trase cu forţa jos din pat,o înfăşură în capotul de mătase şi o împinse în camera de zi,ignorând protestele ei slabe.Acestea încetară când Zena remarcă prezenţa unei femei îmbrăcată elegant,ce stătea în picioare la fereastră.Zena îşi strânse mai tare capotul în jurul trupului şi îi aruncă prinţului o privire disperată şi înspăimântată.
Alex nu ţinu seama de rugămintea din ochii ei şi cu o voce calmă i-o prezentă pe croitoreasă:

—Draga mea,doamna Mvaki a consimţit cu amabilitate să-ţi pună la punct garderoba.Femeia era obişnuită cu asemenea situaţii,prinţul apelând deseori la serviciile sale,şi cum generozitatea prinţului satisfăcea şi curiozitatea totul era perfect.*Şi de data asta prinţul are de înfrumuseţat una dintre ,.Iubirile" lui uşuratice.Dar aceasta mi se pare că nu e stilul obişnuit,remarcă doamna Mvaki,evaluând-o pe Zena cu o privire scrutătoare.*
Aceste reflecţii rapide fură întrerupte brusc când prinţul smulse capotul de pe fata speriată,lăsând-o stânjenitor de nudă în mijlocul camerei.
Ochii lui Alex luciră admirativ şi se părea că atenţia excelenţei sale pornise în altă direcţie.Doamna Mvaki îşi ascunse icnetul de uimire în spatele unei tuse discrete şi Alex,luându-şi ochii de la frumuseţea pârguită a Zenei,zise calm:
—O garderobă completă,doamnă Mvaki şi...cred că aţi adus câteva rochii,da?
Străduindu-se să-şi recapete glasul,doamna Mvaki aduse repede un costum pentru dimineaţă,din mătase bleumarin.Câteva secunde mai târziu,încheind nasturii şi copcile în timp ce prinţul te asista,croitoreasa îşi regăsi vocea şi adoptă un ton de afaceri:
—Cu excepţia corsajului,întreaga rochie este prea largă.Totul va trebui să fie luat la cusături.Prinţul nu ţinea seama de stinghereala Zenei,străduindu-se doar să nu uite că de data asta îmbrăca o femeie respectabilă.Studie toate rochiile aduse şi,ignorând privirile tăioase sau îndurerate ale Zenei,continuă să comande o garderobă superbă,cu o pricepere de expert,care nu trecu neobservată de Zena,în timp ce îşi făgăduia în sinea lui că,imediat după plecarea croitoresei,avea să-şi dea silinţa pentru a o convinge pe Zena să accepte atât garderoba cât şi — mai ales — caracterul de necontestat al viitoarei ei poziţii în raport cu el.Cu o fluturare rapidă a mâinii,îi dădu de înţeles croitoresei că poate pleca.
—Arăţi minunat de frumoasă în rochia asta pentru ceai,din dantelă crem,zise Alex cu cel mai strălucitor zâmbet al său.Relaxează-te,doamna Mvaki este discreţia personificată şi

nu va sufla nici un cuvânt în legătură cu tine,se strădui el s-o liniştească.Iar dacă te supără să primeşti din partea mea îmbrăcăminte,
consider-o ca pe un împrumut pentru care vei plăti la o dată ulterioară.
—Bunicul meu ţi-ar putea înapoia banii,sugeră Zena,şovăitoare.
—Bineînţeles,dacă aşa vrei,se grăbi prinţul să încuviinţeze.Zena izbucni într-un râs relaxat şi vesel,deoarece gândul că va fi admirată de Sacha atunci când
se va îmbrăca cu frumoasele toalete o umplea de încântare.
Alex o trase în braţele sale şi,lingându-i senzual urechea,îi şopti:
—Hai să ne înapoiem la gramofonul din camera mea de lucru şi să dansăm.Arăţi aşa de bine în rochia aceasta încât s-ar putea să fiu în curând nevoit să ţi-o scot.
Zena roşi,ceea ce-l făcu pe Alex să izbucnească într-un râs vesel.O sărută pe amândoi obrajii şi o zori să iasă trăgând-o de mână după el de-a lungul coridorului,către camera lui de lucru.Pentru prinţul Alex începuse o foarte frumoasă vacanţă.

PARTEA II

CAPITOLUL 1

În săptămânile următoare,puştoaica fu întocmai cum şi-o dorise Alex — lângă el,în braţele lui,peste el sau sub el.La Podolsk se stabili o plăcută rutină casnică.Zilele treceau într-o veselă companie în doi sau cu Bobby: patinaj,schi,plimbări cu sania,construirea unor oameni de zăpadă,jocuri de interior.Pe scurt,se amuzau cu distracţii copilăreşti şi tinereşti.
Lui Alex îi plăcea să-i facă plăcere.Bucuria ei copilărească era o privelişte ameţitoare,iar noaptea ea îl ameţea în nenumărate alte feluri,oferindu-i deliciile unei Venus într-o formă pământeană.Nu conta că intenţionase s-o păstreze obişnuita perioadă de opt sau zece zile.Deocamdată îi era absolut imposibil să se lipsească de compania ei.Era lipsit de importanţă faptul că aşa ceva nu avea nici un precedent în comportamentul lui din trecut.

*Ei,bine,fr-ar să fie,e al dracului de bună la pat ca să renunţ la ea atât de repede,*gândea el cu ceea ce considera că este un calcul practic.
Zena nu îndrăznea deloc să gândească.Îşi dădea doar seama că era îndrăgostită lulea de acest libertin egoist.Într-o dimineaţă însorită şi strălucitoare de pe la începutul lui martie,Alex o anunţă la micul-dejun că afacerile îl obligau să plece la Moscova.
— Nu te voi invita să mă însoţeşti,micuţo,deoarece această întrunire afurisită ar putea dura destul de mult.De fapt,primise o convocare tăioasă din partea tatălui său,care îi cerea să fie prezent în acea după-amiază în apartamentul lor din Moscova.Tonul biletului primit de la Nikki anunţa neplăceri.Alex îşi scormonise ore întregi creierul,încercând să-şi închipuie care dintre numeroasele lui scandaluri ieşise la suprafaţă,supărându-i iar pe părinţii lui.
—Mă voi înapoia cât pot de repede.Hai,micuţe zâmbeşte-mi!
—Sper ca întâlnirea ta de afaceri să nu fie prea plictisitoare,îi ură Zena politicoasă.*Iar eu sper ca plictiseala să fie singura mea problemă din călătoria asta.Ce naiba or căuta părinţii mei la Moscova?*
De obicei ştia ce păcate i se reproşau,dar acum n-avea nici cea mai vagă idee.
—Au revoir,micuţo.La întoarcere am să-ţi aduc un cadou.Ce-ai.prefera? Rubine,diamante,perle?*Dumnezeule,se referă la bijuterii ce valorează o avere cu tot atâta nepăsare de parcă m-ar întreba dacă prefer caramele sau bomboane fondante.*
—Nu am nevoie de bijuterii,se grăbi ea să protesteze.
—N-ai nevoie de bijuterii?! replică Alex cu o nedumerire amabilă.Dar orice femeie are,adăugă el categoric.Poate cele mai nimerite pentru tine ar fi perlele,ca să-ţi pună în valoare nevinovăţia dulce.Îşi flutură mâna în semn de la revedere şi plecă.Cu uşurinţa caracteristică tinereţii,Alex reuşi să alunge gândurile îngrijorătoare,imaginându-şi în schimb,în tot timpul călătoriei,tot felul de bijuterii expuse pe diverse părţi ale trupului superb proporţionat al Zenei.

CAPITOLUL 2

Când sosi la Moscova,Alex se hotărî să se fortifice mai întâi cu o sticlă de coniac la „Clubul Nobililor" înainte de a da piept cu interogatoriul la care urma să fie supus.Comandă o sticlă de coniac şi îşi căută un fotoliu comfortabil.

—Sacha!Alex întoarse capul şi-l văzu pe prietenul său Yuri venind spre el de la masa de ruletă.

—Unde dracu ai fost? Nu-ţi stă în fire să te lipseşti de jocurile de noroc,zise Yuri,cercetându-l cu ochi bănuitori.

—Am fost ocupat,răspunse scurt Alex.

—Umblă zvonul că în tren erai cu o femeie.Ea te ţine ocupat? întrebă Yuri cu viclenie.

—S-ar putea,răspunse Alex echivoc.

—Ei...nu poate fi o târfă,altminteri am fi fost invitaţi şi noi să gustăm marfa.Nu poate fi nici Amalia,deoarece am văzut-o aseară la Goliţin.O fată respectabilă? încercă Yuri neconvins.

—Acum nu mai este.

—Acum nu mai este? O virgină?! Nu-mi vine să cred! Ai fost întotdeauna împotriva lor,ziceai că în pat sunt inutile.

—Ei,bine,de fapt mă înşelam,şi pe urmă a fost...ăă...prea târziu ca să mă mai opresc.

—Ai violat-o pe biata fată?! exclamă Yuri.

—Bineînţeles că nu,răspunse Alex,profund jignit.Te poftesc să-mi respecţi reputaţia! îşi îndemnă el prietenul.

—O să auzim clopote de nuntă? E blondă sau brună?

—Nu-i treaba ta,fir-ar să fie!

—La naiba,dar ştiu c-o păzeşti cu gelozie.Trebuie să fie al dracului de bună la pat.Este una de-aia focoasă?

—Las-o baltă,Yuri,zise Alex zâmbind prieteneşte,în timp ce se îndrepta spre un şir de fotolii de lângă fereastră.

—Hai,vreau amănunte,amănunte,îl îndemnă în joacă Yuri,urmându-şi prietenul,
devenit neobişnuit de reticent.

—Du-te dracului! glumi Alex.Nelăsându-se descurajat de o purtare atât de
neobişnuită,Yuri strigă,făcându-se auzit până în capătul celălalt al sălii supraaglomerate a clubului:

—Kiril,o cunoşti pe cea pe care Arcaşul...
—Păr castaniu,se grăbi Alex să intervină cu glas coborât.Şi,da,al dracului de fierbinte.
—Nu te mai osteni,Kiril,strigă Yuri,dând din mână.Înaltă sau scundă?
—Până aici,zise Alex arătându-şi umărul,oftând resemnat.
—Durdulie sau slabă?
—Slabă.
—Niciodată nu ţi-au plăcut slabele.
—Nu e slabă pretutindeni..
—Unde şi cum nu-i slabă? insistă Yuri,cu o privire pofticioasă.
—Dumnezeule atotputernic! exclamă Alex exasperat.Poţi să vii s-o vezi tu însuţi,capitulă el.
—Ce prieten bun! exclamă Yuri,cu un zâmbet larg.Credeam că n-o să mă mai inviţi niciodată!Curiozitatea şi priceperea lui de cunoscător în materie de femei îl îndemnau s-o vadă cu ochii lui pe acea femeie care reuşise să dicteze un asemenea comportament prietenului său.Tolănindu-se în fotoliile de piele neagră,Alex rosti pe un ton uşor posomorât:
—În după-amiaza asta am o întrevedere cu papa.Yuri fluieră uşor.
—Asta nu miroase a bine.Despre ce-i vorba?
—Să fiu al naibii dacă ştiu.îţi poţi aminti de ceva deosebit ce am făcut în ultima vreme? Am fost nemaipomenit de liniştit şi m-am purtat neobişnuit de bine,dacă e să-mi ceri părerea.
—Îmi displace profund să par atât de convenţional,Sacha,răspunse Yuri oftând ironic,dar eu cred că respectabila virgină are de-a face cu convocarea ta.
—Doamne Sfinte! Aşa crezi? exclamă Alex.Dar a spus că nu are familie; presupui că m-a minţit?!Yuri pufni pe nas,zeflemitor.
—Oare nu toate femeile mint,prostănac afurisit ce eşti? Din partea altcuiva poate că m-aş fi aşteptat la aşa ceva,dar,nu zău,Sacha,naivitatea nu face parte din stilul tău.
—La dracu'! explodă prinţul cu indignare.Lui nu-i trecuse nicicum prin minte că în relaţia lui cu Zena ar fi existat ceva rău.în definitiv,dacă dorea,ea era liberă să plece.Dacă i-ar fi

spus cineva că el o făcea nefericită,ar fi fost uimit şi n-ar fi crezut.
—La dracu! repetă el.Ne împăcăm de minune.De ce să stricăm un lucru bun? replică el în glumă.
Uitându-se la ceas,Alex trase o ultimă duşcă din sticlă şi se ridică din fotoliu.
—Hai la săpuneala părintească,zise,tărăgănând cuvintele.Trebuie doar să-mi amintesc să am atitudinea spăşită care se cuvine şi să zic „Da,domnule" şi „Nu,mamă" la intervale potrivite.
—Noroc,Sacha! N-aş vrea să fiu în locul tău nici pentru un milion,îşi exprimă prietenul său simpatia.Totuşi,voi veni în curând să-ţi văd femeiuşca aceea focoasă,zise Yuri,zâmbind şmechereşte.
—Cu condiţia că vei privi fără să atingi,zise Alex.Pisicuţa asta e a mea în exclusivitate.Alex fu condus în salon,bombănind în sinea lui:
Fir-ar să fie,am douăzeci şi patru de ani şi pot să mă culc cu cine vreau.Nu e deloc o problemă care să necesite un consiliu de familie.
Respirând adânc,Alex intră în încăpere,o salută pe maman cu o sărutare pe obraz şi îi adresă tatălui său o înclinare politicoasă a capului.Alisa,stând pe o canapea îmbrăcată în brocart,îşi ridică spre fiul ei privirile zâmbitoare şi pline de dragoste.Măsurându-l rapid din ochi pe Alex,cu o încruntătură severă,Nikki rosti scurt:
—Sper că eşti încă sănătos!Luat prin surprindere de această întâmpinare bruscă,Alex simţi că hotărârea lui bine intenţionată,de conciliere,se evaporă dintr-o dată.
—Bineînţeles.Există vreun motiv pentru care n-aş fi? întrebă el cu grosolănie.
—Desigur,considerând că se ştie că femeile de stradă sunt dăunătoare sănătăţii,răspunse cu sarcasm Nikki.
—O predică,tată? zise Alex pe un ton ţâfnos.
—Dragă Nikki,interveni repede Alisa pe un ton împăciuitor,sunt sigură că Sacha are o explicaţie rezonabilă,dacă măcar îi vei da şansa să ţi-o ofere.

Sacha,dragule,nu vrei puţin coniac,sau ceai?
—Da,aş prefera coniacul,maman,se străduí Alex să răspundă politicos,
înfrânându-şi mânia ce-i sclipea în ochii aurii.Alisa turnă vreo trei degete de coniac într-un pahar pe care i-l înmâna chipeşului ei fiu.Luând paharul oferit,Alex se uită la expresia îngrijorată a mamei sale,şi spuse cu blândeţe:
—Serios,maman,sănătatea mea e excelentă.
—Pentru cât timp? interveni tatăl său,caustic.Replicând prompt la sarcasmul tatălui său,Alex răspunse iritat:
—De când ai început să-mi supraveghezi relaţiile amoroase?
—De când am auzit zvonuri despre această femeie de stradă,i-o întoarse Nikki enervat.
—Nu vreau să par necuviincios de faţă cu maman,zise Alex tărăgănând cuvintele şi înălţând o sprânceană,dar nu cred că eşti tocmai dumneata persoana indicată pentru a condamna o astfel de purtare.
—Controlează-ţi limba,băiete.Ştii foarte bine că aventurile mele au încetat când am cunoscut-o pe mama ta,care acum este foarte îngrijorată pentru tine.Iar pe mine mă îngrijorează faptul că tu aduci în familia noastră o târfă.Şi spun asta pentru că ţi-ai eclipsat toate excesele de până acum.Dacă nu mă înşel,rosti Nikki pe un ton caustic,precedentul tău record era de două săptămâni.Cred că acum ne apropiem de cea de-a şaptea săptămână,dacă socotelile mele sunt corecte,
continuă tatăl său glacial.Presupun că realizezi că nu mă bucur aflând că numele unei femei de stradă este legat în mod serios de al tău.
—O asemenea vigilenţă părintească mă irită.Şapte săptămâni,zici,spuse Alex gânditor.Foarte edificator.Eu n-am ţinut socoteala,recunoscu el,zâmbind amar.
Dar poţi sta liniştit,nu mă atrage ideea de a mă căsători,domnule.
—Atunci te poţi distra în continuare,cu binecuvântarea mea,atâta timp cât este vorba doar de o distracţie,rosti Nikki pe un ton mult mai calm acum,când se convinse că zvonurile

sunt nefondate.Ai nevoie de bani? îşi întrebă fiul cu o reală grijă părintească.
—Nu,mulţumesc.Am destui.
—Sunt sigur că eşti primul Kuzan ce dă dovadă de un asemenea simţ al economiei.Alisa,draga mea,— adăugă Nikki făcând cu ochiul — ne putem mândri că am crescut un astfel de exemplu de chibzuinţă bănească?! Acum plec,adăugă Nikki,recăpătându-şi veselia,l-am promis lui Cernov câteva ore de bacara.Mă voi înapoia acasă la timp pentru a lua masa împreună cu tine şi copiii,draga mea.Şi părăsi încăperea.
Bătând cu palma perna de brocart de lângă ea,Alisa rosti cu blândeţe:
—Stai cu mine,câteva clipe,dragule,şi termină-ţi băutura.Şi spune-mi,cine este de fapt această tânără?
—Nu-ţi face griji,maman.Nu-i nimic,e doar încă o femeie.
—Tatăl tău era foarte îngrijorat.Eşti sigur că nu ai intenţii serioase în legătură cu femeia asta?
—Serioase? repetă Alex,arcuindu-şi ironic sprâncenele.Eu n-am intenţii serioase în legătură cu nimic,continuă el chicotind.Am doar douăzeci şi patru de ani.Au revoir,maman,adăugă aplecându-se să-şi sărute mama.Uşurat că scăpase doar cu atât,Alex porni cu pas vioi să-i cumpere Zenei cadoul promis.Troica începu să dispară sub grămada de cutii,cutiuţe şi pachete ce creştea văzând cu ochii.
În cele din urmă,ieşi din magazinul de bijuterii „Faberge”,ţinând în mână câteva cutii din lemn alb,căptuşite cu catifea albă — semnul distinctiv al unei achiziţii „Faberge„.Alex reuşi să găsească un loc unde să se aşeze,printre multitudinea de pachete,şi i se adresă vizitiului cu o voioşie strengărească:
—Nu menaja caii,Ivan! Tânjesc după deliciile de la daşă.
Când,peste două ore,caii plini de sudoare opriră în faţa intrării,ferestrele acesteia străluceau de o lumină caldă,aurie.Alex le porunci servitorilor să care pachetele în camera lui de lucru.În clipa în care Alex păşi în holul de intrare,un băieţel se repezi spre el şi îi înconjură picioarele cu braţele lui durdulii.

—Tăticule! Tăticule! Unde-ai fost? ţipă Bobby.
—M-am dus să-ţi cumpăr câteva jucării,răspunse Alex vesel,luându-l în braţe.
—Jucării?! Arată! Să vadă Bobby,ţipă iar băieţelul nerăbdător.
Zena stătea retrasă în umbra scării,neputându-şi reţine fericirea de a-l şti pe Alex din nou acasă.Fără el,ziua fusese nesfârşită.Împotriva voinţei sale,în ciuda tuturor intenţiilor ei,desfrânatul acesta nepăsător îi cucerise inima.îi simţise nespus de mult lipsa.Era suficient ca el să intre într-o încăpere pentru ca dispoziţia ei sufletească să-şi ia avânt spre înălţimi ameţitoare.
Scrutând holul cu o privire cercetătoare,Alex o zări pe Zena şi,îndreptându-se spre camera de lucru,îi înlănţui mijlocul cu braţul liber şi se aplecă să-i ureze bun găsit printr-un sărut.
—Vino să vezi jucăriile lui Bobby şi cadourile pe care ţi le-am adus ţie.Mi-a fost dor de tine,micuţa mea,rosti el strângând-o uşor la piept.
Alex îl lăsă pe Bobby jos pe covor şi,în timp ce mâinile micuţe sfâşiau hârtia,îl ajută pe băieţel să desfacă panglica.Din învelişul de poleială se ivi un tren miniatural auriu,şi ochii Zenei se deschiseră larg,neîncrezători.
—Sacha! reuşi să exclame ea uimită.Este din aur! Dumnezeule,este din aur!
—Nu-ţi face griji,micuţo,funcţionează,afirmă el cu indulgenţă,în vreme ce pe chip i se aşternu un zâmbet uşor.Uite,pui trenul în mişcare cu cheia.Poţi să răsuceşti cheia asta,Bobby? Am să-ţi arăt eu cum se întoarce.
—Aici sunt câteva lucruri pentru tine,pisicuţo.Sper să-ţi placă.
Pe măsură ce Zena deschidea numeroasele cutiuţe,ochii i se măreau faţă de o asemenea cheltuială excesivă,în timp ce i se revărsau în poală coliere de perle,clipsuri cu smaralde şi pandantive cu rubine.
—Îţi plac? întrebă Alex pe un ton calm,ascunzându-şi zâmbetul de plăcere pe care i-l producea încântarea ei evidentă.
—Dacă-mi plac! exclamă Zena şoptit,cu obrajii inundaţi de lacrimi.

Dar,Sacha...nu le pot primi.Sunt mult prea scumpe,protestă ea uşor.
—Prostii! Dacă vrei să-mi faci o plăcere al naibii de mare,rosti Alex aplecându-se să-i şteargă cu blândeţe lacrimile,te-ai putea gândi să porţi colierul pentru cina de mâine.În seara asta vom face un picnic aici,în faţa focului,şi vom asculta ţipetele voioase ale plodului acesta care se pare că e hotărât să-şi încerce toate jucăriile.Seara se desfăşură întocmai cum dorise Alex,sfârşindu-se în acelaşi mod senzual prevăzut de el.în noaptea aceea,frumoasa delicată şi voluptu-oasă din braţele lui scoase ţipete uşoare,eliberându-se până la saturaţie,în vreme ce-i aprindea iar şi iar dorinţa.

CAPITOLUL 3
A doua zi dimineaţa,la zece şi jumătate,tocmai când îşi terminau micul-dejun,în holul de intrare se auzi zgomot de voci.Peste câteva clipe,în prag se ivi Yuri emanând aer proaspăt şi sănătos.
—Nu pierzi timpul,nu-i aşa,Yuri? întrebă leneş Alex,înălţând o sprânceană.
întorcându-se spre Zena,făcu prezentările:
—Zena,aş vrea să faci cunoştinţă cu unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei,Yuri Petrovici Bolot-mikov.
—Este o deosebită plăcere să vă cunosc.Yuri o privi drept în ochi pe Zena,zâmbindu-i cuceritor în timp ce se apleca elegant spre mâna ei.Era un bărbat înalt,chipeş,cu ochi albaştri şi păr blond,de o frumuseţe masculină slavă.Zena nu se putu împiedica să reacţioneze pozitiv la căldura personalităţii lui.
—Bună dimineaţa,Yuri Petrovici,zise ea,acordându-i bărbatului înalt şi blond un surâs luminos,pe jumătate timid.
—Ce minunat de plăcută atmosferă intimă,gânguri din pragul uşii un glas de femeie,cu accente erotice.Apariţia spectaculoasă a contesei trezi imediat în Zena o senzaţie de teamă şi jenă,în timp ce Alex îşi reţinu tresărirea pe care i-o provocase sosirea ei şi îl blestemă în gând pe Yuri pentru cruzimea lui.

Amalia se îndreptă spre Alex alunecând cu o graţie felină.Evitând încercarea ei de a-l îmbrăţişa luându-i ambele mâini înmănuşate într-ale lui,o privi cu răceală.
—Ce cauţi aici,Amalia? o întrebă cu o evidentă lipsă de curtoazie.
—Vai,dragule! Mi-a fost atât de dor de tine! murmură ea punându-şi tot sufletul în cuvinte.
—Las-o baltă,Amalia,replică Alex calm.Apoi,cu o politeţe plină de nepăsare,
începu să facă prezentările de rigoare.În vreme ce femeile se salutau — Amalia cu o dulce maliţiozitate,iar Zena nesigură şi stânjenită - Alex aruncă pe deasupra capetelor lor o privire încruntată şi întrebătoare spre Yuri,care,drept răspuns,înălţă din umeri,în chip de scuză.Alex îi făcu semn cu capul spre măsuţa cu băuturi şi rosti cu voce tare:
—Coniac,Yuri?Când prietenul său ajunse lângă el,Alex turnă două porţii generoase şi întrebă furios:
—Ce dracu' îţi închipui că faci?
—Dumnezeule,să nu-ţi imaginezi că eu am plănuit chestia asta.Aseară,la Demidoff,am pomenit faptul că-n dimineaţa asta aveam să trec pe aici,şi Amalia a insistat să vină şi ea; îmi pare rău.Alex respiră adânc şi goli paharul de coniac.
—Nu-i vina ta,rosti prinţul cu blândeţe.Uită toate astea şi hai s-o salvăm pe Zena de ghearele aurite ale Amaliei.În timp ce ei se apropiau,Amalia gângurea dulce ciupindu-l pe Bobby de bărbie:
—Şi al cui băieţel eşti tu?Bobby se holba la acea faţă necunoscută,prea şocantă şi mult prea apropiată de a lui,se înghesuia timid în fotoliul său şi se agăţase de braţele tapiţate ale acestuia.
—Îl sperii pe sărmanul băiat,Amalia,încetează,spuse Alex în şoaptă,aplecându-se şi luându-l pe Bobby în braţe.
—Tăticule! strigă băieţelul cu uşurare,îngropându-şi capul în umărul lui Alex.
Sprâncenele lui Yuri se înălţară până-i ajunseră la rădăcina părului,Amalia scoase un icnet,iar Zena îndreptă spre Alex ochii cuprinşi de panică.

—Să nu leşini,Amalia,veni Alex în ajutorul Zenei,preluând conducerea.E doar o formulă de alint copilărească,iar Bobby este fratele mai mic al Zenei.Zena şi Bobby sunt vechi prieteni de familie,care se odihnesc aici un scurt timp,între-rupându-şi călătoria spre sud.Curiozitatea ta este satisfăcută,Amalia?
Considerând că explicaţia dată era mai mult decât merita Amalia,se întoarse brusc către prietenul lui.
—Ce zici de o partidă de biliard,Yuri? împreună cu doamnele.Amalia,tu ai jucat deseori cu noi.Dublul înţeles nu era intenţionat,şi Alex regretă imediat că îi scăpase,deoarece Amalia străluci de mândrie.Yuri interveni să mascheze gafa în mod diplomatic,explicându-i Zenei că Amalia era o foarte pricepută jucătoare de biliard.Bobby plecă împreună cu Mariana,iar cele două cupluri se retraseră în sala de biliard.Când Alex se pregăti să înceapă jocul,Amalia se aşează lângă Zena şi susură cu prefăcută prietenie:
—Şi acum,draga mea,spune-mi de unde vii.Ajungându-i la ureche întrebarea insolentă,Alex decise că nu era momentul să umble cu fineţuri.
Aşa că îi adresă contesei o privire cât se poate de stăpânită şi cu o maliţiozitate evidentă în glas atacă:

—Vorbeşti prea mult,Amalia.Gata cu întrebările iscoditoare.Pe tine te chestionează cineva unde ţi-e soţul,sau unde crezi tu că se află? Dacă-i pe aşa,
ţi-am putea pune toţi întrebări,pe care sunt sigur că nu ţi-ar conveni să le discutăm,ca de exemplu: Ce dracu i-ai spus lui Boris când te-a găsit pe terasă,la o oră târzie din noapte,toamna trecută,singurul lucru care-ţi acoperea goliciunea fiind o pelerină de catifea,hm?! Sau poate ai vrea să răspunzi,mai întâi,cum de suporţi să fii măritată cu porcul acela gras.Sunt convins că vei înţelege ceea ce-ţi spun: nu pune întrebări şi nu ţi se vor pune întrebări,concluziona Alex,ridicându-şi ochii spre Amalia care îl fulgera cu o privire ucigătoare.
—Punct marcat,Sacha.Gata cu întrebările,rosti contesa cu un surâs fermecător de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Voi afla eu ce mă interesează pe alte căi,Alex îşi promise ea în gând.
—Eşti foarte deşteaptă,Amalia,şopti prinţul,oftând uşor.
Din acest moment,Amalia îşi schimbă strategia,începând să flirteze şi să ademenească,frecându-se de el cu neruşinare şi atingându-l cu familiaritate.
Yuri încercă în mod galant să-i explice Zenei că ăsta era comportamentul obişnuit al Amaliei.Realiza că Zena se simţea stânjenită,străduindu-se să ignore cochetăria dulceagă ce se desfăşura în faţa ei.
Ceea ce-a găsit Alex e o raritate,gândi Yuri,explicându-şi de ce persistase interesul prietenului său mai mult de perioada de două săptămâni,după cum înţelegea şi faptul că Zena îl adora pe seducătorul ei.Simţi un sentiment de milă la gândul că Alex nu-i va oferi deloc fericirea şi iubirea eternă pe care ea le-ar fi meritat.Observând că Yuri o amuza cam de mult timp pe Zena,Alex încheie jocul cu o lovitură de maestru şi,cu o înălţare dispreţuitoare din umeri,spuse destul de nepoliticos:
—Mă tem că va trebui să ne scuzaţi.Zena şi cu mine ne-am făcut planuri pentru această după-amiază.Vă doresc o călătorie cât mai plăcută,zise el,luând-o pe Zena de mână şi conducând-o spre ieşire.
—Draga mea,se pare că am nimerit într-un moment foarte nepotrivit.
—Alex o doreşte,deocamdată,pufni Amalia.Dar asta n-o să dureze.
—Sunt convins că ai dreptate,dar,oricum,nouă nu ne-a mai rămas decât să ne întoarcem de unde am venit! concluziona Yuri.Hai,bătrână prietenă,nu am să te las să-ţi îneci amarul în şampanie singură.

CAPITOLUL 4

—Îmi pare rău,micuţo,spunea Alex în timp ce urcau scara spre apartamentul lor.L-am invitat pe Yuri să treacă pe aici,dar singur!

—E-n ordine,Sacha.Nu sunt obişnuită cu întrebări atât de îndrăzneţe…şi m-am blocat.Amalia este şi ea o veche prietenă? Se purta foarte familiar cu tine.
—Nu-i o prietenă,replică Alex scurt,ci o cunoştinţă,draga mea.Hai să bem ceva,şi pe urmă să-l găsim pe Bobby şi să facem o plimbare.
În următoarele zile,Yuri se opri pe la ei destul de des.
Într-o după-amiază însorită din martie,cei trei stăteau la masă,Yuri şi Alex testând calităţile câtorva sticle de vin provenite din recentul transport sosit din Franţa.
—Este foarte idilic aici,Sacha.Al dracului să fiu dacă nu-i aşa! Mult mai plăcut decât ritmul febril din St.Petersburg sau Moscova.Nu sunt nevoit să am maniere politicoase sau să mă feresc de capcanele unor mămici ce ţes intrigi.Ah,apropo de mămici uneltitoare,Malekov a încurcat-o: în cele din urmă Lidia l-a înhăţat şi,dacă nu mă înşel,în scurt timp va fi tătic,oftă din adânc Yuri.Mă tem că asta ni se va întâmpla tuturor în final.
—Mie nu,ripostă Alex cu asprime.Eu nu-mi doresc o soţie şi copii.
La auzul afirmaţiei grosolane,Yuri tresări.Ăsta era Alex în ipostaza lui cea mai rea.Se uită cu jale la Zena,ai cărei obraji deveniseră stacojii.Încercând să uşureze evidenta stânjeneală a fetei,Yuri schimbă cu tact subiectul.
—Ia spune,Sacha,încă mai am dreptul la prima opţiune asupra recentei odrasle a lui Paşa?
—Desigur.Vrei să vezi mânzul? Scuză-ne,draga mea.
Alex se îndreptă spre grajduri împreună cu Yuri,fără măcar să bănuiască disperarea pe care o cauzase.Zena urcă la etaj cu un început de durere de cap chinuitoare şi cu inima strânsă ca într-un cleşte de gheaţă ca urmare a vehementei afirmaţii pe care o făcuse Alex.Se culcă pe pat,paralizată de cumplita teamă că era foarte posibil ca Alex să devină în curând tată.Se împlineau câteva săptămâni de când tot refuzase să ţină seama de semnele evidente.Vorbele brutale ale lui Alex spulberaseră complet orice vise copilăreşti referitoare la căsătorie şi Zena izbucni în hohote de plâns.

Dumnezeule Sfinte,ce voi face de-acum înainte. O oră mai târziu,Alex,intrând cu paşi mari în încăpere,o informă că Yuri plecase.
—Nu te simţi bine? o întrebă prinţul cu solicitudine,apropiindu-se de pat.
—Doar o mică durere de cap,Sacha,recunoscu Zena.Nimic grav,minţi ea vitejeşte,când de fapt în joc era întregul ei viitor.
—Odihneşte-te,micuţa mea.Şi degetele lui suple îi masară tâmplele cu o încântător de plăcută uşurinţă,mişcându-se lin pentru a-i netezi pleoapele închise,alunecând blând pe pielea lor translucidă.
—Te simţi mai bine? o întrebă Alex după câteva minute.
—Da,Sacha,Foarte bine.Şi pentru că mă simt bine,spune-mi de ce te numeşte Yuri,„Arcaşul”.Chiar îţi place să tragi cu arcul? întrebă Zena.
—Din când în când,răspunse Alex,zâmbind răutăcios la gândul unor amintiri.
—Nu-mi răspunde în doi peri.Vreau să ştiu,zise ea,făcând un botic drăgălaş.
—Modestia îmi interzice…zâmbi prinţul,cu superioritate.
—De parcă ai şti ce-i aia modestie,ticălos egoist şi îngâmfat ce eşti!
—Foarte bine,oftă el cu resemnare.Dacă trebuie neapărat să ştii,a fost o petrecere costumată.Eu m-am dus îmbrăcat în arcaş,unul din grupul lui Robin Hood.Petrecerea a scăpat de sub control şi a urmat un concurs de futing.
—Un ce?! întrebă Zena,ai cărei ochi albaştri se deschiseră mari de uimire.
—Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.Eram tânăr şi nesocotit,explică el.
—Cu cât de multă vreme în urmă? insistă ea cu o blândeţe dubioasă.
—Acum un an,recunoscu el,ruşinat.
—Acum un an! Asta înseamnă „în tinereţe”? Şi cum anume ai câştigat concursul acela? se interesă Zena cu o dulceaţă acidă.

—Am regulat încontinuu vreme de douăzeci şi şase de ore,răspunse el cu un zâmbet ştrengăresc.L-am bătut pe Yuri cu o oră şt jumătate.Nu m-a iertat niciodată.
—Cum naiba mai arăta femeia după douăzeci şi şase de ore? întrebă Zena stupefiată.
—Ei,am fost nevoiţi să le schimbăm.
—Şi se uita toată lumea? întrebă Zena îngrozită.
—Desigur.
—E dezgustător! exclamă ea cu indignare.
—Vezi,ţi-am spus eu că nu trebuia să ştii.Ar fi trebuit să te cunosc atunci,şopti el în glumă.Am fi putut stabili recordul doar noi...
—Nemernic demn de dispreţ ce eşti! izbucni Zena cu faţa în flăcări.Adică am ajuns să mă...să mă consideri o...o târfă,strigă ea înecându-se de furie..
—Doamne Sfinte! protestă Alex.Nu m-am gândit absolut deloc la aşa ceva.M-ai înţeles greşit,Zena,de fapt...voiam doar să spun că...
Se întrerupse în mod jalnic,recunoscând în sinea lui că nu era capabil să-şi apere afirmaţia şi că gândurile sale erau concentrate asupra unei singure imagini foarte sugestive,şi,fără să vrea gura îi tresări într-un rânjet de nestăpânit.
—Te-am înţeles greşit! strigă Zena,a cărei furie deja aprinsă fu însoţită de nefericitul lui zâmbet.În mod sigur tu eşti cel care a înţeles greşit!
Şi apoi,schimbându-şi glasul într-un susur senzual,declară cu viclenie:
—Dacă am devenit o amantă atât de desăvârşită,poate că n-ar trebui să ascund calităţi atât de valoroase şi să mă limitez la un singur bărbat.Aş putea începe cu Yuri,ca să-l consolez pentru înfrângerea suferită.Zena avu satisfacţia să vadă cum un muşchi de lângă gura lui Alex începe să tresară şi cum încheieturile degetelor i se albesc în efortul de a-şi controla mânia crescândă.
—Nimeni altul decât mine nu te va atinge,reuşi el să articuleze printre dinţii încleştaţi.

—Tu eşti cel care nu se va mai atinge de mine,dragule! Dacă nu te deranjează,
râse ea dispreţuitor.
—O să te ating oricând voi pofti! scrâşni Alex,cu ochii îngustaţi.
—Ba nu! susţinu Zena cu o îndrăzneală nebunească.
—Asta îţi închipui tu,şi te asigur,micuţa mea,că te înşeli amarnic! zise el cu o expresie cruntă,aruncând paharul de coniac ce se sparse în mii de cioburi pe pardoseală.Mâna lui zvâcni şi,înşfăcând gulerul rochiei Zenei,sfâşie delicatul material până la talie.Prin ochii Zenei trecu o undă de uimire înlocuită imediat cu o flacără de mânie clocotitoare.Înainte ca ea să scoată un cuvânt,Alex rosti pe un ton împăciuitor:
—Liniştеşte-te,scumpa mea! O să-ţi cumpăr câte rochii vrei ca să ţi-o înlocuiesc pe aceasta,zâmbi el,simţindu-se stăpân pe situaţie şi bucurându-se de victoria lui,desfătându-se cu ispititoarea frumuseţe a furiei Zenei,în timp ce simţurile lui vibrau de dorinţă.
—Nu,mulţumesc,poţi să-ţi păstrezi rochiile tale blestemate! se răsti ea.
—Nici nu-ţi închipui cât de bine-mi pare...am să ţi le sfâşii pe toate şi te voi avea mereu goală,exact cum îmi place mie!
—O să primesc două,se grăbi Zena să riposteze.
—Deşteaptă fată,murmură Alex.Vei ajunge departe.Acum vino aici şi înconjoară-mă cu picioarele tale superbe iar eu o să-mi cer iertare pentru grosolănia mea.Zena ezită,încercând să se împace cu emoţiile ei furtunoase,în timp ce ochii ironici al lui Alex îşi plimbau privirile jucăuşe peste trupul ei pe jumătate dezgolit.
—Ei,ce facem,o luăm de la capăt cu violul acela? Se recomandă supunerea,drăguţa mea.Vino aici.Şi ea îi dădu ascultare.
Prinţul o trase în jos,pe pat.Uitându-se cu compasiune la femeia tăcută şi profund îndurerată,îi înţelese suferinţa.Dar dorinţa lui fu mai tare.
—Ţine minte că nu te împart cu nimeni.Eşti a mea,rosti el cu o severitate calmă,culcându-se peste ea.Eşti a mea? Răspunde-mi!

—Da,Sacha,confirmă un glăscior şoptit.Sunt,pur şi simplu,încă una dintre posesiunile tale,răspunse ea cu tristeţe.
—Nu doar încă una,micuţo,ci,realmente,cea mai bună achiziţie a mea de până acum,răspunse el,jucându-se neglijent cu panglicile cămăşii ei.
— N-o să îngădui aşa ceva! ripostă Zena furioasă,încercând să se smulgă de lângă el.Degetele lui îşi întăriră strânsoarea şi,sub solicitarea lor,ţesătura delicată se sfâşie.Ochii aurii ai lui Alex începură să strălucească de o sclipire senzuală,de animal de pradă,braţele lui o înlănţuiră şi gura lui coborî spre a ei.
Zena încercă să lupte împotriva valului fierbinte de pasiune pătimaşă care o invada,chemându-şi în ajutor raţiunea.Dar când braţele prinţului o lipiră de trupul lui şi buzele calde îi şoptiră cuvinte tandre,inima ei fu mai puternică decât logica.îl dorea.îl iubea cu fiecare fibră a fiinţei sale.
Zbaterea ei încetă,buzele îi deveniră supuse şi trupul ei răspunse la flacăra ce ardea în ochii iubitului ei.Corpul i se arcui către el,şi coapsele i se desfăcu ră.
Şi atunci el îi făcu pe plac în toate modurile în care se pricepea atât de bine.

CAPITOLUL 5
Următoarea săptămână restabili starea de mulţumire.Programul după care se desfăşurau zilele lor reveni la binecunoscuta şi odihnitoarea rutină.
Stările sufleteşti de bucurie şi mulţumire ale Zenei alternau cu cele de groază,certitudinea că purta în pântece copilul lui Alex devenind cu fiecare zi mai evidentă şi făcând-o să devină din ce în ce mai nervoasă.
În timpul unei cine dintr-una din seri,Zena se răstise cu furie la Alex,în timpul unei neînţelegeri lipsite de importanţă,declarând că poate ea şi Bobby ar trebui să plece.Alex ştia că ameninţarea ei era doar o exprimare a mândriei rănite,dar,după ce Zena se retrase,scuzându-se din cauza unei dureri de cap,se întrebă unde dispăruse copila blândă şi docilă pe care o cunoscuse.Nu că i-ar fi regretat dispariţia,din

contră,era sătul de femei supuse,iar combinaţia Zenei de senzualitate şi inteligenţă îl stimula.
Rămânând singur să termine sticla de vin,Alex decise la un moment dat că-i era dor de temperamentul fierbinte al tovarăşei sale şi se ridică îndreptându-se spre dormitor.Intrând în încăpere,se aşează lângă soba de porţelan,goli câteva pahare de coniac şi se dezbrăcă fără grabă.Zena dormea agitat,zvârcolindu-se pe patul mare de pe o parte pe alta.Alex se strecură în pat şi se aplecă să-i sărute buzele.Tot ce primi pentru blânda lui mângâiere fu o izbitură de picior în tibie,şi un şuierat printre dinţi:

—Nu te atinge de mine!
—Uf! exclamă el,frecându-şi mânios piciorul.Doamne Sfinte,femeie,în ultima vreme îţi arăţi mereu ghearele şi colţii,amenințţi şi proferezi injurii! protestă el.
—Uite cât de mult îmi pasă de ce crezi tu! şuieră Zena,necruţătoare,şi pocni din degete sub nasul lui.Ar trebui să-ţi aminteşti că sunt aici tocmai pentru că am preferat să nu mă înjosesc,cu porcul acela de Skoblov! ripostă Zena fulgerându-l cu ochii ei de un albastru întunecat.
—Înţeleg.Din câte se pare,un bărbat care se culcă cu tine o face pe propriul său risc,rosti lent,Alex,amenințător.
—Dacă doreşti o femeie blândă şi docilă,se răsti Zena,o ai la îndemână pe stricata aia de Amalia.
—Dă-mi un răgaz de câteva minute,pisicuţo,şi te pot face şi pe tine blândă şi docilă,se auzi glasul lui,sigur de sine şi arogant.
—Aha! exclamă Zena,înecându-se de indignare.Niciodată!
—Niciodată?! repetă el,înălţându-şi sprâncenele.Ai curaj să faci un mic pariu pe durata acestui „niciodată",drăguţa mea?Ochii lui Alex se îngustară până ce deveniră două fante sclipitoare,iar încruntarea frumoaselor lui sprâncene se adânci.Îşi adună forţele ca să reziste atacului violent la care se aştepta.Rosto-golindu-se peste femeia înfuriată,se uită în jos,la ochii ei ce-l fulgerau,şi şopti printre dinţi:
—Pregăteşte-te,iubito.Acel „niciodată” a sosit.Zena îi trase o palmă peste faţă.Alex izbucni în râs şi o strânse mai puternic în

braţe.Gura lui o găsi pe-a ei într-un sărut nemilos,strivitor,ce dură până când toate gândurile raţionale ale Zenei dispărură.Când termină,Alex rămase doar o clipă înăuntrul ei,se rostogoli alături de ea şi adormi imediat,sătul.În dimineaţa următoare,Alex se scuză de mii de ori,încercând să-i smulgă un zâmbet.
—O să fiu un exemplu de politeţe,o să vezi.Dar suntem prieteni? o întrebă spăşit,sărutându-i palma mâinii.
—Prieteni,şopti ea blând,şi-i iertă totul.

CAPITOLUL 6
Două zile mai târziu,pe la primele ore ale după-amiezei,fură întrerupţi în timp ce şe odihneau în bibliotecă.
—Oaspeţi,excelenţă,anunţă Trevor.
Zena tresări,dar când deschise gura să protesteze,Alex îi adresă o privire severă.
—De astă dată e rândul meu.Aşa-i corect,nu găseşti? Data trecută i-am gonit.
—Desigur,Sacha,răspunse Zena,zâmbindu-i puţin ruşinată; ai dreptate.
Yuri şi Amalia veniseră de astă-dată însoţiţi de alţi doi prieteni,căpitanii Loris Grudţin şi Piotr Diebici.Se bea zdravăn şi mult.Musafirii fuseseră cu toţii prieteni cu Alex încă din copilărie,şi Zena asculta posomorâtă în timp ce conversaţia se îndrepta spre amintiri.
—Îţi aminteşti când balerinele pe care le-ai adus de la St.Petersburg dansau goale în teatrul vostru particular,şi noi,beţi cu toţii,ne bucuram de spectacol tocmai când mama ta şi prietena ei a trecut pe-acolo pe neaşteptate? întrebă chicotind Piotr.Pariez că ai încurcat-o al dracului de rău pentru acea situaţie jenantă.
—Aa,cu maman te poţi înţelege oricând,replică Alex tărăgănându-şi cuvintele.Întotdeauna a fost un părinte foarte indulgent.Dacă l-a putut suporta pe papa,cred că nimic n-o mai şochează.În timp ce se îndrepta spre salon,după cină,Amalia se strecură cu o familiaritate dezinvoltă pe canapea între Alex şi

Yuri.Atingând uşor cu vârful degetelor obrazul lui Alex,îi şopti pe un ton intim:
—Sacha,scumpule,aş putea să mai capăt şampanie?
—Bineînţeles,draga mea,răspunse Alex,aşezând o sticlă plină pe o măsuţă de lângă Amalia.
—Îţi mulţumesc,Sacha,murmură dulce Amalia,sărutându-l drept mulţumire pentru curtoazia lui.Acum Alex era pe jumătate ameţit de băutură,şi prezenţa intimă a Amaliei i se părea familiară şi firească.
—Sacha,cântă-ne ceva,propuse Piotr,fredonând câteva măsuri dintr-o melodie ţigănească plină de nostalgie.
—Da,cântă-ne! Cântă-ne Islamul,Sacha,te rog! îl imploră Amalia cu glas mieros.Cedând insistenţelor prietenilor săi,Alex se aşează în faţa clapelor unui imens pian cu coadă,şi Amalia luă loc lângă el,înconjurându-i umerii cu braţul.
Zena nu mai putu să suporte vederea Amaliei,prăbuşită peste Alex.Fu brusc cuprinsă de o dorinţă sălbatică s-o ucidă,şi,când cele patru glasuri se înălţară încă o dată în ampla armonie a unui ultim cor,Zena se furişă afară din încăpere.
Când corul se încheie,Alex se uită în jur.
—Unde-i Zena? întrebă Alex brusc.
—Tocmai a plecat,răspunse Yuri.Cred că este obosită.
—Las-o să plece,interveni Amalia,insolentă.Nu zău,Sacha,arată de parcă abia ar fi venit de pe băncile şcolii.Cu o brutalitate de beţiv,Alex replică prompt:
—Dar tu câţi ani aveai,stimată doamnă,când ţi-ai desfăcut pentru prima dată picioarele?
—Ajunge,Sacha,se grăbi Yuri să intervină.Mai cântă ceva…ceva vesel de astă-dată.În curând cântau toţi cu glasuri răguşite voiosul cor din Păstorul Lol.
Când grupul începu cea de-a doua melodie,Yuri ieşi pe furiş din cameră.
Cu paşi mari,urcă la etaj şi parcurse lungul coridor ce ducea la apartamentul lui Alex.Bătu la uşă şi rosti încetişor:
—Sunt eu,Yuri!După câtva timp uşa se deschise şi fu întâmpinat de faţa înlăcrimată a Zenei.Cuprinzând-o în braţe pe îndurerata femeie,Yuri închise uşa izbind-o cu cizma şi,cu

blândeţe,o conduse pe Zena la fotoliul dublu din faţa şemineului,pe care se aşezară amândoi.Petrecându-şi un braţ expert pe după umerii ei,Yuri o îndemnă să plângă şi să se liniştească.
Privindu-i lacrimile ce-i şiroiau pe obraji,Yuri realiză cât de prost era Alex,cât de mult îl iubea Zena pe prinţ şi cât de mult o făcea Alex să sufere,fără măcar să bănuiască.O lăsă să plângă cât voia,şi când suspinele şi şuvoiul de lacrimi se domoliră,îi şterse cu grijă faţa.
—Totul va fi bine,o să vezi,îi făgădui el cu glas răguşit.Sunt sigur că Alex ţine la tine.
—Sper că ai dreptate,oftă Zena,mai liniştită.Şi peste câteva minute,Yuri îi alungase lacrimile cu una din anecdotele lui neruşinate.Timpul trecea repede pe măsură ce Yuri se străduia să alunge nefericirea din ochii Zenei.
în vreme ce ei râdeau voioşi,un glas sarcastic le întrerupse veselia:
—Ce scenă absolut fermecătoare! scrâşni Alex,cu ochii plini de mânie şi uimire.
Apoi vocea lui căpătă o răceală ameninţătoare.
—Ţi-am spus că obişnuita noastră tradiţie de a împărţi totul prieteneşte nu o include şi pe Zena.Şi căzusem,parcă,de acord asupra acestui lucru.După cum probabil îţi aminteşti,ea nu este disponibilă.
—Sacha,te rog! interveni Zena,rugător.Yuri încerca doar să se poarte drăguţ.
—Te-aş ruga să nu-mi insulţi inteligenţa,domnişoară! Dă-mi voie să-ţi spun că ştiu exact cât de drăguţ poate fi Yuri cu o femeie frumoasă.Oare am întârziat prea mult,drăguţa mea,şi în seara asta am fost retrogradat pe locul doi? şopti Alex mieros.Insulta o făcu pe Zena să devină albă ca avrul.
—Eşti un prost c-o tratezi pe Zena în felul acesta,Sacha! strigă Yuri mânios.Eşti beat mort!Cu o politeţe de gheaţă ce-i cerea un mare efort pentru a-şi stăpâni furia clocotitoare,Alex zise:
—Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai vedea de propriile tale treburi,Yuri,şi acum,dacă ne scuzi,adăugă el pe un ton plin de

resentimente,aş dori să schimb câteva cuvinte între,patru ochi cu Zena.
Neţinând seama de indignarea rece a lui Alex,Yuri i se adresă cu calm Zenei:
—Dacă ai nevoie de mine — îi spuse cu gravitate şi uitându-se drept în ochii ei albaştri şi tremurători — te rog să mă chemi.
—Foarte înduioşător,zău aşa! aprecie Alex vorbind tărăgănat şi străpungându-l cu privirea.
—Vorbesc serios,Zena,zise Yuri în timp ce ieşea pe uşă.Nu trebuie decât să mă chemi.
—Ei bine,draga mea,rosti Alex,aştept să vii cu mine jos.
—Te vei descurca şi fără mine,ripostă Zena.
—Da n-am chef să mă descurc fără tine,replică el pe un ton ca de gheaţă.Vino la parter imediat! îi jigneşti pe musafirii mei.
—O jignesc pe o stricată neruşinată ca Amalia? Nu cobor decât după ce căţeaua aia încetează să se mai agațe de tine! se răsti Zena mânioasă.
—Doamne Dumnezeule,suntem doar prieteni.Nu înseamnă nimic! îi respinse Alex reproşurile.
—Pentru mine înseamnă ceva,şopti Zena cu durere.
—Ar trebui să-ţi aminteşti,micuţo că eu îmi trăiesc viaţa aşa cum îmi place.Şi nu dau nimănui socoteală!Expresia lui Alex era aspră şi ochii îi ardeau de furie.
—Nu-ţi pasă chiar deloc de ceea ce simt eu? îl întrebă Zena cu calm.Nu-ţi pasă?
Trebuia să obţină un răspuns,oricât de dureros ar fi fost.
Ochii lui aurii îi întâlniră pe-ai ei fără să clipească.
—Nu ştiu,zise sec.Nu vreau nevastă şi copii,continuă Alex pe un ton a cărui răceală o îngrozi şi o îndurera pe Zena.
—De ce nu? întrebă Zena cu glas slab,mirându-se ea însăşi de faptul că se chinuia vrând să afle răspunsul.
—Nu vreau.Nu-i destul de limpede? replică el cu cruzime.
—Ba da,foarte limpede.Şi în cazul ăsta,vorbi ea cu greutate,simţind că-şi rupe cuvintele din inimă,ar fi mai bine dacă nu te-aş mai deranja.
—Da,poate că aşa ar fi mai bine,zise Alex cu o politeţe ucigătoare.

—Nu poţi vorbi serios! strigă Zena,privindu-l cu ochii măriţi de spaimă.
—Niciodată nu spun ceva ce nu gândesc în mod serios,replică el tărăgănându-şi cuvintele.Tăcerea din încăpere era totală.Deodată,Zena fu străbătută de un fior rece şi neplăcut,simţind cum universul ei se destrăma — el n-o voia; îi acaparase inima fără a-i da nici o fărâmă din inima lui.
Furia ce o cuprinse realizând cât de dependentă era de acest bărbat ajunse la punctul de criză şi,acţionând într-un mod absolut necaracteristic ei,ridică braţul şi-l pălmui peste faţă cu toată puterea.Apoi se răsuci în loc şi se năpusti afară din încăpere,hohotind de plâns.Ajunsă în dormitor,începu să îndese la repezeală câteva lucruri într-o valiză,în timp ce cuvintele reci ale lui Alex îi răsunau iar şi iar în creier: „Nu vreau nevastă şi copii".
Îşi spălă obrajii uzi de lacrimi,îşi aranja ţinuta şi stătu o clipă în loc,gândindu-se la ce avea de făcut: *voi pleca singură la bunicul meu şi odată ajunsă acolo, voi trimite să fie adus şi Bobby.*Porni iute spre camera copiilor ca să-i explice frăţiorului ei că avea să revină după el peste două săptămâni.
—Alex va fi aici,să-ţi ţină tovărăşie până mă voi întoarce să te iau.
—Tăticu joacă.Mie place tăticu,gângurea băieţelul.
—Da,tăticu o să se joace cu tine,scumpule.Acum dă-mi un pupic!
Zena chemă un slujitor,îi spuse să-l anunţe pe vizitiu şi reintră în camera ei; îşi aruncă pe umeri o pelerină călduroasă şi-i ceru unei cameriste să-i care valijoara la parter.Alex revenise la parter şi încerca să înece în alcool toate sentimentele lui legate de Zena — fata devenise o pacoste şi abia aştepta să scape de ea,cu toate că dorea s-o aibă lângă el zi şi noapte.
Dar nici o cantitate de alcool nu putea să-i înceţoşeze capacitatea de a percepe o noţiune perpetuă din viaţa lui: o femeie frumoasă care îl dorea.
—Amalia,iubirea mea,vino să-mi întorci paginile.Şi mai adu o sticlă de şampanie!Vizitiul o conduse pe Zena până la Moscova.Fu ajutată să coboare,

bagajul îi fu pus alături,pe jos,şi ea îl încredinţa pe vizitiu că totul era în ordine.
După câteva minute,Zena observă că atrăgea atenţia şi,grăbindu-se să-şi ridice valiza,porni cu paşi lenţi spre gara de sud,în timp ce o cuprindea un sentiment de deznădejde.I s-ar fi putut adresa lui Yuri,cerându-i ajutor,dar ezita,la gândul de a trece de la un bărbat la altul.Soiul acesta de viitor o înspăimânta.
Anesteziată la incredibila depresiune care o copleşea,se mişca ameţită într-o lume incapabilă s-o atingă.Dacă i se vorbea,nu răspundea; dacă cineva o izbea din neatenţie,nu băga de seamă; era mult prea adâncită în propria-i durere.

PARTEA A III-A
FUGA ȘI URMĂRIREA
CAPITOLUL 1
La un moment dat,în lumina slabă a zorilor,Alex se întinse cu poftă murmurând „iubito",fără a i se adresa nimănui anume,şi adormi la loc.
Soarele se înălţase mult pe cerul strălucitor al unei după-amiezi înmiresmate de martie când Alex se întoarse leneş pe o parte şi îşi aruncă un braţ în jurul trupului catifelat de lângă el.Mâna lui alunecă lent în sus,mângâind un sân cald şi plin.Senzaţia de sub vârful degetelor lui era în mod ciudat diferită de ce ar fi trebuit să fie.Nu era vorba de nici un trup delicat,zvelt şi ferm.Cuprins de îndoieli,întredeschise un ochi şr confuzia tulbure din creierul lui ameţit se limpezi fără putinţă de tăgadă.Ochii îi întâmpinară priveliştea trupului generos şi opulent al Amaliei.Vreme de câteva secunde oribile nu ştiu cu precizie unde se afla.Memoria îi reveni rapid.Gemu încet doar pentru el şi,fără zgomot,se ridică în şezut,cuprinzându-şi în palme capul săgetat de junghiuri dureroase.
Sprijinindu-şi coatele pe genunchi,rămase câteva minute aşa,mustrându-se că băuse prea mult.Din câte îşi putea aminti — ceea ce,pe cinstite,era egal cu zero — avusese loc o altă ceartă cu Zena.

*Oare ce dracu am spus? E evident că Zena o dormit azi-noapte în altă parte.Şi trebuie să scap,de Amalia cât mai urgent.*Alex se îmbrăcă fără zgomot cu un halat,ieşi pe tăcute din încăpere şi,imediat,îi luă la întrebări pe cei doi servitori aflaţi pe coridor.
—În ce cameră este doamna Zena?Nici unul dintre feciori nu îndrăznea să-i întâlnească privirea.Amândoi se uitau nervos ba unul la altul,ba la pardoseală,ba la vreun obiect,undeva,departe,peste umărul lui Alex.
—Ei,bine? insistă Alex enervat,când tăcerea stânjenită se prelungi.
—Ăă...nu este aici,îngăimă în cele din urmă cel mai tânăr,cu eroism.
—E afară,cu Bobby? întrebă prinţul în grabă.
—Nu,domnule,răspunseră amândoi,foindu-se.
—Atunci unde naiba este? se revoltă Alex.
—Nu ştim,excelenţă,murmurară cei doi în cor.
—Nu ştiţi?! izbucni Alex.Cine dracu' ştie?
—Ni...nimeni,prinţe,bolborosi o voce tremurătoare.Vizitiul a condus-o aseară la Moscova şi apoi s-a întors singur.
—La Moscova! urlă Alex.
—A lăsat un bilet,domnule,în camera dumneavoastră de lucru.Cei doi servitori se făcură una cu peretele când Alex trecu ca o vijelie pe lângă ei şi se năpusti în jos pe scări.Scrisoarea sigilată se afla în mijlocul biroului său.Alex înşfacă plicul şi-l desfăcu cu un gest violent.Biletul era scurt,la obiect,fără cuvinte inutile explicative:
.,Bobby este prea bolnav pentru a putea să călătorească.Peste două săptămâni voi trimite pe cineva să-l ia.
Baroana Z Turku.”Zena a plecat.A plecat cu adevărat.Mânia lui crescu primejdios.
Asta numai pentru că am sărutat-o o dată sau de două ori pe Amalia...
Prefera să treacă cu vederea faptul că aceasta se afla încă în patul lui.
Am s-o aduc înapoi şi am s-o ţin sub lacăt.Fir-ar să fie,cum a îndrăznit să plece? Nu m-am săturat încă de ea.

Un trosnet de cioburi răsună pe coridor,şi servitorii se uitară unul la altul temători.
—Vasul Ming,cred,zise cel mai în vârstă.Ar fi preferabil să-l chemăm pe Ivan.
Până să vină Ivan se auziră încă două explozii de sfărâmături.
—A găsit biletul,declară sec Ivan apropiindu-se de uşă.
—Colecţia Ming se împuţinează,domnule,remarcă slujitorul mai vârstnic.
—Trimite două cameriste să cureţe mizeria,porunci Ivan.
în clipa aceea se auzi o nemaipomenită explozie de sticlă şi lemne sfărâmate.
—...şi trimite-l şi pe tâmplar...Deschizând uşa încăperii cufundată acum în
tăcere,Ivan păşi înăuntru.Alex stătea în spatele biroului,cu un pahar de coniac la îndemână,încercând să-şi potolească expresia mânioasă.Un vânt rece sufla prin golul care cândva fusese înfrumuseţat prin uşi cu geamuri.
Când intră Ivan,îşi ridică spre el privirea absentă.
—A plecat,Ivan,spuse Alex sec.
—Îmi pare rău,Sacha.
—Nu-i nevoie să-ţi pară rău,replică Alex,ai cărui ochi se îngustară amenințător în timp ce-şi dădea pe gât coniacul.O aduc eu înapoi.
Al dracului să fiu dacă o s-o las pe cea mai focoasă femeiuşcă de la vest de marea Chinei să-mi scape atât de uşor.
După ce se îmbrăcă rapid şi la nimereală,într-o manieră care-l îngrozi pe meticulosul său valet,Feodor,şi după ce-i făcu o vizită lui Bobby,Alex porni la drum spre Moscova,în mai puţin de cincisprezece minute.
Ivan şi doi grăjdari îl însoţeau în acea după-amiază pe Alex,în timp ce acesta îşi biciuia calul şi-şi înfigea fără milă pintenii în el.
Gândurile lui Alex goneau şi ele.Se gândi o clipă la drumul ales de Zena,presupunând că ea avea să se îndrepte spre sud,către bunicul ei.Dar întrebările puse hamalilor şi funcţionarilor de la casele de bilete din gară căpătară răspunsuri din care reieşea că o femeie ce aducea cu descrierea Zenei luase trenul de

noapte spre St.Petersburg.Oricât de iraţional ar fi părut,era evident că ea se înapoia la locuinţa mătuşii sale.Poate că distanţa până în Caucaz o speriase şi o făcuse să renunţe.Tânărul prinţ Alex nu avea nici un scrupul s-o caute pe Zena acasă la baroana Adelberg.Alex sosi la palatul trandafiriu de pe cheiul Nevei în primele ore ale dimineţii următoare într-o dispoziţie posomorâtă.

—Bună dimineaţa,stăpâne,îl salută Rutledge,de parcă Alex n-ar fi fost plecat vreme de două luni.Aţi vrea să vă servesc micul-dejun?

—Nu,îţi mulţumesc,Rutledge,mormăi Alex.Sunt într-o grabă nebună.Pregăteşte-mi o baie şi adu-mi o sticlă de coniac.

—Cum doriţi,stăpâne,răspunse Rutledge cu înţelepciune.

Rutledge aproape se izbi de o copiliță cu o claie de bucle roşcate tunse scurt,care pedala vitejeşte,legănându-se primejdios într-o parte şi-n alta pe vehiculul cu două roţi.La jumătatea holului dădu cu ochii de Alex,scoase un chiot de bucurie,sări de pe bicicletă şi se repezi în braţele fratelui ei.

—Te-ai întors,Sacha,strigă ea,sărutându-l pe obraji.

—După cum vezi,porumbiţa mea,replică Alex cu un zâmbet voios,uitându-şi pentru moment proasta dispoziţie.Ei,da ce mare ai crescut!

—Da,am şase ani acum,răspunse Natalia cu mândrie.

—În curând va trebui să-ncep să-ţi gonesc prietenii.Când aţi venit în oraş?

—Acum trei săptămâni şi băieţii sunt toţi atât de proşti încât niciodată n-o să am prieteni,răspunse Natalia prompt ambelor întrebări

—Aha! O să mai vorbim noi peste zece ani,surioară! râse Alex.Atunci vei fi de părere că poate unul sau doi nu mai sunt atât de proşti,când vor începe să se gudure pe lângă tine.

—Tu te guduri pe lângă noua ta metresă.Sacha? se interesă Natalia cu vioiciune.

înecându-se cu ultimul lui hohot de râs,Alex ripostă scurt:

—Eşti prea mică,puştoaico,ca să ştii astfel de lucruri.

—Dar le ştiu,Sacha,replică ea cu seriozitate,şi mai ştiu ceva: ai încurcat-o pentru că tata şi mama au făcut cercetări în legătură cu noua ta amantă.
Alex înălţă abia perceptibil o sprânceană şi întrebă cu precauţie:
—De unde ştii?
—Am auzit,rosti Natalia privindu-l şmechereşte.Şi mama a zis că reputaţia ta este chiar mai rea decât fusese vreodată a tatei,şi că te-ai vârât iar într-un scandal,da tata ţi-a luat apărarea.Sacha,ce-i aia o reputaţie? întrebă Natalia brusc.
—Este ceva ce bărbaţii îşi permit să aibă,dar femeile nu,surioară,îi explică Alex zâmbind sarcastic.Şi ce mai discutau maman şi tata?
—Păi,pe urmă,mama a zis că de astă dată e altfel,fiindcă este implicat un copil,şi femeia este una de pe străzi.Trebuie să fie foarte obositor să mergi întruna pe străzi,Sacha,comentă ea cu milă.Alex mai că se înecă.
—Şi ce-a spus atunci tata? o trase Alex de limbă în continuare.
—A spus că dacă asta o s-o facă fericită pe mama,o să descopere el ce se întâmplă şi că o să trimită bani pentru copii.Şi atunci mama a ridicat glasul şi a zis că voi,Kuzanii,vă închipuiţi că aurul vostru este un pana…pana…
—Panaceu,interveni Alex,serviabil.
—Aşa,panaceu,pronunţă Natalia cu grijă,un panaceu pentru orice.Şi pe urmă mama a început să plângă şi tata a sărutat-o şi a ţinut-o îmbrăţişată până când s-a liniştit.Dar ştii şi tu că tatei nu-i place când mama plânge,aşa că eu cred că eşti într-o mare încurcătură,concluziona Natalia pe un ton grav.
—Unde sunt acum? întrebă Alex cu prudenţă.
—Ai noroc că tata e la cazarmă şi mama e cu Gheorghi la croitor.Pleacă la Paris luna viitoare.Alex socoti că va avea timp să se ocupe de Zena înainte ca vreunul din părinţi să revină acasă.Termină cu baia şi cu schimbarea îmbrăcăminţii într-un timp record.Ieşind din camera lui şi întâlnind-o iar pe Natalia îi zise:

—Fii drăguţă,inimioară,şi spune-le lui maman şi tatei că s-ar putea să întârzii la cină.Am o treabă de care sunt obligat să mă ocup.Poţi ţine minte asta?
—Sigur că da,ripostă fetiţa,profund jignită.
—De fapt,bănuiesc că poţi,replică Alex cu un chicotit,amintindu-şi relatarea detaliată pe care o primise.La revedere,Tata.
—La revedere,Sacha.Să-mi aduci acadele!
—Nu trec pe lângă magazine cu acadele,răspunse Alex,străbătând holul.
Ţopăind în urma lui,ea se aplecă peste balustradă şi,neluând în seamă răspunsul lui,strigă şi mai tare,în timp ce Alex cobora câte trei trepte deodată:
—Şi vreau şi bomboane cu nucă de cocos!
Între timp,Ivan descoperise adresa mătuşii Zenei şi zece minute mai târziu,Alex era poftit în salonul unei case de pe Fontanka Canal.
—Cărui fapt îi datorăm această plăcere,prinţe Alex? susură baroana Adelberg,
agitându-şi mânuţele grase şi încărcate de inele.
—Unde este Zena? întrebă răstit prinţul,preferând să ignore respectuoasa formulă de salut.
—Zena?!
—Da,Zena,nepoata dumitale,preciza Alex.S-a înapoiat aici?
Ochii baroanei se îngustară,şi purtarea prietenoasă dispăru tot atât de repede precum o piatră azvârlită într-un lac.
—Care va să zică ţi-ai pierdut prostituata! rosti ea cu sarcasm.Nu-i aici,oricum; fata asta este îndeajuns de isteaţă ca să ştie că nu este binevenită aici.Şi dacă o găseşti,n-ai decât s-o păstrezi.Nu mi-o trimite înapoi!
—Fii sigură,madame,că nu există loc pe pământ mai puţin probabil în care s-o trimit! replică Alex glacial şi,fără să salute,îi întoarse spatele.
Enervat că n-o găsise pe Zena,se vedea acum silit să se înapoieze la Moscova şi să reia cercetările de la capăt.Până atunci pista avea să fie veche de două

zile.Urcă în troică dintr-o săritură şi dădu ordin vizitiului să pornească spre Vauxhall-ul Moscovei,în timp ce gândurile îl asaltau.

După câteva ore de beţie pot fi al dracului de grosolan.Presupun că e vina mea că a fugit.Dar n-ar fi trebuit să plece de nebună,singură.Bineînţeles că va găsi nu ştiu câţi bărbaţi cărora le-ar plăcea să-şi ofere ajutorul unei doamne frumoase şi singure.O să-l omor pe oricare bărbat care a atins-o.

Alex prefera să nu analizeze motivele acestui sentiment de posesiune fără precedent pentru el.Voia doar s-o aibă iar pe puştoaică,asta era tot.

—Mai repede,Ivan,strigă Alex.Timpul e contra noastră şi avem ceva de mers până în sud.

—Cât de departe spre sud? întrebă Ivan calm,cu obişnuita lui zgârcenie de cuvinte.

—În Daghestan.Satul bunicului ei se află în apropiere de Gumuk.

—Frumoasă regiune,fu răspunsul laconic.Când ajunseră în gara Moscova,Trevor îi aştepta deja,şi în timp ce-l conducea pe Alex la tren,începu să-i dea raportul despre îndeplinirea pregătirilor necesare,terminând pe un ton impasibil cu remarca:

—Şi încă ceva,domnule.Mi-am luat libertatea de a autoriza scoaterea câtorva săculeţi de ruble din biroul dumneavoastră.Se află în dormitor,pentru orice eventualitate.

—Eşti o minune,Trevor! îl felicită Alex,luminându-se la faţă.De problema asta chiar uitasem.Cât sunt plecat,ia-ţi pentru clipele tale de intimitate câteva din sticlele mele cu vin de Tokay,zise Alex sărind pe scara vagonului.

—Foarte bine,domnule,răspunse Trevor calm.Vă mulţumesc.

La vederea lui Alex,Bobby nu mai putu de bucurie şi prima sută de kilometri din călătoria lor fu petrecută aranjând şi rearanjând soldaţi de jucărie pe câmpuri de luptă imaginare desfăşurate pe pat.Când Alex îl pregăti pentru culcare,Bobby întrebă somnoros:

—Tăticule,Zena plecat.Unde Zena?

— S-a dus să-l viziteze pe bunicul vostru.Iar noi mergem tot acolo.
În noaptea aceea Alex stătu treaz,făcând planuri cu Ivan.
—Vom verifica în fiecare staţie,să aflăm dacă a fost zărită,dar cel puţin de data asta cred că mergem în direcţia cea bună.Va fi nevoită să închirieze o trăsură ca să ajungă de la Vladikavkaz la Gumuk.Ar trebui să nu fie greu să-i dăm de urmă la Vladikavkaz.Câte femei frumoase,încântătoare şi cu păr castaniu-roşcat închiriază birje spre Gumuk? Doamne Sfinte,sper să fie teafără! Ce nebunie din partea ei să pornească într-o asemenea călătorie de una singură!Ivan continuă să fumeze imperturbabil,mulţumindu-se să înalţe ironic o sprânceană.
— De acord,recunoscu Alex,remarcându-i expresia sceptică,aşadar totul e numai vina mea.Şi nu trebuie să spui „ca de obicei”,adăugă prinţul rânjind.
Peste treizeci şi şase de ore soseau la capătul căii ferate la Vladikavkaz.Lanţul munţilor Caucaz se afla spre sud.Frumos,maiestuos,de o superbă măreţie,şi ascunzând în defileurile lui stâncoase,în văile şi pe drumurile lui izolate primejdii înspăimântătoare.

CAPITOLUL 2

Fuga spre sud a Zenei fusese lipsită de peripeţii,deoarece,chiar din Moscova,Zena făcuse cunoştinţă cu o ţărancă bătrână şi inimoasă care făcea acea călătorie pentru a-şi vizita fiul aflat în garnizoană la Groznâi.Acea bătrânică dârză şi vigilentă respinsese în mod eficient orice avansuri necuviincioase din partea unor bărbaţi îndeajuns de îndrăzneţi încât să încerce să intre în vorbă cu Zena.Ajunse la Vladikavkaz,bătrâna se târgui scurt pentru cea mai curată şi solidă căruţă,îngrozindu-se de propunerea Zenei de a închiria o trăsură costisitoare,cu toate că Zena nu ducea lipsă de bani.
Sub impulsul mâniei stârnite de flirtul lui Alex,Zena se servise din aurul aflat în camera lui de lucru.
N-ai decât s-o numești compensaţie pentru copilul tău pe care-l port în pântece,

gândise cu supărare atunci când plecase.
Căruţa le legăna şi le zgâlţâia înaintând rapid pe drumul bolovănos,folosit de poştal ioanele ce se îndreptau spre Groznâi.Ziua era caldă şi frumoasă,în sud,martie însemna primăvară înfloritoare.
În mod sigur fiul nu semăna cu mama lui durdulie şi bondoacă,şi Zena înţelese imediat motivul adoraţiei materne.La Groznâi,locotenentul Vlastov le întâmpină în uniformă de mică ţinută,reuşind totuşi să dea impresia unui domn foarte bine.
O strânse în braţe şi o sărută pe mama lui cea scundă şi durdulie,apoi se întoarse ca s-o salute pe Zena printr-o plecăciune,într-un mod ce indica o foarte bună educaţie.Atât locotenentul Vlastov cât şi mama lui nici nu vrură să audă că Zena şi-ar continua drumul spre sud în aceeaşi după-amiază,dar ea insistă,astfel că locotenentul,curtenitor,îi făcu rost de o trăsură şi de un ghid.
Doamna Vlastov apăru agitată,oferind o listă de sfaturi,plină de bune intenţii dar nesfârşită,după care Zena îşi începu lunga călătorie spre Gumuk,unde se termina drumul poştalioanelor.Fiecare kilometru o ducea mai departe de Alex, şi Zena se ghemui într-un colţ al trăsurii,indiferentă la frumuseţile priveliştilor pe lângă care trecea,jelindu-şi pierderea.În cea de-a doua zi,seara târziu,ajunse la Gumuk,unde rămase peste noapte.În dimineaţa următoare,când ieşi din căsuţa în care dormise,fu salutată de ghidul ei localnic,Ma'amed.Acesta era un bărbat în vârstă,cam de şaizeci de ani,înalt,foarte slab,cu nas coroiat şi cu o expresie plină de bunătate,în ciuda trăsăturilor lui aspre.Ştia puţină rusă,aşa că putea să comunice cu Zena prin fraze scurte.În ajun,locotenentul Vlastov îi dăduse instrucţiuni complete.Bătrânul urma s-o ducă pe Zena la bunicul ei,Iskender-han.Ma'amed cunoştea prea bine locul unde se afla satul lui Iskender-han,precum şi formidabila influenţă pe care o avea această căpetenie puternică a triburilor montane.Deşi Rusia era cea care guverna în Caucaz — cu numele — de îndată ce te depărtai de oraşele de garnizoană situate pe

principalele drumuri de poştă,legea Rusiei îşi înceta puterea.Pe înălţimile podişului predomina legea muntelui,aşa-numitul„adat”,şi căpeteniile nobile şi bogate de felul lui Iskender-han domneau în ţinuturile stăpânite de ei în mod tot atât de absolut ca orice rege feudal.Legea patriarhală şi puterea prinţilor şi a bătrânilor erau mai presus de nenumăratele ordine emise din marele palat de la Tiflis,unde locuia viceregele rus al Caucazului.Zena încalecă bărbăteşte pe căluţul de munte,aranjându-şi fustele voluminoase şi micul grup părăsi şoseaua pornind spre vest.
Deşi toate acestea se petreceau în anul 1899,comerţul cu sclavi,care în Caucaz se făcuse vreme de o mie de ani,mai era încă înfloritor.Când Rusia supusese Caucazul,comerţul cu vieţi omeneşti fusese declarat ilegal.Sub dominaţia rusă,plata anuală a tributului în oameni datorată sultanului Turciei şi şahului Persiei încetase,însă cererea de femei şi băieţi din Caucaz continua să fie mare în haremurile din est.La vedere,comerţul cu sclavi nu mai exista,însă în fapt prospera mai mult ca niciodată.întreprinzătorii din această afacere extrem de rentabilă erau pur şi simplu mai precauţi acum,de când,dacă erai prins,pedeapsa era exilul pe viaţă în Siberia.Inutil de spus că noile riscuri însemnau o urcare corespunzătoare a preţurilor.Când Zena şi ghidul ei ieşiră din Gumuk pornind pe poteca de munte,direcţia lor de drum fu remarcată de conducătorul unei bande de tâlhari,în timp ce-şi sorbea pe îndelete ceaiul dulce pe prispa unei mici cabane.

CAPITOLUL 3

Când Alex şi grupul său sosiră la Vladikavkaz era ora zece seara.Un vizitiu obosit moţăia în gară şi fu angajat să-i conducă pe Bobby şi pe dădacă la hotel.
Prinţul ar fi preferat să pornească la treabă imediat,dar Ivan îi reamintise în mod raţional că toate persoanele pe care trebuia să le chestioneze în legătură cu Zena dormeau la acea vreme,şi că a pleca la nimereală într-o direcţie necunoscută era ceva lipsit de înţelepciune.*La dracu!*Îi displăcea profund să mai piardă timp.Zena avea deja un avans de două zile faţă de el,şi

acum mai pierdea o noapte.*Măcar dacă aş putea dormi,dar fără Zena lângă mine...*
Îşi petrecu noaptea zvârcolindu-se şi răsucindu-se şi,înainte de ivirea zorilor,era gata îmbrăcat.Imediat ce află că Zena plecase însoţită de o,bătrână spre Groznâi dădu semnalul de pornire.Pe la ora două după-amiaza,Alex şi oamenii săi se aflau la Groznâi.Datorită numelui său Alex fu servit cu promptitudine şi făcu rost de informaţiile care-l interesau într-un timp record.
Peste câteva minute,grupul lui Alex se şi afla pe drumul spre Gumuk.Prinţul conducea trupa într-un ritm sinucigaş.Grupul ajunse în Gumuk după două zile.Investigaţiile întreprinse în oraş aduseră la cunoştinţa prinţului atât data plecării Zenei cât şi direcţia în care pornise.
Noaptea şi-o petrecură la nişte păstori,deasupra regiunii împădurite ce domina o trecătoare muntoasă.Era prea frig pentru ca Alex să doarmă bine,deşi ciobanii păreau să fie obişnuiţi cu temperaturile scăzute.Prinţul suportă lipsa de confort într-o tăcere vrednică de laudă,schiţând doar din timp în timp câte o grimasă,dar fără a scoate o vorbă.Când Alex se trezi la ora trei şi jumătate dimineaţa,neputând să doarmă din cauza frigului,pământul era acoperit de brumă.Unul dintre păstori aprinse la iuţeală focul,puse în jar o oală şi,în curând,obţinu o supă de miel care le prinse bine tuturor.Luându-şi rămas bun de la păstori,grupul se înapoie la potecă şi începu imediat să urce în zigzaguri scurte o coastă de munte golaşă.Spre sfârşitul după-amiezei,caii erau extrem de obosiţi.Petrecuseră ziua pe un teren foarte accidentat şi sub un soare dogoritor.
—Am face mai bine să ne oprim sau,în curând,vom rămâne fără cai.Deja se poticnesc.
—În cazul acesta,ce părere ai dacă am face popas în valea următoare? Păşunea pare bună,zise prinţul.Vom petrece noaptea acolo.
Alex se culcă posomorât pe pământ,cu şaua în chip de pernă,şi se rugă să-i ajungă în curând din urmă pe Zena şi pe ghidul ei.

CAPITOLUL 4

Zena şi Ma'amed îşi petrecuseră prima noapte într-un caravanserai din piatră.
Călătoria lor reîncepu de cu zori,în ziua următoare.Zena şi ghidul ei înaintau cu spor pe căluţii lor robuşti de munte.Pe la mijlocul după-amiezei ajunseră în apropierea unuia dintre numeroasele defilee ce străbăteau peisajul muntos accidentat şi abrupt.Ma'amed călărea în faţă,şi intrară în strâmtoare unul în urma celuilalt,deoarece poteca nu le-ar fi îngăduit să meargă alături.
în valea tăcută răsună o rafală de împuşcături şi,dintr-o dată,totul deveni un haos,când calul lui Ma'amed se trase înapoi,nechezând de durere,deoarece fusese lovit în gât.Apoi se auzi o nouă rafală,şi ghidul alunecă lent din şa,în timp ce pete stacojii îi apăreau pe frunte şi pe piept.
Scoţând un strigăt de spaimă.Zena îşi smuci calul într-o parte şi răsucindu-se în loc,o luă la goană.Calul galopa pe treneul accidentat cu o viteză de-a dreptul primejdioasă,şi,aplecându-se mult pe grumazul calului,îi dădu frâu liber.Privind o dată înapoi,Zena se cutremură când văzu patru războinici munteni fioroşi,care ridicau ameninţător puşti şi cuţite,şi goneau în urma ei,râzând şi strigându-şi ceva unul altuia,în timp ce călăreau fără efort pe caii lor de munte.
Peste câteva minute b ajunseră din urmă,şi se trezi smulsă din şa.Cu un chiot victorios,cel care o prinsese sări jos de pe cal,trăgând-o după el.
Veşmintele îi fură smulse de pe trup,lăsând-o doar în cămaşă,cu jupoanele şi o pereche de ghete în picioare.Zena ţipa şi încerca să scape prin fugă,dar încercarea ei de evadare avu ca urmare o lovitură grea cu biciul peste umeri.Pentru moment,teama îi pieri,fiind cuprinsă de o furie cumplită.îşi îndreptă trupul şi,cu ochii scânteind de mânie,izbucni într-un torent de insulte,sfârşind prin a striga:
—Iskender-han o să vă taie capetele! Sunt nepoata lui!
Stăpânul biciului îşi coborî încet mâna pe lângă trup.O ţintuia cu privirea,neîncrezător.
—Eşti o ghiaură? Nepoata lui Iskender-han?! întrebă cu glas înspăimântat.

—Aşa este...asasin ce eşti! confirmă ea,spumegând de furie,gândindu-se la ghidul ei mort.Căpetenia se răsuci brusc pe călcâie şi între cei patru începu o consfătuire în şoaptă.Capetele se clătinau în semn de acord,în vreme ce ochii negri aruncau priviri scurte spre Zena.Şeful se înapoie după câteva minute,aruncă peste goliciunea Zenei o burka1 mare şi,pe un ton lipsit de expresie,spuse:
—În cazul acesta mergem la Mingrelia.Acolo nu ne poate ajunge ura neîmpăcată a lui Iskender-han.În următoarele câteva zile,ritmul înaintării lor fu forjat; micul grup zorea fără milă,mânat de spectrul răzbunării lui Iskender-han.
Tâlharii care o luaseră pe Zena captivă alegeau traseele cele mai puţin umblate.Acum nici unul dintre oameni nu o mai supăra cu nimic,căci ameninţarea răzbunării lui Iskender-han era înspăimântător de reală.Însă odată cu trecerea zilelor de călătorie chinuitoare,Zena începu să cedeze treptat în faţa oboselii şi a suferinţelor.Zi de zi,fiecare pas dureros o ducea tot mai departe de cătunul bunicului ei,de speranţă şi de ajutor.Era o cumplită călătorie în necunoscut,desprinsă de timp,şi Zena era atât de înfometată şi absorbită încât abia dacă mai deosebea ziua de noapte şi puţin îi păsa dacă mai trăia sau murea.
Făcându-i-se milă de prizoniera sa,căpetenia bandiţilor îi oferi într-o zi un pumn de caise şi un măr.Potrivit legilor munţilor,tâlharii aceştia nu erau nişte nelegiuiţi.Singurele îndeletniciri acceptabile pentru munteni erau fie cea de războinic,fie cea de tâlhar.Abrecii erau o castă respectată în Caucaz.Erau mândri de profesiunea lor şi urau orice autoritate.Constituiau o grupare de cavaleri,chiar dacă erau cavaleri jefuitori,căutând primejdia de dragul primejdiei,furând pentru a le face daruri iubitelor şi soţiilor lor.Lupta era un mod de viaţă.
Se înserase când coborâră drumul abrupt din apropierea Suram-ului.Călătoriseră fără oprire vreme de patru zile şi,călărind încet pe străzile satului,grupul ajunse la nişte porţi bătute în cuie de fier ce se deschiseră scârţâind,şi calul Zenei fu condus într-o curte mare împrejmuită cu ziduri groase de

piatră.în cercul de lumină al torţelor păşi o siluetă înaltă,cu barbă căruntă,îmbrăcată într-o lungă pelerină albă.O privi intens pe Zena.
—Kazi,îl mustră cu glas coborât pe şeful bandiţilor,te-ai purtat urât cu sărmana făptură.
—Graba era necesară,răspunse scurt războinicul.
—Desigur,înţeleg.Rămâneţi aici peste noapte?
—Nu.
—Foarte bine.Spuneţi-mi care-i preţul şi sunt de acord.Veniţi înăuntru şi voi porunci să vi se aducă banii.În timp ce căpetenia descăleca,silueta înveşmântată în caftan alb pocni din degete şi îşi făcură apariţia doi slujitori.
—Duceţi-o pe femeie la etaj.Să fie îmbrăcată şi hrănită.
În vreme ce tâlharii ieşeau cu sacii de aur legaţi de şei,Zena era purtată într-o încăpere cu draperii şi culcată pe un maldăr de perne de mătase.Se afla în locuinţa lui Mulloh Şuaib,cel mai mare negustor de sclavi din Mingrelia.

CAPITOLUL 5

Când grupul lui Alex sosi la locul atacului,o înjurătură plină de revoltă izbucni din gâtlejul prinţului,în timp ce blestemele fură aruncate asupra capetelor celor care o răpiseră pe Zena.Căutară vreme de mai multe ore urmele tâlharilor şi,în cele din urmă,reuşiră să descopere direcţia pe care o apucaseră aceştia şi să le urmeze.Alex era neobişnuit de tăcut,o încruntătură îngândurată şi buzele strânse accentuându-i trăsăturile feţei arse de soare.El şi Ivan mergeau în frunte,călărind alături,semănând ei înşişi a oameni de munte,aşa cum erau îmbrăcaţi în pantaloni de piele de căprioară şi cojoace din piele de oaie.
Vreme de aproape douăzeci de minute călăriră în tăcere,expresia gânditoare a lui Alex schimbându-se doar din timp în timp,când un muşchi de pe maxilarul superior i se contracta convulsiv.Ivan observa totul cu obişnuita lui rezervă,nes-coţând nici un cuvânt.După încă vreo trei kilometri,se întoarse în cele din urmă spre Alex şi-l întrebă cu blândeţe:

—Ai văzut urmele ei de paşi?Alex dădu din cap în semn că da,însă nu vorbi.
—Era evident,desigur.
—Desigur,răspunse Alex în şoaptă.
—Nu ştiai? insistă Ivan.
—Nu,fu răspunsul prompt.
—Pentru numele lui Dumnezeu,de ce nu ţi-a spus? întrebă Ivan într-un murmur plin de încordare.
—Pentru ce fac sau nu fac femeile indiferent ce în viaţa lor? Dumnezeule,de unde să fi ştiut? replică Alex cu amărăciune.
—Cu ritmul impus de munteni ar putea pierde copilul.Urma este înspăimântătoare.Ai…fost primul,nu-i aşa? întrebă Ivan uşor.
De astă-dată,celebra stăpânire de sine a prinţului îl părăsi.
—Primul,îngăimă el,închizând o clipă ochii.Da,primul,repetă posomorât.
—În cazul acesta nu are mai mult de două luni,calculă Ivan,pe gânduri.
—Cel mult,şopti Alex cu gravitate.Şi se adânci iar în gândurile sale.
Ar fi trebuit să bănuiesc.Asta explica toate lacrimile şi reproşurile şi melancoliile care apărusem atât de brusc.Experienţa lui Alex în materie de femei gravide era redusă.Durata scurtă a legăturilor lui evitase orice contact prelungit cu femeile însărcinate.Şi oricum,iminentele situaţii de paternitate,erau întotdeauna rezolvate prin asigurarea unor onorarii pe toată durata vieţii,extrem de generoase.La scurtă vreme după plecarea lui Kazi,Mulloh Şuaib urcă la etaj să inspecteze noua marfă cu intenţia,de asemenea,să-i guste eventual deliciile.Veşmintele curate şi hrana ridicaseră în mod spectaculos moralul prăbuşit al Zenei,şi Mulloh Şuaib avea să aibă o surpriză neplăcută,
— Dacă pui un singur deget pe mine — rosti cu ură noua lui achiziţie,stând ghemuită într-un colţ al încăperii — bunicul meu,Iskender-han,vă va pedepsi crunt,pe tine şi pe urmaşii tăi până la a treia generaţie,fiu de porc ce eşti!

Realitatea este că Mulloh Şuaib nu supravieţuise şi nu se îmbogăţise în riscantul domeniu al negoţului de sclavi fără a avea o inteligenţă ascuţită.De îndată ce fu rostit numele lui Iskender-han,deveni cât se poate de evident că afacerea abia încheiată de el trebuia să fie anulată.
—Plecaţi imediat după Kazi şi aduceţi-mi-l înapoi! le porunci el celor doi favoriţi ai săi,care se şi repeziră să-i îndeplinească ordinele.Ce păcat,când mă gândesc că trebuie să mă lipsesc de farmecele unei delicatese atât de apetisante! adăugă el apoi cu un oftat,nereuşind să-şi ia ochii de la formele opulente ale Zenei,descoperite ispititor de veşmântul de harem: un bolero scurt şi şalvari străvezii.Nu după mult timp,în cameră intră furios Kazi şi bombăni cu acreală:
—Femeile sunt întotdeauna o pacoste,şi tu nu faci excepţie.Vino,o să ne continuăm călătoria,îi porunci el,târând-o după el.
Ieşind din munţi pe colinele podişului,Alex intră în satul Simonethi.Oamenii săi porniră imediat în depistarea urmelor,în timp ce Alex îl legă pe Paşa în faţa unei cafenele,comandă un ceai şi un coniac,şi se lăsă să cadă obosit pe o bancă.
Când sosiră coniacul şi ceaiul,dădu imediat pe gât alcoolul dar îşi sorbi încet ceaiul dulce,îngă-duindu-şi câteva minute de odihnă înainte de a-şi relua cercetarea.Reprezentantul lui Mulloh văzuse superbul cal al prinţului şi trăsese concluzia că ghiaurul din cafenea trebuia să fie bogat.Poate că pe el l-ar interesa s-o cumpere pe femeia care era prizoniera lui Kazi.
Când un bărbat scund se aşează lângă el,Alex îşi înălţă o sprânceană întrebătoare dar lipsită de curiozitate.
—V-ar interesa să cumpăraţi o fată?
—Nu.
—E tânără.Aţi putea s-o învăţaţi să vă satisfacă preferinţele,domnule.Cele tinere sunt uşor de instruit.
—Ai dreptate,fără îndoială.Poate altă dată,replică prinţul cu indiferenţă.
—V-ar putea încălzi patul la noapte,excelenţă.Când aţi călărit ultima oară o fată tânără şi frumoasă? insistă vânzătorul susurând sugestiv.

În urmă cu zece zile,reflectă Alex gânditor; şi o mulţime de amintiri încântătoare îi năvăliră în minte.
—Nu,repetă prinţul cu hotărâre,nu mă interesează.
—O să vă pară rău,excelenţă...o frumuseţe tânără uimitoare,ispititoare,cu păr castaniu-roşcat,cu nişte ochi superbi,de un albastru intens şi cu o piele albă,încântătoare!Îşi sărută vârful degetelor şi închise o clipă ochii.Aplecându-se conspirativ peste mica masă de mozaic,adăugă:
—Şi cu o cicatrice micuţă,în formă de boboc de trandafir,în cel mai ispititor loc,domnul meu!
—Facem târgul,spuse prinţul cu glas coborât.Alex îşi înălţă ochii aurii cu pleoape obosite şi-l fixă pe Abdullah cu o privire rece,care făcu să încremenească zâmbetul pe chipul întunecat al acestuia.
—Du-mă la fată,porunci Alex.Cu inima bătându-i nebuneşte,Alex se ridică în picioare.Era imposibil să existe două femei cu o cicatrice în.formă de boboc de trandafir.Trebuia să fie Zena.Aşadar era încă teafără.îl invada un sentiment de uşurare.Ajungând la casa mingrelianului,Alex refuză să intre şi rămase să se plimbe nervos prin curte.Alex se răsuci brusc în Joc când Abduliah se înapoie frângându-şi mâinile cu disperare.Dezamăgirea lui era sinceră,deoarece felul în care decurseseră evenimentele îl făcuseră să piardă un comision substanţial.
—Mă îndurerează profund,excelenţa voastră,să vă informez că femeia pe care o doriţi a fost vândută acum trei zile...Alex se repezi la micul intermediar,dar Ivan reuşi să-l oprească înainte de a se înfige în beregata acestuia.
—Sacha,lasă-l! Mort nu te poate ajuta! Doar el ştie cine a cumpărat-o!
Clocotind de furie,Alex sfărâmă o fereastră împodobită cu un delicat filigran de fildeş şi apoi se depărta cu paşi mari părăsind curtea.
—Descoperă numele cumpărătorului!Peste câteva minute,Ivan ieşi din casă cu informaţiile:
—Şeicul Ibrahim-bei.Foarte puternic,cu mare influenţă.Prieten personal al sultanului.

—Bun,concluzionă Alex scurt.Pornim spre acest mult lăudat şeic!
Ivan îl luă cu binişorul,încercând să-l calmeze şi să-l determine să nu ia hotărâri pripite.
—Hai să ne găsim o locuinţă,Sacha,să ne curăţăm şi să decidem cum să-l abordăm pe acest şeic şi cum s-o scoatem pe Zena din haremul lui.
În timp ce se curăţau de murdărie,Alex şi Ivan se ciorovăiră cu privire la amănuntele acţiunilor pe care urmau să le întreprindă.
— Poartă-ţi uniforma: inspiră puterea imperiului rus.Uneori nici un avantaj nu-i lipsit de importanţă pentru a fi folosit când ai de-a face cu aceste triburi perfide de la graniţă,care îşi schimbă întruna aliaţii pentru a se adapta la împrejurări.
Aşa că rămase hotărât ca prinţul Alexander Nikolaevici Kuzan,cu rang de căpitan,să ceară o audienţă la Ibrahim-bei în calitate de trimis diplomatic de la St.Petersburg.însă Ivan nu reuşi să-l convingă să aştepte până dimineaţă.
Alex simţea că moare numai la gândul că Zena ar fi petrecut o noapte într-un harem.
—Hai,draga mea,încă o sorbitură de vin şi poate încă o bomboană! .
Zena întredeschise supusă buzele,şi înghiţi o gură de vin parfumat şi greu primind apoi acadeaua cu migdale şi caise apropiată de buzele ei roşii şi pline.
—Ah,frumoasa,încântătoarea mea floare,în curând te vei simţi şi mai bine.Ca să-ţi păstrezi sănătatea trebuie să mănânci şi să bei,ajunse la urechile Zenei glasul vorbitorului,în timp ce o mână sfrijită şi cafenie se întinse şi-i mângâie obrazul catifelat.Eşti atât de docilă,iubita mea.În curând,foarte curând,vei simţi în vene o căldură ce va zgudui intens această pasivitate şi te va îndemna să doreşti cu nerăbdare activităţi mai înflăcărate.
Cantaridelor din vin nu le vor trebui mai mult de încă patruzeci de minute pentru a-i invada fluxul sanguin,gândea în mod pragmatic Ibrahim *şi în seara asta va fi a mea*,reflectă Ibrahim-bei,înapoindu-se la cortul care-i era cartier general.Fata

promitea imense desfătări senzuale.El aşteptase cu răbdare trei zile,şi în seara aceasta avea să se înfrupte din această femeie voluptoasă pentru care plătise un preţ exorbitant.Cu o oarecare detaşare languroasă,Zena îngădui celor două tinere servitoare să se ocupe de ea.Fu îmbăiată într-o cadă mare de aramă; părul îi fu spălat şi şters bine cu un prosop înmiresmat cu un parfum de flori ce amintea de mirosul liliacului,şi periat până ce deveni o coamă ondulată şi strălucitoare ce-i cobora de-a lungul spatelui.îi râseră părul de pe trup,de pe picioare şi de sub braţe.După aceea fu culcată pe o canapea joasă,acoperită cu pânză,şi masată cu un ulei parfumat nespus de plăcut şi cald.Se zvârcolea fără astâmpăr,gemând uşor,în timp ce mâinile cafenii îi mângâiau pielea,stârnind frisoane de plăcere ce-i străbăteau întreaga fiinţă.

Ochii negri ai tinerelor slujnice se întâlniră pe deasupra trupului moleşit.Dădură amândouă din cap,exprimându-şi acordul.Cantaridele începeau să invadeze trupul femeii.în curând,cea mai mică atingere avea să provoace o senzuaţie senzuală.O traseră pe Zena cât s-o aşeze în capul oaselor şi îi petrecură braţele printr-un soi de harnaşament făcut din piele de căprioară,verde ca marea,împodobit cu inele de aur şi broderii de mătase.Sub sâni i se potriviră două fâşii mai late din aceeaşi piele colorată,cusute cu nenumărate mărgele mici din aur.Pielea harnaşamentului de pe umerii ei fu trasă uşor,strânsă bine,şi sânii mari şi voluptuoşi ai Zenei fură traşi fără milă în sus,până când ajunseră să stea cocoţaţi ca doi pepeni suculenţi pe raftul lat alcătuit din pielea garnisită cu inele.Sânii ei erau încântător de plini,sfârcurile nespus de obraznice,iar despicătura dintre ei se strângea forţat prin apăsarea harnaşamentului din piele fină.Efectul general era imaginea unor fructe coapte gata de a fi culese.

Luând o casetă de cosmetice din fildeş,cele două servitoare se apucară să picteze sfârcurile trandafirii şi catifelate într-o culoare de un roşu aprins,ispititor.

Apoi,cele două fete petrecură o centură grea,din zale de aur,în jurul şoldurilor Zenei.Prins de o parte şi de cealaltă a centurii de aur era un voal de mătase care atârna până ia podea,fiind

adunat în mici brăţări.Picioarele Zenei fură trecute prin câte una din acele mici deschizături de voal încreţit,ambele membre inferioare fiindu-i astfel învelite transparent într-o ţesătură vaporoasă,de un verde strălucitor.Deoarece materialul era fixat de centură doar la nivelul şoldurilor ei,el acoperea numai picioarele,lăsându-i la vedere pielea catifelată a pântecelui,a vintrelor şi a feselor,slujind ca înveliş pentru a scoate în evidenţă despicătura delicată şi catifelată a plăcerii.
Zena fu condusă prin aerul rece al serii către cortul lui Ibrahim-bei.Fu dată la o parte o perdea grea şi Zena fu împinsă printr-o deschidere în interiorul unei vaste încăperi,iluminată strălucitor cu ajutorul a sute de lămpi mici.Ca reflex la acea lumină intensă,pupilele i se contractară instantaneu.
— Vino aici,porumbiţa mea,susură binecunoscutul glas mângâietor.
Păru că trece o eternitate până să ajungă la mâna cafenie întinsă spre ea.Ibrahim-bei o făcu pe Zena să execute o rotire în faţa lui,prezentând farmecele ei izbitoare şi trandafirii celor doisprezece oaspeţi ai săi.Apoi o conduse pe Zena de-a lungul covorului ce urca spre o mică estradă şi o ajută să se aşeze pe o pernă de mătase.Instalându-se alături de ea,bătu din palme şi festinul începu.Mâncau pe-ndelete,Ibrahim-bei hrănind-o pe Zena cu îmbucături din fiecare fel de mâncare,în timp ce ascultau muzica dulce cântată în surdină de un mic grup de muzicanţi.Ospăţul acela tihnit şi lent fu întrerupt de un slujitor îngrijorat care făcu o plecăciune,îngăimând scuze:
—Ibrahim-bei,mult slăvite stăpân,cu Umilinţă îmi cer de mii de ori iertare,dar un vizitator rus se află aici,exprimându-şi dorinţa de a fi primit.
—Pofteşte-l înăuntru! Va fi primit cu toată cinstea.
Ofiţerul rus intră în încăpere cu paşi maiestuoşi şi începu să străbată distanţa dintre uşă şi estradă.Deodată o zări pe Zena şi încremeni în loc.
Ibrahim-bei se ridicase în picioare şi înainta către bărbatul înalt şi musculos.

—Ah,constat,căpitane,că şi dumneavoastră sunteţi impresionat de frumuseţea ei.O adevărată capodoperă de splendoare feminină,nu sunteţi de acord?
Alex îşi desprinse cu greu ochii de la femeia aproape goală ce şedea languros pe pernele de satin,cu o privire distantă,pierdută în gol,şi se sili să şi-i întoarcă iar spre turc.Vorbind tărăgănat şi în aparenţă calm,remarcă:
—Desigur,un diamant dintre cele mai pure.Îşi îndreptă statura impunătoare,se înclină cu graţie şi spuse:
—Sunt prinţul Alexander Nikolaevici Kuzan,domnule.Scuzaţi-mă că vin nepoftit la petrecerea dumneavoastră.
—Ba deloc,deloc,prinţe.Vă rog să aveţi amabilitatea de a lua parte la ea alături de noi.
—M-aş simţi onorat,Ibrahim-bei,zise Alex,încercând să-şi stăpânească furia crescândă ce sporea la vederea Zenei dezbrăcată în acea cameră plină de bărbaţi.
—Prieteni,faceţi cunoştinţă cu prinţul Kuzan.Şi prezentările continuară,Alex răspunzând rostirii numelui fiecărui bărbat printr-un salut politicos.
—Şi acum,prinţe,vă rog să faceţi cunoştinţă cu preţioasa mea achiziţie.Am cumpărat-o abia cu trei zile în urmă,şi a avut nevoie de o anumită cantitate de...să-i spunem „blândă persuasiune”.Prinţe Kuzan,v-o prezint pe Dalila.l-am dat acest nume pentru toate motivele evidente,murmură Ibrahim pe un ton de scuză.„Prinţul-Kuzan”...cuvintele străpunseră vag vălul de ceaţă în care plutea Zena.Pupilele ei se deschiseră mari şi gura păru să formeze cu uimire un nume — Alex — dar nu se auzi nici un sunet,iar Zena alunecă iar în lumea ei.
—Vă rog să luaţi loc,prinţe.Dalila va dansa pentru desfătarea noastră.
Ibrahim-bei o conduse pe Zena chiar în faţa estradei,la o distanţă nu mai mare de doi metri de locul în care stătea Alex.Vinul drogat cânta în venele Zenei; trupul îi ardea de văpaia unei călduri pătimaşe.Dorinţe carnale se năşteau şi i se agitau în pântece,şi muzica stimula şi excita acele senzaţii tot mai intense şi răscolitoare.Melodia dulce îi învăluia trupul,i-l mângâia,i-l liniştea,şi îi sporea sensibilitatea,făcându-l să

devină mai conştient de fierbinţeala care i se răsucea şi i se încolăcea în josul pântecelui.
Picioarele frumos modelate şi graţioase alunecau şi se roteau; braţele ei catifelate şi superbe se înălţau şi coborau în ritm cu muzica; sânii plini şi fermecători,ţinuţi strâns în harnaşamentul lor de piele fremătau şi tremurau când se unduia provocator; sfârcurile vopsite în roşu aprins se înălţau tari pe măsură ce o străbăteau valurile de pasiune.Picăturile albe ale unui lichid dulce se prelingeau pe partea interioară a coapselor ei,şi trupul îi era cuprins de o senzualitate nestăpânită.
—Ah,văd că sucurile iubirii încep să curgă.femeiuşcă asta drăguţă este aţâţată cum se cuvine.Şi într-adevăr,un izvor continuu de lichid alb,sidefat,mustea dintre buzele trandafirii şi umflate ale vulvelor ei rase şi curgeau în râuleţe albe de-a lungul picioarelor Zenei.O bătaie scurtă din palme şi muzica înnebunitoare încetă.
—Vino aici,Dalila,porunci Ibrahim-bei.Şi Zena îi dădu ascultare,rămânând în picioare înaintea lui.Beiul întinse mâna şi,cu şervetul său,şterse picăturile fluide de pe coapsele ei,urcând de-a lungul lor şi mângâind locaşul plăcerilor,ras şi expus vederii.Sub atingerea lui,Zena se cutremură,în extaz.
Un strigăt de furie fu înăbuşit în gâtlejul lui Alex,şi unghiile i se înfipseră în palme.Era conştient,totuşi,că nu se putea număra cu treisprezece bărbaţi.
—Stai între oaspetele meu şi mine,scumpă Dalila,zise Ibrahim-bei,ajutând-o cu blândeţe pe Zena să se aşeze pe perna dintre cei doi bărbaţi.
Îi potrivi cu delicateţe poziţia picioarelor,cu coapsele larg desfăcute şi cu gleznele încrucişate,în aşa fel încât vulva rasă a Zenei fu expusă vederii în mod neruşinat,cu labiile trandafirii răsfrânte şi lucind de umezeală.
—Mmm…mormăi el,admirându-şi realizarea.Porţile paradisului,nu alta,şi încă foarte aproape.Ibrahim-bei îşi trecu un deget în susul fantei suculente,şi Zena scoase un geamăt senzual.Urcând cu degetul umed de-a lungul pântecelui şi peste sânii ei,Ibrahim şi-l petrecu peste buzele ei rubinii şi i-l înfipse în gură.

—Sunt sucurile iubirii tale,scumpa mea,care în curând vor curge în jurul penisului şi testiculelor mele.Îşi scoase lent degetul şi şi-l coborî spre sânii ei opulenţi,mângâind pe rând fiecare glob alb şi catifelat,strângând sfârcurile vopsite în roşu între degetul mare şi arătător.
Un vaiet slab scăpă de pe buzele Zenei când valurile senzualităţii tremurătoare şi fremătânde o cuprinseră iar şi iar,coborând spre sexul ei încins de o flacără arzătoare.Cu un gest adresat unui slujitor,el arătă spre un castron cu prune,şi acesta prezentă vasul cu o plecăciune supusă.Ibrahim alese fructul cel mai mare şi mai plin şi,ridicându-l cu delicateţe cu degetele lui subţiri şi suple,începu să-l ducă spre sexul Zenei,încântător de accesibil,trandafiriu şi catifelat.
—Iată,draga mea,spuse Ibrahim-bei arătându-i fructul,o podoabă cu care să înfrumuseţăm porţile paradisului.
Coborî mâna şi,desfăcând labiile trandafirii,deschise,umede şi mustinde ale Zenei,înfipse pruna în despicătura dintre ele.Labiile uşor umflate nu acopereau decât jumătate din fructul rotund,iar restul sferei ieşea în afara buzelor umede şi zemoase.Ibrahim-bei mângâie fiecare latură a pielii întinse peste fructul stacojiu,şi Zena se înfiora de plăcere.O izbucnire de lichid perlat curse peste pruna purpurie şi în jurul ei,acoperind-o cu un strat albicios şi lucios.
—Nu-i oare acesta un fel de mâncare delicios,ce doar că nu strigă să fie ronţăit? Ce părere aveţi,prinţe?
—Chiar că strigă,replică Alex pe un ton sec,dar la acea privelişte,penisul i se ridică ţeapăn.Umflătura din pantalonii lui din piele de căprioară nu trecu neobservată de Ibrahim-bei.
—Văd că vă place micuţa târfă,zise,cu un zâmbet vicios.Priviţi,uitaţi-vă ce încinsă este!Cu grijă,în aşa fel încât să nu disloce pruna,şi cu degete iscusite,Ibrahim-bei întinse mult partea de sus a labiilor umflate ale sexului,pentru a da la iveală clitorisul Zenei.
—Uitaţi-vă la acel mic organ dilatat! Priviţi,prinţe,cum doreşte cu disperare eliberarea.Totul este pregătit.Fiecare organ,fiecare ţesut este umflat şi plin,însetat să fie satisfăcut,tânjind să capituleze.Îndată,iubita mea,foarte

curând,îi spuse Zenei în şoaptă.Arborând curtoazia unei gazde politicoase,Ibrahim-bei întrebă:
—V-ar face plăcere să examinaţi cea mai nouă achiziţie a mea,prinţe? După cum vedeţi,este gata să fie luată.Vă rog,insistă turcul,ospitalier.
Alex se aplecă şi îşi petrecu un deget peste labiile trandafirii şi umede,dislocă pruna,împinse înăuntru două degete lungi şi sondă căldura catifelată de dincolo de ea.Fiorul febril o făcu pe Zena să deschidă brusc ochii.O fracţiune de secundă,se uită în ochii aurii,clocotind de mânie,ai prinţului.
—Alex,şopti ea.Alex!
—Pare să vă placă,prinţe,remarcă Ibrahim-bei pe un ton liniştit.
—Nu-i decât o obişnuinţă primitoare,atât de des întâlnită la târfe,domnule,însă garantez că mă va plăcea destul de mult dacă îmi voi înfige membrul în despicătura asta umedă a ei.Poate că ne putem tocmi,căci fanta asta îmi face o poftă teribilă.Vă ofer cincisprezece cai şi cinci mii de ruble,propuse Alex.
—Cu neputinţă! Am plătit mai mult pentru ea.Alex ştia că minte,dar îşi dăduse seama că,în ciuda faptului că beiul o voia pentru el,pe scara lui de valori avariţia întrecea cu mult dorinţa sexuală.
—Foarte bine,continuă Alex,douăzeci de cai şi şapte mii de ruble.
—Unchiule,interveni cu energie Abdul,dacă ea este de vânzare,îngăduie-mi să licitez şi eu!
—Desigur,Abdul,rosti Ibrahim pe un ton împăciuitor,dacă vrei,participă la licitaţie.
—În timp ce licitaţia continuă,noi,prieteni,am putea să întreţinem micuţa noastră prună zemoasă şi încinsă.Ibrahim-bei scoase la iveală un superb penis artificial,din piele roşie,cu o lungime de aproximativ optsprezece centimetri şi un diametru de şapte centimetri; chiar şi protuberanta bulbucată,în formă de inimă,fusese reprodusă cu iscusinţă din piele roşie.

La baza obiectului atârnau două testicule enorme,tot din piele roşie,moi la atingere,umplute cu puf,în uşor contrast cu monstruosul falus rigid şi dur.
—Abdul,n-ai vrea să-i faci Dalilei acest serviciu? Câteva orgasme preliminare îi vor excita senzaţiile până la paroxismul plăcerii,şi va fi pregătită pentru o noapte de iubire.Abdul se aşează în faţa picioarelor Zenei,luă un şervet,îl înmuie într-un castron cu apă parfumată pentru degete şi începu să spele vopseaua stacojie de pe sfârcurile Zenei.Apoi îşi înclină capul şi supse sfârcurile tari,mângâindu-i sânii voluptuoşi şi grei.
—Unchiule,nu-s oare acestea cele mai delicioase globuri albe? Visez să-i văd plini şi încărcaţi de lapte,când îmi va hrăni copilul.În seara asta,iubita mea,şopti el,voi planta sămânţa mea în tine,dar până atunci va trebui să te mulţumeşti cu asta.Aplecându-se mai mult,desfăcu labiile umede şi introduse lent penisul artificial,făcându-i loc în intrarea primitoare.
Abdul introdusese jumătate din rigidul dispozitiv de piele şi se aplecă să sărute gura Zenei,care era atât de ispititor de aproape.Îi întredeschise cu forţa buzele şi îşi plimbă limba,cu o rotire delicioasă,în jurul gurii ei.Când Zena gemu plină de dorinţă,el implântă ultimii nouă centimetri în vaginul ei.Luându-i ambele mâini,le duse spre baza penisului şi puse în ele enormele testicule,apăsându-i degetele pe pungile de piele.Zena se juca visătoare cu testiculele ce se udaseră de lichidul fierbinte al pasiunii ei.Pielea părea caldă,alunecoasă şi catifelată în timp ce ea mângâia obiectul care o menţinea în transă.
Abdul întinse mâna şi,cu o apăsare violentă,înfipse până-n fund penisul artificial.Universul explodă într-un orgasm însoţit de un ţipăt delicios.
—Ah! Primul dintre multele din noaptea asta! remarcă Ibrahim-bei.Încă o dată,Abdul,ca să-i arăţi ce o aşteaptă.Şi Zena fu cuprinsă de un tremur necontrolat când un alt orgasm îi străbătu trupul,părând că nu se mai sfârşeşte,zvârcolindu-i-se prin vaginul ce-i pulsa violent.
—Dă-i câteva minute de odihnă,iar dumneavoastră,prinţe,o veţi înălţa din nou pe culmile plăcerii.După cum vedeţi,nu-i nevoie

decât de o neînsemnată atingere.Licitaţia fu rapidă şi pătimaşă.Abdul abandonă posomorât la cincizeci de cai şi şaizeci şi cinci de mii de ruble.
—Actualmente am cu mine numai douăzeci de cai.Banii vi-i pot plăti pe loc,iar pentru ceilalţi treizeci de cai vă voi da o garanţie scrisă.Mâine voi telegrafia să mi se trimită caii din herghelia Kuzan-ilor.
—În ce stare voi primi eu caii aceia? întrebă Ibrahim prudent.Herghelia e la o depărtare de mii de kilometri.Ar putea fi un târg prost.
—Fiţi liniştit,Ibrahim-bei,vor sosi într-o formă excelentă.Am un vagon de cale ferată în care încap douăzeci de cai şi fiecare cal călătoreşte cu propriul său grăjdar.În nu mai mult de o lună se va încheia transportul.Acum,dacă aţi fi atât de amabil să-mi faceţi rost de o pelerină pentru femeie,îmi voi lua achiziţia şi voi pleca.
—Foarte bine,prinţe,şi dacă se va ivi prilejul,veţi pune un cuvânt bun pentru tribul meu.
—Aşa voi face.Alex înfăşură mantia în jurul femeii drogate şi o ridică fără efort în braţe.Înclină capul în semn de adio,salutând adunarea şi ieşi în noapte cu paşi mari.În faţa cortului său ardeau torţe.Când el,purtând-o pe Zena,se îndreptă spre caii gata de drum,Ivan exclamă,agitat:
—Doamna Zena!Alex se avântă în şa şi o aşează pe Zena în faţa lui.Oamenii lui săriră pe cai şi porniră în galop prin satul de corturi.Şoapta se răspândi ca un vârtej de la un slujitor la altul în principala încăpere a cortului.
—Doamna Zena?! strigă Ibrahim-bei,dându-şi capul pe spate şi râzând în hohote.Pe tot ce-i sfânt,Abdul! Doamna Zena! Asta-i nepoata lui iskender-han,cea pe care o caută toţi,şi dacă nu mă înşel,este iubita tânărului prinţ Alexander.Chicoti,neputându-se stăpâni.
—Pe barba profetului,Abdul,l-am fi putut sărăci de tot pe omul ăsta!
În timp ce călăreau prin deşert,Alex le ordonă succint celor din ceata sa:
—Păstraţi distanţa — nu mai aproape de cinci sute de metri!

Ridicând-o în braţe pe femeia caldă şi moale,îi dădu la o parte mantia şi o întoarse spre el.În mod automat,ea îi înconjură strâns gâtul cu braţele şi îşi apăsă sânii catifelaţi de tunica lui.
—Îndată,iubito,îndată.Descheindu-şi pantalonii,Alex îşi scoase penisul erectat,o ridică puţin pe Zena şi o înfipse în bărbăţia lui rigidă.Potrivind picioarele Zenei în jurul mijlocului său,îi dădu lui Paşa un mic imbold,şi armăsarul negru porni într-un galop lent.Legănată de uşoara mişcare a calului,Zena avu orgasm după orgasm,agăţându-se de Alex şi suspinând de plăcere.Alex se abţinea,vrând să-i ofere o satisfacţie deplină,pe măsura cerinţelor trupului ei arzând de pasiune.În curând ea începu să se liniştească,cutremurăturile de extaz devenind mai puţin pronunţate,iar tremurul convulsiv i se domoli.Dând pinteni lui Paşa pentru a-l porni într-un galop nebunesc,Alex o posedă pe Zena cu tot dorul despărţirii,şi când se iviră zorile,purta în braţe o femeie foarte supusă,adâncită într-un somn liniştit.

CAPITOLUL 6

Când se trezi,Zena constată cu uimire că era culcată pe bancheta tapiţată a unei trăsuri.Privi speriată în jurul ei,dar groaza îi pieri când îl văzu pe Alex tolănit pe bancheta de vizavi.
—În cele din urmă te-ai trezit,duşka,zise el,aplecându-se spre ea şi luând-o în braţe.Copleşită de întreaga oroare,teamă şi umilinţă din săptămâna trecută,Zena izbucni în lacrimi.Legănând-o blând,Alex o bătu uşor cu palma,liniştitor.
—A trecut totul,scumpa mea.Eşti în siguranţă,cu mine.Îi sărută obrajii uzi şi apoi îi mângâie tandru buzele.
—Lui Bobby şi mie ne-a fost al dracului de dor de tine,şopti.Să nu mai fugi niciodată.Lumea este prea primejdioasă pentru fiinţe nevinovate ca tine.Şi...de ce nu mi-ai spus nimic despre copil? o întrebă cu blândeţe.
—Am crezut...credeam că n-o să-ţi pese de el.
—Bineînţeles că-mi pasă,ripostă Alex,cu o blândă mustrare în glas.De cum ne vom înapoia,o să-ţi cumpăr o casă în St.Petersburg sau Moscova,zise el.Sau,de fapt,de ce nu în amândouă oraşele?! Cere tot ce vrei şi ţi se va da.

Lacrimi noi începură să curgă iar pe obrajii Zenei.
—Am spus ceva greşit? întrebă Alex,sincer nedumerit de noua izvorâre de lacrimi.
—Nu,Sacha,n-ai spus nimic greşit,oftă Zena.După ce se întâlniră cu Bobby şi cu doicile,Alex insistă să facă o escală la Kisiovodsk,perla regiunii cu izvoare curative din Beş-Tau.Era un oraş ca în basme: plante şi păduri tropicale,torente rostogolindu-se năvalnic din munţi,stânci colţuroase şi oameni pitoreşti.Vilele şi palatele somptuoase îmbinau armonios romantismul oriental şi cultura rafinată a vestului.Se instalară în vila Kuzan-ilor şi urmară două săptămâni de neasemuit.
Alex o răsfăţa pe Zena,străduindu-se s-o distreze şi s-o amuze; îi servea el însuşi micul dejun şi prânzul,insistând ca ea să rămână în pat.După-amiaza călăreau prin împrejurimi sau,pur şi simplu,se odihneau stând la soare,pe verandă.Bobby zburda prin imensa grădină ce înconjura vila şi înflorea văzând cu ochii în climatul acela cald şi sănătos.Într-o seară,după ce făcuseră dragoste până la saţietate,atingând culmi nebănuite până atunci,Zena îşi culcă capul pe umărul lui şi murmură:
—Sacha?
—Mmm,răspunse leneş Alex.
—Mă consideri uneori prea agresivă? întrebă ea sfioasă.
—Ce vrei să spui? replică el calm.
—Adică...poate prea grosolană,sau vulgară,sau prea neruşinată în pat.
—Tot îţi mai faci griji în legătură cu purtarea unei doamne? zâmbi Alex în întuneric.Apoi se feri cu iscusinţă de o lovitură puternică îndreptată spre faţa lui,şi urmă o încăierare,puntată de multe râsete şi chicoteli.Ţintuind-o fără efort pe Zena de pat,Alex o încalecă şi un zâmbet machiavelic îi ridică uşor colţurile gurii.
—Ai pierdut,iubito.Acum trebuie să plăteşti.Şi va trebui să-i dai copilului numele meu.
—Sacha! se vaită Zena.Nu Alexander Nikolaevici! E prea lung.
—Nu Alexander,ci Apolo...pentru marea mea frumuseţe,o lămuri el,adresându-i un zâmbet nevinovat.
—Câtă modestie! îl mustră ea în glumă.

—În afară de mama mea...mi s-au făcut destule complimente în legătură cu asta.Venite de cele mai multe ori din partea doam...Alex sări repede la celălalt cap al patului,ferindu-se de un genunchi foarte primejdios şi admirând fulgerele din ochii ei.
—Este o replică îngrozitor de răsuflată,dar ţi-a spus vreodată cineva că eşti frumoasă când eşti mânioasă? Nu zău,draga mea,mă predau,se oferi el galant.Vei da copilului ce nume vrei,desigur.Tu eşti,drăguţa mea scumpă,
bucuria vieţii mele.
—Te iubesc,Sacha,şopti Zena întinzând braţele spre el.
—Şi eu am de gând să te păstrez pentru totdeauna,replică el glumeţ şi evaziv,
strângând-o în braţe.

CAPITOLUL 7
Într-o dimineaţă,câteva zile mai târziu,Zena întindea gem de prune pe pâinea prăjită a lui Bobby,când ochii ei prinseră pe lama cuţitului străfulgerarea unei mişcări.Cu un gest nervos,Zena îl prinse de braţ pe Alex,care stătea tolănit pe un fotoliu de lângă ea,citindu-şi ziarul.
—Sacha,priveşte! şopti ea,speriată.De-a lungul potecii de pietriş,înaintau două căpetenii de războinici munteni,urmaţi de un număr impresionant de călăreţi.
Alex se ridică iute în picioare,indignat de îndrăzneala celor ce-i încălcau proprietatea şi aşteptă nerăbdător ca cele două căpetenii să se apropie.
Când ajunseră la marginea terasei,muntenii îţi scoaseră pălăriile şi făcură o plecăciune,iar unul dintre ei spuse:
—Prinţul Alexander Kuzan.Era o afirmaţie,nu o întrebare.
—Da,ce este? răspunse Alex mânios.
—Iskender-han solicită onoarea prezenţei dumneavoastră la locuinţa sa.Urmează să-i invităm,de asemenea,pe nepoata şi pe nepotul său.
—Să-i invitaţi? ripostă Alex pe un ton sarcastic,enervarea sporindu-i treptat.

—Escorta are doar rolul de a vă asigura securitatea în munţi,prinţe Alexander,pară cu calm conducătorul călăreţilor,păstrându-şi o expresie impasibilă în faţa privirii furioase din ochii aurii ai lui Alex.
—Mai bine de o sută de oameni pentru o escortă?
—Şeful nostru este foarte dornic să vă cunoască,precum şi pe nepoţii săi.Paza corporală are datoria de a avea grijă să ajungeţi la dânsul teferi.Iskender-han a aflat de primejdiile prin care aţi trecut.
—Şi dacă refuz? răsună întrebarea aspră.
—Va trebui să reînnoim invitaţia,răspunse războinicul hotărât.
Zena se apropie ca să-l calmeze pe Alex.
—Sacha,este bunicul meu.Acceptarea ospitalităţii lui nu ne poate face nici un rău.
—Pe dracu! Oricum,se pare că nu prea avem de ales.Voi lua cu mine câţiva dintre oamenii mei,îl informă el pe conducătorul războinicilor.
—Desigur,prinţe Alexander.Pentru nepoata lui Iskender-han avem o litieră.
Două ore mai târziu,cavalcada înainta lent prin Kislovodsk,şi în curând începu urcuşul tot mai abrupt.Chiar urmând scurtăturile ştiute numai de munteni,drumul avea să dureze şapte zile.

CAPITOLUL 8

Reşedinţa-fortăreaţă a lui Iskender-han avea vedere spre o vale largă prin care curgea un râu iute de munte.Pe fundul văii se întindeau culturi de porumb şi livezi înfloritoare de caişi şi peri,iar bazinul puţin adânc era mărginit de un şir de coline joase acoperite cu mănoasă iarbă verde şi grasă,pe care păşteau herghelii de cai,cirezi de vite şi turme de oi.
După ce urcară încet poteca abruptă,călăreţii străbătură străzile satului,ticsite de oameni care îi priveau liniştiţi pe vizitatori.Când în sfârşit sosiră în faţa unei case mari,îşi făcu apariţia Iskender-han.Era un bărbat impunător,înalt,îmbrăcat cu eleganţă,însoţit de doi adjuncţi,tot atât de bogat înveşmântaţi.Deşi trecuse de vârsta medie,după cum dovedea

barba lui căruntă,tunsă îngrijit,era un bărbat bine clădit,cu înfăţişare viguroasă.În calitate de căpetenie a clanului său,ură bun venit grupului cu o curtoazie mândră.îi îmbrăţişa călduros pe Zena şi pe Bobby,poftindu-i pe toţi să intre în umila lui locuinţă.
După o cină somptuoasă,Iskender-han le arătă colecţia lui de antichităţi dezgropate de pe întinsa câmpie ce se întindea la nord de Terek.
Era o gazdă caldă şi plăcută,ce conversa cu uşurinţă atât cu Bobby cât şi cu Zena şi Alex.Când se lăsă noaptea,îşi ceru scuze pentru lunga călătorie până la satul lui şi le ură Zenei şi lui Bobby odihnă plăcută.Apoi cei doi nepoţi ai săi fură conduşi la dormitoarele lor.
—Îţi poţi îngădui,prinţe Alexander,să pierzi câteva clipe înainte de a te retrage? întrebă cu glas blajin.
—Desigur,replică Alex pe un ton rece.Alex nu era obişnuit să se poarte cu supunere şi era total nedeprins cu nevoia de a da socoteală altcuiva în afară de lui însuşi.Temperamentul său,ţinut în frâu vreme de şapte zile cât străbătuseră munţii şi apoi cât trecuseră prin convenienţele civilizate ale relaţiilor mondene din această seară,ajunsese acum destul de aproape de punctul de aprindere.
—Ce dracu' se petrece? întrebă el cu dispreţul caracteristic Kuzan-ilor faţă de autoritatea oricui în afară de ei înşişi.
După ce-l cântări pe îndelete din priviri,Iskender-han catadicsi să răspundă:
—Te rog să-mi ierţi invitaţia impetuoasă,murmură cu răceală căpetenia.A fost,din păcate,un capriciu al meu,să vreau să-l cunosc pe partenerul nepoatei mele.Şi cred că totul ar decurge mai bine dacă ai fi mai puţin insolent.
După un moment de tăcere,Alex întrebă:
—Despre ce vrei să discutăm?
—Mi s-a atras atenţia că dumneata şi nepoata mea aţi avut...hm...o anumită relaţie importantă.Mi s-a adus la cunoştinţă,de asemenea,că ea aşteaptă un copil.Am încercat să-i vorbesc despre această iubire nebunească pe care ţi-o poartă,dar mă tem că este tot atât de încăpăţânată ca şi mama

ei.Fie sufletul ei binecuvântat!Câteva clipe trecătoare de durere îl abătură pentru scurt timp de la subiectul în discuţie,imaginea fetei lui multiubite apărându-i în faţa ochilor.Apoi,pe un ton plin de regrete,reluă:
—I-am propus cei mai buni dintre războinicii mei,dar ea nu-l vrea pe nici unul.
Iskender-han făcu o pauză,neplăcându-i să continue dar simţindu-se obligat să aibă grijă să fie salvată onoarea.Căsătorie? Căsătorie?era singurul gând al prinţului,cuvântul ameninţător învârtindu-i-se prin cap asemenea vulturilor.
—Ţi-o dau pe nepoata mea de soţie,auzi el tonul categoric al căpeteniei.
—Îmi pare rău,nu sunt din soiul celor care se căsătoresc,rosti printre dinţi Alex,refuzând politicos oferta exprimată glacial de bătrânul Iskender-han.
Şi îi întoarse spatele cu grosolănie,pornind cu paşi mari spre uşă.
Prinţul avu o uşoară presimţire,un intens instinct animalic îi prevesti un pericol,şi apoi ceva neînchipuit de dureros îl pocni în cap.
Nu putea înţelege limba aspră,barbară,dar era clar că glasul acuzator al lui Iskender-han,răguşit de furie,îi adresa ocări şi blesteme cumplite.
—Îndrăzneşti să te foloseşti de nepoata mea şi s-o arunci cât colo,secătură tânără ce eşti!?Acum ocara-în limba rusă suna răspicat şi limpede.
—Te vei însura,ascultă-mă pe mine,ghiaur ticălos! se dezlănţuia Iskender-han.Ori te însori cu ea,ori mori!Alex se prăbuşi în genunchi şi,zăcând acolo,îşi dori vag să fi avut un pistol.Înainte să moară l-ar fi ucis pe nemernic.
Să mor? Dumnezeule Sfinte,îi trecu rapid prin minte.Dacă mor mama o să plângă,iar tata va fi furios că mama e nefericită.
—Destul! încetează! Bătrân nebun ce eşti! strigă el.în mormânt n-o să-i fiu de nici un folos preţioasei tale nepoate! Dă-mi voie...respiră Alex cu greutate,dându-şi seama că avea nişte coaste rupte,...dă-mi voie să-ţi cer permisiunea dea

mă…căsători cu nepoata dumitale.Şi imediat după aceea îşi pierdu cunoştinţa.Iskender-han îşi puse deoparte măciuca şi ridică neglijent o mână,cu un gest poruncitor.Doi bărbaţi apărură ca din senin din spatele draperiei ce ascundea o uşă.
—Duceţi-l pe viitorul soţ al nepoatei mele în camera lui.Va avea nevoie de odihnă pentru nunta lui de mâine.Foarte târziu în acea noapte,în apartamentul personal al lui Iskender-han fu introdus un vizitator.
—Nikki! exclamă bătrâna căpetenie,salutându-l călduros.Fii binevenit,bătrâne prieten!
—Este o plăcere să te revăd,Iskender,răspunse cu cordialitate Nikki,cei doi bărbaţi îmbrăţişându-se cu drag.
—Ia loc.O să cer o sticlă de coniac Din câte-mi amintesc,asta este preferinţa ta.Eu am rămas tot la vinul nostru.Se aduseră sticle şi se umplură paharele,între timp cei doi bărbaţi depănându-şi amintirile.
Nikki îl cunoscuse pe Iskender la vârsta de optsprezece ani,când venise în sud ca tânăr locotenent nesăbuit.Războinicul muntean fusese la vremea aceea un cavaler viril şi îndrăzneţ,de treizeci de ani,nesocotit,de o îndrăzneală nebună,şi un minunat soldat şi conducător.
După câteva clipe de tăcere stânjenitoare,Iskender rosti pe un ton calm:
—Presupun că ştii că fiul tău se află aici.
—Aşa am bănuit.
—Îmi pare rău,dar onoarea îmi cere să-mi fac datoria faţă de nepoata mea.
—Ştiu,răspunse calm.Şi aş fi vrut să ştiu mai curând că era vorba de nepoata ta.Poate că aş fi făcut dreptate eu însumi.Îmi pare rău,băiatul e tânăr şi încăpăţânat.Duce o viaţă foarte independentă,iar eu înţelesesem greşit originea Zenei.Mă simt profund vinovat.A cui fiică e Zena? întrebă Nikki,fiindu-i cunoscută familia lui Iskender,deoarece cu multe prilejuri locuise în satul acestuia.
—E fiica Şuanitei,răspunse Iskender-han.
—Fiica Şuanitei?!Zâmbind blajin,Iskender-han spuse calm:

—Nu te teme de incest în această căsătorie,prietene.Şuanita a născut-o pe fată la trei ani după ce ai plecat tu.Apropo,Lup e sănătos şi zdravăn.L-am trimis în sud,să-i hărţuiască pe turci.Îţi seamănă mult Nikki...ceea ce crează probleme cu soţii din tabără.Toate femeile îl doresc,iar el nu ţine la nici una îndeajuns de mult cât să se însoare.
—Dacă Zaida n-ar fi murit născându-l pe Lup,rosti Nikki gânditor,cu glas şoptit,poate că aş fi rămas aici.Era foarte tentant.În ultimii treizeci şi patru de ani am tot dorit ca Lup să vină la St.Petersburg.A folosit în vreun scop stipendiile anuale pe care i le-am trimis?
—Ca şi tatăl său,la vremea lui,pe cadouri pentru doamne.
—Ei bine,în cazul acesta n-a fost o risipă,rânji Nikki.Se va înapoia înainte de plecarea mea?
—Îi voi trimite un mesaj.Dacă va călători rapid,ar putea fi aici în două zile.
—Mi-ar plăcea să-l revăd pe Lup.Poate voi reuşi să-l conving să vină cu mine într-o vizită.Asta le-ar oferi tuturor bărbaţilor geloşi prilejul de a se mai linişti.Mai e nevoie să spun cât de uşurat mă simt că Zena nu-i copilul meu?
—Nu trebuie să-ţi ceri scuze,Nikki.Nu ai de ce să te simţi vinovat.A fost foarte fericită cu ghiaurul cu păr alb cu care s-a căsătorit.Mă întreb totuşi,îl tachina Iskender-han,dacă tu eşti cel care i-a format gustul pentru pielea albă.Şuanita a fost fiica mea preferată,oftă Iskender.Moartea ei m-a îndurerat profund,şopti bătrânul cu ochii strălucindu-i de lacrimi.Trebuie să am grijă de binele copilei,
spuse apoi revenind la realitate.Mă înţelegi,prietene? Nunta va avea loc mâine.
—Mâine.Foarte bine,replică Nikki.
Când se trezi a doua zi dimineaţa,Alex îşi găsi tatăl stând lângă patul lui.
—Te afli foarte departe de St.Petersburg,remarcă el pe un ton zeflemitor.
—Am venit cu misiune din partea lui maman.O îngrijorezi,iar eu sunt nevoit să gonesc pe urmele tale ca s-o încredinţez că eşti în siguranţă.

—Doar că ai ajuns prea târziu! Mă poţi scoate din încurcătura asta?
Nikki scutură din cap,cu un aer grav.
—Iskender-han îmi este prieten vechi şi drag.Ar fi trebuit să-mi spui că nu era vorba de o femeie de stradă.Mi-e teamă că va trebui să te însori cu Zena.Înţelegi ce-ţi spun?

—Am vreo două coaste care să-mi stimuleze puterea de pricepere,bombăni Alex.
—Mă tem că nu ai de ales.E posibil ca această căsnicie să meargă bine,cine ştie?! Poartă-te frumos cu ea şi ai grijă de copil.
Alex încruntă sarcastic o sprânceană.
—E un sfat bun,sunt convins,replică pe un ton sec.

CAPITOLUL 9
A doua zi,la ora trei fix,Alex aştepta,stând în picioare în sala de ceremonii.Potrivit tradiţiei,Zena fu luată de războinici înarmaţi şi intră în încăpere acoperită de văluri groase.Mirii erau despărţiţi prin-tr-o perdea subţire şi îşi ţineau degetele înlănţuite în timp ce oficiantul slujbei sfinte le punea cuvenitele întrebări.Imediat după scurta ceremonie,Zena şi Alex fură despărţiţi.Femeile o duseră pe Zena în camera învecinată cu apartamentul lui Alex.Acum,tradiţia cerea ca Alex să întâmpine dificultăţi pentru a ajunge la soţia sa,astfel că la fiecare uşă îl aştepta câte o siluetă cu chipul ascuns de văluri,care îi bloca drumul.Pentru a trece mai departe,trebuia să plătească.Trecu nerăbdător prin acele furci caudine şi,când ajunse la dormitorul său,îl întâmpinară alte surprize: camera îi era onorată de o duzină de pui şi de o babă.îi plăti bătrânei ca să plece,aşa cum se cuvenea,şi azvârli puii pe fereastră,fără menajemente.Apoi mireasa intră în încăpere.
—Fii atentă unde păşeşti,draga mea soţie,mormăi Alex; nu pot garanta pentru curăţenia locuinţei mele.Zena rămase stânjenită lângă uşă.
—Îmi pare rău pentru…ei bine,pentru toate.

—Ţie îţi pare rău! Oh,Dumnezeule! Oricum,pot să te asigur că mie îmi pare mai rău decât ţie,replică el cu grosolănie.Privind-o,Alex văzu foarte clar teama din ochii ei.Se strădui să schiţeze un zâmbet slab şi bombăni în şoaptă,întinzându-i mâna:
—Nu sta acolo ca un câine bătut.Vino aici!
Îi luă mâna în mâna sa şi,înainte de a-i săruta vârfurile degetelor,o întrebă:
—Eşti sigură că asta vrei?
—Sunt sigură,răspunse Zena privindu-l cu adoraţie.
—În cazul acesta,draga mea...la bine şi la rău! Ei,bine,oftă apoi,de vreme ce asta e noaptea nunţii noastre,am intenţia să profit de ea,cu sau fără coaste rupte.Numai că va trebui să stai deasupra.Hai,scoate-ţi îmbrăcămintea,prinţesa mea.Aş face-o eu,dar posibilitatea mea de mişcare este destul de limitată.
Zena îşi scoase veşmintele şi rămase goală în mijlocul camerei,cu tălpile goale îngropate în bogatul covor oriental,picioarele ei încântător modelate înălţându-se către rotunjimile şoldurilor şi mijlocului.O împlinire feminină începea să se observe pe şoldurile mai înainte băieţeşti.Când ea se înfiora la un moment dat în răcoarea încăperii,sânii ei plini şi ispititori tremurară provocator.
—Ţi-e frig,draga mea,şopti Alex.Ajută-mă să mă dezbrac şi am să te încălzesc.
Zena îşi ajută mirele învineţit şi scoase un uşor ţipăt la vederea vînătăilor lui Alex.
—Ah,iubitule,exclamă ea,este cumplit! Pot face ceva prin care să te ajut? Mă simt îngrozitor de prost.
Conducând-o spre pat,Alex răspunse cu dezinvoltură:
—Am o idee.Culcându-se cu prudenţă spre spate,o trase peste şoldurile lui înguste,până pe penisul său în erecţie,dornic şi avid,care se înălţa mândru şi întărit,arătându-şi capul mare şi stacojiu.Peste câteva clipe,totul se terminase.
—îmi pare rău,duşka,a trecut mult timp de ultima dată.
Zena îşi lăsă mâinile să alunece peste trupul lui,mângâind şi sărutând fiecare centimetru din trupul lui fierbinte,şi în cele din urmă îl simţi cum se întăreşte înăuntrul ei.Alex ridică un colţ al buzelor,într-un zâmbet scurt.

—Mi se pare că simţi că acum e rândul tău.Zena dădu alene din cap,în timp ce,pe culmea desfătării,îşi arcuia spinarea.Gând se cufundă în binecuvântatul abis de plăcere,sânii ei albi şi plini se împinseră înainte,cerând să fie mângâiaţi.Alex frecă uşor sfârcurile tari.Zena scoase un geamăt senzual în vreme ce o dorinţă arzătoare îi sfâşia trupul.Apăsă cu putere în jos,înfigând ţăruşul iubirii în adâncul miezului ei cald.Valuri de plăcere începură să se extindă tot mai mult,intensitatea extazului ei spori lent,şi o fierbinţeală de nesuportat crescu înăuntrul ei,val după vai,până când dulcea dorinţă imperioasă izbucni într-o descărcare năval-nică.Prăbuşindu-se pe pieptul lui Alex,zăcu sătulă,palpitând uşor.După câteva clipe,Zena încercă să se ridice de pe el,dar Alex îi opri mişcarea.
—E noaptea nunţii mele,scumpo,şi am intenţia s-o respect cum se cuvine.
O pătrunse cu blândeţe,în timp ce ea şedea pe el,reţinută de mâinile lui puternice.Cu un amestec de pasiune,egoism şi vag sentiment,o menţinu acolo.
Acum,farmecele ei opulente îi aparţineau lui.Târfuliţa asta înfocată o să plătească puţin pentru constrângerea la care fusese supus,cât şi pentru muşchii lui învineţiţi şi coastele lui rupte.O sili să rămână în timp ce ea avea orgasm după orgasm,mângâindu-i trupul ispititor ca să se excite el însuşi de fiecare dată.Zena era uluită de asediul lui tăcut,în cele din urmă nu mai putu îndura.
—Te rog,Sacha,se rugă ea,mă dor picioarele! Sacha,te rog,dă-mi drumul!
Lacrimile îi curgeau pe obraji în tăcere.Atunci Alex îi auzi plânsul fără zgomot şi încetă crudul atac la fel de brusc pe cât începuse.
O cuprinse pe Zena în braţe,efortul făcându-l să scrâşnească din dinţi.
—Îmi pare rău,iubito,promit că n-o să se mai întâmple.A fost o prostie din partea mea.Apoi căzu imediat pradă somnului şi dormi ca un cruciat pe un mormânt de marmură.Zena rămase trează,incapabilă să ignore toate aspectele formidabile ale

relaţiei şi căsniciei lor.Ştia doar că îl iubea pe Alex din toată inima; ştia că trupul lui alături de al ei o încălzea atât fizic cât şi sufleteşte; ştia că îndrăgea copilul nenăscut ca pe un zălog al dragostei ei pentru acest bărbat nesocotit,iresponsabil şi nespus de fermecător.Spera,cu un optimism pătimaş,că ei doi vor putea clădi împreună o viaţă plină de bucurii şi mulţumire.Avea să lase viitorul să clarifice şi să împace toate aceste incertitudini care o puneau pe gânduri.În dimineaţa celei de-a patra zile,când se pregăteau să plece spre Podolsk,Alex şi Zena se alăturară restului familiei,la micul dejun.Grupului i se adăugă un războinic înalt,brun şi ars de soare,cu ochi oblici aurii,incredibil de asemănători cu ai unui lup.Alex îi salută printr-o înclinare a capului pe toţi cei aflaţi la masă şi îi oferi un loc Zenei.Îi întinse mâna războinicului şi,cu un zâmbet larg,spuse:
—Un frate vitreg,presupun.Fii binevenit în familie,deşi Dumnezeu ştie dacă vrei să admiţi realitatea acestei rudenii.Războinicul cu chip aspru scutură grav din cap,apoi zâmbi la rândul său.
—Sunt foarte mulţumit de obârşia mea,frăţioare.Dar vom avea timp pe drum să ne cunoaştem mai bine.În cursul călătoriei de întoarcere la Kislovodsk,Alex şi Lup se împrieteniră.După o singură noapte de odihnă la Kislovodsk,grupul îşi continuă drumul spre Moscova cu trenul.Zena,Bobby şi Alex se înapoiară la Podolsk,iar Nikki şi Lup îşi continuară călătoria spre St.Petersburg.

PARTEA A PATRA
CĂSĂTORIA FORȚATĂ
CAPITOLUL 1

Zena şi Alex se instalară într-o aparentă linişte casnică.Alex avea faţă de Zena un sentiment de mândrie bărbătească,considerând-o ca pe o posesiune a sa.
Zilele treceau cu repeziciune,dispoziţia lui Alex variind imprevizibil.De cele mai multe ori era mulţumit,obişnuindu-se cu schimbările intervenite în viaţa lui,care nu erau deloc neplăcute,dar alteori nu se împăca deloc cu noul lui statut de

bărbat căsătorit.Zilele de totală libertate dispăruseră,şi când se gândea la asta
era cuprins de exasperare.Întotdeauna poruncise şi potrivise totul după pofta lui şi nu era obişnuit nici cu cea mai mică contrazicere,în săptămânile ce urmară,iritarea i se putea citi deseori pe faţă,când se înfuria din cauza solicitărilor suplimentare impuse de inevitabilele manevre necesare într-o casă al cărei stăpân nu mai era celibatar.Dar apoi dispoziţia i se schimba brusc,şi gândurile acelea negre dispăreau.Prezenţa Zenei îi făcea plăcere,şi uşoara proeminenţă a pântecelui ei îi stârnea un inexplicabil sentiment de mândrie.Copilul lui creştea în ea; ideea paternităţii,până acum ignorată cu conştiinciozitate,constituia pentru el motiv de plăcută îngâmfare.
Zena se străduia să se acomodeze cu schimbările lui bruşte de dispoziţie.Rareori era nepoliticos,însă din când în când apărea un dezinteres enervant,care o făcea să simtă un fior rece.Totuşi,în general,o trata cu o afecţiune curtenitoare,şi în rarele ocazii în care Sacha îşi folosea nemaipomenitul lui farmec,viaţa ei se apropia de perfecţiune.

CAPITOLUL 2

Într-o seară,prinţul şi prinţesa plecară la Moscova,să ia parte la o serată.De cum păşiră în casa gazdelor,Alex ştiu că avea să fie altă noapte plicticoasă,în această „veselă" stare de spirit,îşi turnă un pahar de coniac şi intră în sala destinată jocurilor de cărţi.Câteva ore mai târziu,apreciabil mai beat şi considerabil mai bogat,Alex se lăsă pe spate în fotoliul său şi îşi slăbi cravata.Făcând semn să i se aducă încă o sticlă de coniac,începu să amestece pachetul de cărţi.
Un bărbat voinic,roşu la faţă,care pierduse aproape continuu la o masă alăturată,spuse:
—A cui muieruşcă e femeia însărcinată? Este o adevărată frumuseţe,dar puţin cam greoaie pentru gustul meu.La auzul glumei vulgare,Alex îşi înălţă uşor sprâncenele.Fără a-şi întrerupe amestecatul cărţilor,rosti calm:
—Doamna despre care vorbeşti,Kraskov,este soţia mea.

—Te-ai însurat,Arcaşule?! exclamă acesta surprins.
Kraskov nu era în termeni buni cu Alex încă de când o micuţă şi drăguţă tovarăşă de joacă a lui Kraskov manifestase,cu aproximativ un an în urmă,o certă preferinţă pentru Alex.Acesta nu refuza niciodată o dansatoare atrăgătoare,dar poate că făcând dragoste cu ea în dormitorul lui Kraskov dăduse dovadă de un dispreţ imprudent faţă de prerogativele protectorului ei.
Abia după ce îşi etala cărţile câştigătoare şi mătură cu mâna fisele de aur de pe masă,Alex catadicsi să răspundă:
—Nu îngădui discuţii publice în legătură cu soţia mea,Kraskov.Ai băut prea mult.
—Nu îngădui...nu îngădui! rosti împleticit bărbatul cel stacojiu la faţă,încruntând u-şi sprâncenele.De ce,individ arogant ce...
—Retrage-te,Felix,îl îndemnă tovarăşul lui Kraskov,remarcând sclipirea de gheaţă din ochii lui Alex.Nu cred că ar trebui să-l aţâţi pe Arcaş în seara asta.
—Ai priceput,Kraskov? îl sfida prinţul.
—Nu-ţi răspund,Kuzan,mârâi Kraskov.
—Felix,se grăbi Kiril să intervină,cere-ţi scuze,fir-ar să fie! în definitiv,este soţia lui.
—Al dracului să fiu dacă o să-i cer scuze! protestă Kraskov mânios,chinuit încă de umilinţa ce-i fusese impusă prin purtarea lui Alex cu iubita lui.
—Sacha? insistă Kiril pe un ton plângăreţ.
—Ah,Dumnezeule,taci,Kiril! Kraskov nu are de gând să-mi ceară scuze.Asta-i foarte bine.Nici o scuză,bravul meu mascul? întrebă cu blândeţe.
—Nu,dracu' să te ia! strigă Kraskov.
—În acest caz,amice,alege-ţi armele.
—Pistoale,luate-ar dracu'! urlă Kraskov dominat de furie.
—Aşadar,pistoale.Vom lămuri lucrurile chiar acum.Un slujitor fu trimis după pistoale în timp ce adversarii ieşiră în noaptea ceţoasă.Îşi scoaseră jachetele,şi li se prezentară pistoalele.Aveau să stea la o distanţă de douăzeci de paşi,şi la semnal urmau să tragă trei focuri.Dacă din trei încercări nu era împuşcat nici unul dintre ei,problema avea să fie

totuşi,considerată ca fiind rezolvată.Se dădu semnalul.Mâna prinţului zvâcni iute în sus.Răsună o împuşcătură,aproape simultan cu o alta,ce-i răspundea.Alex îşi coborî pistolul şi îşi scoase batista ca să oprească sângele ce începea să-i apară prin mâneca de la cămaşa de pe braţul drept.Baronul Kraskov se prăbuşi cu faţa în jos.Alex îşi luă haina şi porni înapoi spre palat.Kiril îl ajunse din urmă.
—Trăieşte,Sacha!
—Pistoalele lui Vasili trag spre stânga,Kiril.Al dracului să fiu dacă nu-i aşa! Altminteri l-aş fi ucis.Păcat!Intrând cu paşi mari în sala de bal înainta încet,mişcându-se cu ţinuta arogantă caracteristică lui,cu o ţigară între buze şi cu o sclipire arzându-i în adâncul ochilor.
Se lăsă să cadă,într-o poziţie dezinvoltă,alături de Zena,pe o canapea.
—Ai părul ud de ploaie,iubitule,remarcă Zena.Ai fost afară,pe o asemenea furtună? îl întrebă ea nedumerită.
—Doar pentru scurt timp,draga mea.Aerul din camera de jocuri era apăsător.
Yuri îşi făcu cu greu loc printre oaspeţi şi,îngrijorat,şopti la urechea lui Alex:
—Kiril zicea că eşti rănit.Auzindu-l fără să vrea,Zena se făcu albă ca varul şi,aplecându-se spre soţul ei,îi ridică braţul.Mâneca de mătase a cămăşii era îmbibată de sânge,şi un pârâiaş subţire,stacojiu,picura de sub manşetă.Pe pardoseală se adunaseră nenumărate picături de sânge.
—Sacha! exclamă Zena cu glas tremurător.Sângerezi!
—Nu e mare lucru,dar poate că ar trebui să ne luăm rămas bun de la gazda noastră.Dacă ai să-mi împrumuţi batista ta,cred că aş putea opri curgerea asta stânjenitoare până ce vom ajunge la trăsura noastră.
Zena chemă un medic imediat ce ajunseră în apartamentul Kuzan-ilor.Alex era de o paloare cadaverică şi fu de acord să se întindă pe pat.
—Ţi-am spus şi eu acelaşi lucru ca şi doctorul; nu e nimic grav.
A doua zi dimineaţă se înapoiară la daşa.Când Zena îi puse lui Alex întrebări în legătură cu duelul,el replică scurt:

—Kraskov a avut neruşinarea să discute despre soţia mea în public.Dar vreau să te anunţ că refuz să mai merg la vreo petrecere plictisitoare de-acum încolo,declară Alex cu putere.Dacă ţie îţi place acest soi de plictiseală,te rog să te simţi liberă să iei parte la ele,dar pe mine scuteşte-mă.
—Să înţeleg că-mi spui că ar trebui să stau acasă?
Alex sesiză uşoara răceală din tonul ei şi imediat încercă să-şi împace nevasta.
—Nu te supăra,draga mea.Te rog să mă ierţi.Se străduiau amândoi,dar era ca şi cum comportării lor i s-ar fi pus o cătuşă: două temperamente foarte independente,încăpăţânate şi sincere.Izbucnirea exploziei nu era decât o problemă de timp.

CAPITOLUL 3
În următoarele câteva săptămâni Alex fu foarte ocupat.Se cufundă în treburile moşiei,încercând să ducă o viaţă potolită,străduindu-se să se adapteze la rutina modului de existenţă al unui om căsătorit.Era încordat şi avea reacţii bruşte,în sinea lui agitându-se ca un animal în cuşcă dar nerecunoscând acest lucru,nici faţă de el însuşi.Uneori se mai ducea la club pentru o petrecere de holtei.
Într-o seară veni acasă destul de devreme.Zena nu adormise încă.
—Unde ai fost?
—La club.Ţi-am spus că o să mă duc.Şi dacă te supără atât de mult,nu mă voi mai duce atât de des.Eşti mulţumită?Alex începea să se plictisească de continua nevoie a Zenei de a primi asigurări,şi oricât de mult se străduia ea,nu era în stare să-şi înăbuşe această nevoie insistentă.
—Sunt aici,ţin la tine,ştii asta; altfel n-aş fi aici.Ce pot să spun mai mult? îi explică apoi cu răbdare.M-am căsătorit cu tine.Asta nu-i de ajuns? încheie pe un ton aspru.
—Nu ştiu,răspunse Zena cu tristeţe,în timp ce din ochi i se revărsau lacrimi.
—Hai,duşka,nu mai plânge.Mergem înainte,nu-i aşa? întrebă Alex,alintând-o.

întinse mâna şi-i ridică bărbia,silindu-i ochii albaştri şi plini de lacrimi să se uite într-ai săi.Drept răspuns,Zena dădu din cap,înăbuşindu-şi imboldul de a se văita susţinând că mersul înainte nu era de ajuns.
— Nu aştepta prea mult de la mine,copilă,rosti Alex cu blândeţe.S-ar putea să nu mă dovedesc a fi la înălţime.

CAPITOLUL 4
Fratele lui Yuri urma să plece pentru un post de guvernator într-o provincie răsăriteană.Festivităţile organizate pentru a-i ura drum bun erau planificate să aibă loc la sfârşitul săptămânii,şi firește,Alex fu invitat.Petrecerea urmărea tipicul obişnuit: lăzi de şampanie,jocuri cu mize mari şi o mulţime de târfe şi dansatoare ţigănci.Cu toate că le ignoră toată seara pe femei,bând în schimb vârtos,o frumoasă dansatoare ţigancă se apropie unduindu-se,i se aşează pe genunchi şi îl sărută îndelung şi seducător.Alex îi desprinse cu blândeţe braţele încolăcite în jurul gâtului său,iar drăguţa ispititoare brună îl privi uluită,deoarece în poziţia în care şedea ea era foarte evident că pe chipeşul domn o interesa prezenţa ei.Uimit,Yuri înălţă o sprânceană.
— Nimeni nu se aşteaptă ca tu să trăieşti ca un călugăr doar pentru că eşti însurat.Sau stabileşti o nouă modă? îl tachina el.
Se gândi să încerce să-i explice lui Yuri,ai cărui ochi amuzaţi îl priveau cu simpatie,dar nu putea.Aşa că drept răspuns răcni să i se aducă încă o sticlă de şampanie.Peste câteva ore Alex sosi acasă,pe trei sferturi beat şi simţindu-se ca un martir.Intrând în dormitor cu mai puţină delicateţe decât de obicei,îşi izbi cizmele de marginea mesei de toaletă,răsturnă un scaun şi îşi juli fluierul piciorului.Faptul de a slobozi cu glas tare un şir de înjurături îl ajută să-şi domolească durerea,dar avu ca efect şi trezirea Zenei.
—Cât e ceasul? întrebă Zena în şoaptă,încă pe jumătate adormită.
—Dumnezeule,de unde să ştiu? Aici e al dracului de întuneric şi tocmai am fost cât pe-aci să mă sinucid.

—Dacă n-ai fi atât de beat,n-ai cădea peste mobile,îl mustră Zena,când duhoarea grea de alcool se răspândi în încăpere.
—Nu sunt beat! Niciodată nu mă îmbăt!
—Nu zbiera! spuse Zena.
—Nu zbier! urlă Alex.
Când Alex se apropie,un miros pătrunzător de trandafiri pătrunse în nările Zenei.
—De când obişnuiesc prietenii tăi să folosească parfum de trandafiri?
—Dă-mi voie,doamnă,să te sfătuiesc să nu-mi faci reproşuri.În clipa asta nu garantez că n-o să-mi ies din fire,rosti Alex cu un calm primejdios.
Privirile Zenei se îngustară când zăriră urmele de ruj de pe gâtul lui.
—Sper că ţi-a plăcut să te dai tumba cu târfa aia! scuipă ea cuvintele,ignorându-i sfatul.Pe viitor aş aprecia dacă ai fi puţin mai discret în privinţa cocotelor tale.Dacă trebuie neapărat,rămâi în oraş peste noapte.
—Ascultă la mine,căţea ce eşti,explodă Alex,nu-mi spune că n-am încercat.În seara asta am refuzat-o pe cea mai dulce frumuseţe şi m-am făcut de râs în faţa prietenilor mei.Şi tot ce capăt acum sunt nişte insulte.Dacă asta e singura apreciere a eforturilor mele,aş fi putut tot atât de bine s-o călăresc pe târfa aia şi să-mi fac o plăcere.Şi,în fond,nu văd de ce eşti nemulţumită; ai obţinut ce urmăreai.M-am însurat cu tine.Dar n-o să pui mâna şi pe afurisitul meu de suflet,fiindcă asta nu figurează în contract.Un contract în urma căruia,dacă nu aş fi fost de acord,acum aş fi fost mort,ripostă el aspru.
—Nu ţii deloc la mine,nu-i aşa?
—Sincer să fiu,draga mea,în clipa asta nu.Se priviră sfidător şi orice prefăcătorie şi ipocrizie fu înlăturată: erau adversari.
—În cazul acesta plec,naiba să te ia!
—Şi unde îşi propune madame să se ducă de astă-dată? întrebă Alex cu o politeţe studiată.Dumnezeule Sfinte,bombăni,nu o lua de la capăt! Te-am avertizat şi ştiai foarte bine că te legi de un ticălos.Nu poţi să fugi de-acasă ori de câte ori lucrurile nu merg cum trebuie.

—Cum trebuie? repetă Zena,râzând amar.Există măcar ceva care să fie cum trebuie?
—Ah,sufletul romantic al femeii care caută veşnic perfecţiunea! Numără-ţi avantajele,drăguţo! adăugă,privind-o cu sălbăticie printre pleoapele îngustate.
Eşti cu mult peste condiţia ta socială,şi consolează-te cu gândul că ai scăpat de pipăielile libidinoase ale generalului Skoblov.
—Nu pot spune că pipăielile tale mi se par mai uşor de înghiţit!
—Fii încredinţată,madame,şuieră Alex glacial,că nu vei mai fi nevoită să le suporţi.Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.Cu mâna pe clanţă se răsuci şi spuse:
—Câteva zile voi fi la clubul din Moscova.Transmite-i lui Bobby că-i voi aduce o jucărie nouă.Apoi deschise uşa şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 5
Zena se prăbuşi pe pernă cu sufletul pustiit.Castelul ei clădit din nori se risipise.Nu mai avea rost să se înşele singură.Faptul că-l iubea era numai nenorocirea ei şi nu putea duce o căsnicie de convenienţă pentru că-l iubea enorm.
—Va trebui să plec.În dimineaţa următoare,Ivan se ocupă de pregătirile necesare.Zena îi spuse simplu,că ea şi Bobby se duceau în vizită la bunicul ei.
Pe măsură ce mânia din noaptea precedentă se risipea,pe Zena o cuprindea o teamă înnebunitoare.*Cum o să trăiesc fără el? Of Doamne,Sacha: De ce nu mă poți iubi?*.''strigă din adâncurile chinuite ale sufletului ei.*Nu vreau să plec de lângă tine,nu vreau.Am să-i scriu,*se hotărî ea.*Cu toate că dacă aş avea cât de puţină mândrie*— îşi spuse privind fix foaia albă de hârtie — *nici măcar nu m-aș mai gândi la el.*Dar în minte i se ivi imaginea siluetei lui înalte şi,cu un suspin,se aşează la masă şi scrise rapid biletul.Era o sinceră declaraţie de iubire şi exprimarea dorinţelor ei de a avea un viitor împreună,înainte de a-i slăbi curajul,îl expedie printr-un mesager cu inima plină de speranţă.
Târziu în aceeaşi după-amiază,când umbrele lungi ale înserării se strecurară în camera de zi,optimismul Zenei dispăruse.Luă o

cină uşoară împreună cu Bobby şi se culcară.Dar somnul o ocoli multă vreme şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.Biletul cu pricina fu livrat prompt de către mesager la club.În timp ce comisionarul îl întreba pe portar încotro se afla camera prinţului Alexander,baronul Maţenov trecu prin apropiere.
— Prinţul Kuzan? îl cauţi pe Arcaş? îi duc eu mesajul; tocmai la el mă duc.
Azvârlindu-i mesagerului o rublă de argint,primi plicul şi porni cu el în sus pe scări.Baronul bătu în uşa lui Alex.Ciocănind din nou şi neprimind răspuns,trase concluzia că Arcaşul fie încă mai dormea,fie se distra cu una dintre târfele ţigănci.Băgând plicul în buzunarul hainei,se hotărî să i-1 dea lui Sacha mai târziu.În momentul acela interveni mâna sorţii.În drum spre propria cameră,baronul Maţenov fu oprit de vărul său,cu veşti atât proaste cât şi bune.Bătrânul baron Maţenov,de care fiul se înstrăinase de mai mulţi ani,murise de curând şi,în mod providenţial,nu îl dezmoştenise pe scandalosul său fiu.Baronul porni repede spre moşia sa şi astfel,tandra declaraţie a Zenei avu o altă destinaţie decât cea dorită de ea.Alex dormi cât fu ziua de lungă,trezindu-se abia seara şi pregătindu-se pentru cină.Alungă iritat gândurile care îi reveneau insistente în legătură cu Zena şi se decise că,dacă avea s-o reîntâlnească pe ţigăncuşa aceea fierbinte,de data aceasta va face el avansurile.
Petrecu seara într-o atmosferă de voioşie,într-o sufragerie intimă de la etajul restaurantului „Iar”.Mâncarea era minunată,pivniţele restaurantului în afara oricărei critici,şi afurisitul de Yuri o găsise pe pisicuţă.Deocamdată,atrăgătoarea ţigancă stătea pe masă chiar în faţa lui Alex,cu picioarele călare pe umerii lui.El îşi lua desertul.Alex îşi petrecu noaptea într-un cort ţigănesc din inima oraşului,şi când ieşi în sfârşit de pe strada îngustă şi mizeră,soarele aproape apunea din nou.Era groaznic de obosit,prea obosit ca să facă faţă unei discuţii între soţi.Se hotărî să doarmă la club şi să se înapoieze acasă abia a doua zi.
În dimineaţa următoare,în vreme ce Alex călătorea fără grabă pe drumul liniştit ce ducea spre casă,o tânără femeie

înlăcrimată,însoţită de un băieţel,urca în trenul către Varşovia.Era epuizată,iar inima îi era frântă.Nu-i mai rămăsese decât să piece,cât mai departe de bărbatul care-i zdrobise sufletul!
Zena alesese ca destinaţie Nisa.Acolo,iarna era cald — atmosfera potrivită pentru copilul ei care avea să se nască în octombrie.Climatul temperat avea să fie sănătos pentru un bebeluş,în primele sale luni de viaţă.Nisa mai avea şi avantajul de a se afla la o mare depărtare de Sacha.Un alt considerent îl constituia faptul că în oraşul mediterean exista o mare colonie rusă,deoarece apropierea de Monte Carlo era convenabilă.Dacă putea vedea din când în când compatrioţi,nu avea să-i fie atât de dor de casă.
În timp ce trenul înainta prin ţinuturile cu dealuri line,ochii ei se fixau fără să vadă asupra peisajului văratic.Prin minte îi treceau iar şi iar gânduri dureroase legate de dragostea ei nedorită pentru Sacha.Se îneca într-un vârtej de umilinţă şi respingere.Nu fusese decât încă una dintr-un lung şir de musafire,una care durase puţin mai mult decât de obicei şi care pleca ducând cu sine povara suplimentară a copilului nedorit al prinţului.Lui nu-i păsa nici de copil îndeajuns cât să răspundă la biletul ei.
Încetează cu plânsul şi nu-ți mai jeli soarta,îşi poruncea cu asprime.Vei avea de îngrijit încă un copil pe lângă Bobby.
Când gândurile îi zburau în această direcţie,redevenea aproape voioasă,şi împletea visuri de fericire în legătură cu ea,cu Bobby şi cu copilul,trăind în pace în plăcutul climat cald al Nişei.Aveau să supravieţuiască destul de bine,cel puţin o vreme.Luase cu ea toate bijuteriile pe care i le dă-' ruise Sacha.Când vor fi vândute la Nisa,aveau să-i asigure o viaţă confortabilă o bună bucată de timp.

CAPITOLUL 6

Alex sosi la daşa pe la vremea prânzului.Intrând în micul salon din aripa apuseană,se aştepta să-i găsească pe Zena şi pe Bobby stând la masă.Cum acolo nu văzu pe nimeni,se întoarse

ca să afle de la vreun slujitor unde se aflau.Uşor mirat,constată că prin preajmă nu era nici un slujitor.O asemenea împrejurare era atât de neobişnuită încât deveni vag neliniţtit,amintindu-şi şi felul ciudat în care fusese întâmpinat de Trevor la uşa principală.
—Unde dracu' sunt cu toţii? răcni prinţul cu un glas care răsună pe cele trei caturi ale daşei.Rămase în picioare în pragul salonului,aşteptând şi încredinţat că gospodăria lui se fălea cu un număr suficient de slujitori pentru a-l îndreptăţi să spere vreun răspuns.Ivan apăru rapid din camera sa,situată în partea din spate a casei.
—Unde sunt cu toţii? repetă Alex mirat.Ivan ţuguie o clipă buzele,apoi îşi luă inima în dinţi.
—Te evită,răspunse calm.
—De ce? întrebă prinţul,bănuitor.Zena se simte bine?în timpul sarcinilor,
lucrurile puteau să meargă prost.*Dumnezeule,oare păţise ceva*?
—Aşa cred.Nu sunt sigur.
—Aşa crezi? Ce vrei să spui?
—Nu este aici,Sacha.A plecat acum două zile cu Bobby şi a spus că se duce la bunicul ei.Vladimir a dus-o cu trăsura la „Hotel d'Angleterre".
—A plecat?! exclamă Alex,nevenindu-i să creadă.Ticăloasa! izbucni el.
Mulţumesc,Ivan,zise el,încercând să-şi înfrâneze mânia.Spune-le celorlalţi că pot ieşi la vedere.N-o să cadă capul nimănui.Şi trimite-mi nişte coniac în camera mea.După ce intră în apartamentul lor,căută cu grijă în toate locurile în care ar fi putut să fie lăsat vreun bilet.Nici unul.Ar fi fost un gest frumos din partea ticăloasei mici să fi lăsat măcar un rând sau două.Şi cu asta gata cu ideile lui despre o înţelegere între soţi şi o convieţuire armonioasă.
Dacă Zena avea să fie atât de copilăroasă încât să fugă de acasă ori de câte ori se certau violent,atunci naiba s-o ia,n-avea decât să plece.Ştia unde se afla el.Când va considera că e pregătită,putea să se înapoieze.

O uşoară bătaie în uşă anunţă sosirea coniacului.Alex,tolănit într-un fotoliu,
lângă foc,o cântări din ochi,printre pleoapele lăsate,pe tânăra brună care-i adusese coniacul.
—Eşti nouă,nu-i aşa? o întrebă alene.Vino aici.Cum te cheamă?
—Sofia,excelenţa voastră,răspunse ea schiţând o reverenţă drăguţă.
—Sofia,rosti Alex cu blândeţe,de ce nu te dezbraci?
Din nefericire,sărmana Sofia nu avu decât o noapte pentru a-şi demonstra supunerea şi devotamentul,deoarece în dimineaţa următoare,prinţul plecă la St.Petersburg.

CAPITOLUL 7

Nefiind omul care să stea indispus sau de unul singur,Alex decise că o înapoiere la St.Petersburg era tocmai ce-i trebuia.În seara aceea păşi devreme în salonul fermecător,se lăsă să cadă leneş într-un fotoliu şi observă mirarea familiei sale.
—Oare fiul rătăcitor nu mai e primit cu bucurie? remarcă pe un ton sarcastic.
Alisa se apropie într-un nor de parfum de crini şi-şi îmbrăţişa cu căldură fiul cel mai vârstnic.Alex închise o clipă ochii — parfumul acela care era întotdeauna legat de prezenţa mamei lui îi dădea un sentiment de siguranţă.
—Sacha,dragul meu! murmură ea lângă obrazul lui.Suntem foarte bucuroşi că te vedem.
—Îţi mulţumesc,maman.Îşi ridică ochii spre mama lui,şi ea se îngrozi de sclipirea amară ce strălucea în adâncul ochilor căprui-aurii.
—Unde sunt Zena şi Bobby? se interesă Alisa.
—Au plecat în vizită la bunicul ei.
—Fiind gravidă în şase luni? remarcă sceptic Nikki,dintr-un fotoliu de lângă fereastră.
—Din câte se pare îi era dor de el,replică Alex pe un ton răstit.
—Când o aştepţi să se întoarcă? întrebă sora lui,Katelina.

împreună cu cei doi copii,locuia în palatul de pe cheiul Nevei cât timp soţul ei se afla în Europa.Cu un efort teribil,Alex se sili să-şi păstreze obişnuita expresie indiferentă..
—N-a spus,răspunse el calm.Am timp să mă schimb înainte de cină? întrebă repede,punând capăt discuţiei despre absenţa soţiei sale.
—Desigur,dragă,zise Alisa.Nu te grăbi.Alex ieşi din salon,şi Alisa ridică mâna cu un gest de reproş,oprind remarca fără îndoială caustică pe care Nikki era cât pe-aci s-o facă.
—Te rog,Nikki,ai răbdare cu el,îi zise îngrijorată.La vârsta lui nu este uşor să te căsătoreşti cu forţa.
—Tu ar trebui să ştii bine asta,tată,îl tachina Katelina,ochii sclipindu-i amuzaţi.
—Ia vezi,Katelina! o mustră Nikki.Dar supărarea îi era simulată,deoarece o adora pe această frumoasă fiică,care îi amintea atât de izbitor de mama ei,în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.
—Lăsând gluma la o parte,interveni Alisa,Katelina are dreptate.Te rog,fără remarci usturătoare.Vom afla în curând ce s-a întâmplat.Îţi poţi da seama că este necăjit şi încordat.Vom avea o cină liniştită în seara asta,da? Te rog,dragă!
—Desigur,iubito.Ai dreptate.Îmi voi reţine observaţiile şi vom discuta despre vreme.Vezi cât de înţelegător pot să fiu?O jumătate de oră mai târziu,în timp ce se servea primul fel,Alex se uita fix,cu lingura de supă rămasă la jumătatea drumului spre gură,când îl auzi pe tatăl său spunând pe un ton inexpresiv:
—Nu crezi că în ultimele zile vremea a fost extrem de plăcută,Sacha?
Fiindcă nu primi nici uh răspuns,în afara privirii fixe,Nikki adăugă,ca un soi de explicaţie:
—Eu unul consider că serile calde,de vară,sunt foarte potrivite pentru o plimbare.Alex fu salvat din nedumerirea sa de chicotitul uşor al glasului piţigăiat al Nataliei,care declară,fără a i se adresa nimănui anume:

—Ei bine,mie îmi plac serile lungi de vară,fiindcă nu trebuie să mă mai culc devreme.Doica nu-mi poate spune că-i târziu,dacă afară e încă lumină.
—Bunicule,vrei să ne duci iar la promontoriu în seara asta? întrebă fiul Katelinei,un băiat blond,înalt şi serios,în vârstă de opt ani.
—Te rog,te rog! îşi adăugă cererii glasul subţirel al surorii lui de patru ani.
—De acord,încuviinţa imediat bunicul Nikki,dar numai dacă făgăduiţi să nu aruncaţi cu broaşte în doamne.Nu mai pot fugi aşa de repede ca pe vremuri,rosti el cu un zâmbet ironic.
—Gheorghi şi Valentin sunt amândoi la Paris? vru Alex să ştie,remarcând absenţa fraţilor săi.
—Doar Gheorghi,explică Nikki.Valentin este încă prea tânăr ca să se ocupe de...ăă...învăţătură.Se pare că lui Gheorghi îi plac unele din vechile tale distracţii de la Paris,continuă Nikki pe un ton sec.A făcut cunoştinţă cu nepoata lui Honoree Constance şi deocamdată nu poate fi convins să se înapoieze acasă.După cum se prezintă situaţia,familia se aşteaptă să-şi repete lovitura financiară,murmură Nikki în mod greu de înţeles.
Alex îi aruncă tatălui său o privire rapidă,de avertizare,deoarece împrejurările aranjamentului său financiar cu Honoree Constance fuseseră ţinute secret faţă de mama sa.Alisa înţelegea greşit obiceiul bărbătesc de a le plăti pe metresele la care renunţai.Asta nu pentru că ar fi fost împotriva unei compensaţii,ci doar că nu accepta dezinvoltura cu care îşi rezolvau bărbaţii legăturile,considerând o totală lipsă de sensibilitate că banii erau o recompensă potrivită pentru o inimă zdrobită.Sufletului ei romantic îi repugna o indiferenţă atât de nonşalantă.
—Dacă nepoata este tot atât de amabilă ca Honoree,averea familiei este asigurată,replică Alex cu blândeţe.Unde este Valentin? întrebă apoi,vrând să schimbe subiectul.
—La „Mon Plaisir",răspunse Nikki,cu Yukko.Când am fost acolo,acum o săptămână,era teribil de bronzat şi în mod clar deloc dornic să revină la plictiseala vieţii de oraş.Sub

instructajul lui Yukko e pe cale să devină un adevărat expert în materie de cai.
—Lup unde este? întrebă deodată Alex,amintindu-şi de vizita pe care avusese intenţia s-o facă fratelui său vitreg.Mă aşteptam să-l găsesc aici.
Ochii mamei sale îi căutară pe ai lui Nikki,iar Katelina roşi ca focul.
Tuşind uşor,Nikki îşi căuta cuvintele:
—Şi el...ăă...a plecat la „Mon Plaisir”,pentru o săptămână,două.Se va întoarce în curând.
—Când? dori Alex să afle cu exactitate,vrând să cunoască mai bine un frate atât de interesant.
—Peste câteva zile.Depinde de cât noroc are la pescuit.
—Sau de când i se va calma enervarea,interveni cu nevinovăţie Natalia.
Doamne,că tare supărat mai era când a plecat!Sprâncenele lui Alex se înălţară..
—Supărat din ce cauză?
—Din câte se pare,a moştenit firea destul de nechibzuită a Kuzan-ilor,răspunse Nikki glacial.Lup dorea ceva ce nu putea să aibă,atâta tot.Se va calma şi va reveni.Nu vom mai discuta despre asta.O supără pe maman.Şi,domnişoară — i se adresă,cu severitate Nataliei — ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai îmbunătăţi manierele.
Auzul tău prea ascuţit ţi-ar putea aduce necazuri.
—Da,tată,încuviinţă Natalia supusă,cuminţită pentru moment.
Subiectul fiind astfel închis,Alex îşi propuse s-o sondeze pe Natalia mai târziu.
—Cred că mă voi duce să văd ce se mai întâmplă pe la club.Să nu mă aşteptaţi,zise Alex cu un zâmbet larg şi uşor ironic,ridicâdu-se de la masă.
Mult mai târziu în acea seară,Nikki şi Alisa se pregăteau de culcare.Alisa îşi peria părul în faţa măsuţei de toaletă şi întâlni privirea lui Nikki în oglindă.
—Ce-o să facem,Nikki? Doi dintre ei sunt plecaţi din oraş.Cu firea sălbatică a lui Sacha şi a lui Lup,scandalurile vor fi catastrofale,se vaită ea.Lup singur şi era destul,iar acum

Sacha.Băiatul e pornit,Nikki.Iar scandalul cu Kraskov abia s-a potolit Oricum,slavă Domnului că n-a murit.Şi pe urmă Lup cu Katelina.Curtea pe care i-a făcut-o a tulburat-o profund.Ea i-a fost întotdeauna credincioasă lui Stepan.În acest punct al convorbirii,ochii lui Nikki se îngustară,cu o expresie posomorâtă,deoarece poveştile despre purtarea aventuroasă a soţului Katelinei erau nenumărate.*Dacă totuşi Katelina şi-ar da acordul*— gândea Nikki ameninţător— *m-aş ocupa de soţul acela al ei aşa cum merită*.
—O să rezolvăm noi şi problemele astea,iubito.Acum vino cu mine la culcare.
Petrecându-şi mâna peste rotunjimile acoperite de mătase ale mijlocului ei,murmură cu glas nespus de dulce;
—Cum se face că de când te-am cunoscut,în urmă cu douăzeci şi cinci de ani,nu ai adăugat nici măcar un centimetru la formele tale?
Alisa se ridică în picioare,îi înconjură gâtul cu braţele şi răspunse în şoaptă:
—Asta pentru că cinci zile pe săptămână fac foamea ca să rămân zveltă pentru tine,afemeiatule!
—Ah,asta-i ceea ce-mi place să aud! exclamă el rânjind.O soţie care-şi cunoaşte datoria!

CAPITOLUL 8

A doua zi după revenirea lui Alex la St.Petersburg,poliţa şemineului din dormitorul lui era plină de scrisorele dulci,parfumate şi în culori pastelate,ce aminteau de vremurile în care fusese holtei.Purtarea lui din prima noapte le încredinţase pe toate femeile interesate că Alex reintrase în circulaţie,în noaptea aceea,ochii tututror femeilor îl urmăriseră pe răsfăţatul iubit al societăţii din St.Petersburg,care-şi revendica din nou locul.
În acea primă seară de după înapoierea sa,Alex acceptă cu graţie,din partea a şase dintre fostele sale iubite,invitaţia de a reînnoi o veche prietenie.Toate doamnele drăguţe din lumea bună „torceau” în jurul lui ca un grup de cadâne dintr-un harem,rivalizând între ele pentru poziţia de favorită,şi în

adâncul ochilor lui cinici licărea o scânteiere amuzată.Alex flirta cu ele într-un mod ce friza insolenţa,dar ele păreau încântate.Prinţul avea nevoie de distracţii; se plictisise de fidelitatea casnică.Dacă soţia te părăseşte,ce mai puteai face? Nu el îndruma mâna sorţii.După o săptămână,în cluburi se făceau pariuri pe cât de lungă va fi perioada de timp în care Arcaşul va fi în stare să reziste la înspăimântătorul ritm de viaţă pe care şi-l impunea.Un astfel de comportament cu greu putea să treacă neobservat,şi în câteva zile şoaptele se amplificară.Căsătorit de trei luni şi deja îşi alungase soţia.Asta dezminţea vechiul dicton că un desfrânat reformat devenea cel mai bun soţ.Limbile îşi dădeau drumul şi întregul St.Petersburg urmărea desfăşurarea lucrurilor,
aşteptând să vadă dacă ea va fi înlocuită de cineva.
Lup se înapoiase cu trei zile în urmă,şi acum,chipeşii fraţi vitregi încercau aproape sistematic să dăruiască prin budoare,de-a lungul şi de-a latul oraşului,binefacerile virilităţii lor atât de atrăgătoare..Dar erau multe nopţi în care Sacha se întorcea acasă şi,decât să caute consolarea patului,era mai degrabă înclinat să umble încolo şi încoace pe terasa din faţa apartamentului său.Existau temeri serioase în privinţa dispoziţiilor sufleteşti ale lui Sacha,dar în majoritatea timpului se comporta normal,nefăcând niciodată referiri la absenţa prelungită a soţiei sale.
Într-o după-amiază,Alex şi Yuri jucau biliard când Lup ieşise pe furiş ca s-o viziteze pe Katelina.Acum cei doi se aflau împreună cu copiii în grădină,unde Lup îl învăţa pe fiul ei,Alioşa,cum să recunoască originea unei urme de paşi prin iarbă.Katelina şi fiica ei,Elisabeta,stăteau culcate pe gazonul verde şi urmăreau lecţia.Când Lup era în toanele lui cele mai fermecătoare,era irezistibil.De când se întorsese,se purtase faţă de Katelina cu o politeţe ireproşabilă,nedepăşind niciodată limitele prieteniei.Frustrarea şi încordarea la care era supus astfel îndrăzneţul cavaler muntean pe durata zilei,prin curtarea nevinovată a Katelinei,îşi căutau o uşurare în timpul nopţii,prin trecerea lui nechibzuită dintr-un dormitor într-altul.

—E clar că Lup îi acordă foarte multă atenţie Katelinei,spuse Yuri.Ce zici de asta?Alex înălţă din umeri.
—Ochii ei sunt roşii tot timpul; probabil e vorba de iubire.Natalia mi-a destăinuit că în urmă cu câteva săptămâni Lup şi Katelina au avut o ceartă teribilă.Se pare că soră-mea consideră că trebuie să-i fie credincioasă soţului ei.Şi lui Lup îi e greu să priceapă asta.Dar se pare că s-a împăcat cu ideea,cel puţin aparent.
—Mă mir că,având un asemenea soţ,Katelina se simte obligată să-i fie fidelă.Brazda pe care-o taie în rândul doamnelor este aproape tot atât de discretă ca a ta.De ce îndură asta? Tatăl tău i-ar putea aranja un divorţ în câteva zile.
—Katelina are convingerea greşită că ei doi trebuie să rămână împreună — iartă-mi formula răsuflată — pentru binele copiilor.Se poate vedea că ri-are în vene nici o picătură de sânge de-al Kuzan-ilor.Tatăl Katerinei era,din câte am înţeles,un negustor bătrân şi bogat,de care nimeni nu-şi mai aminteşte.Katelina avea doar cinci ani când s-au căsătorit părinţii mei şi când a adoptat-o tata.Şi dacă vrei să afli părerea mea,purtarea ei este al dracului de conservatoare.
—Apropo,că veni vorba de principii conservatoare,ce crezi despre domnişoara Katerina Feodovna Riminski? O femeie uimitor de fermecătoare,nu-i aşa?
—Absolut,dar puţin cam prea puritană pentru gustul meu.
—Nu-i numai puritană,ci şi o cetate de necucerit,prietene!
—Glumeşti,desigur! De necucerit,pe dracu'! însăşi această sfidare,prietene Yuri,te face să doreşti s-o laşi gravidă pe femeiuşcă,măcar şi numai pentru a demonstra cât de nefondată este această idee prostească.
—Încerci să-mi spui ceva,Sacha? îl tachina Yuri,tărăgănându-şi vorbele cu o intenţie rafinată.
—Două zile,Yuri,rosti Alex cu nonşalantă,nu mai mult.Şi o voi face la tine acasă,ca să nu existe motiv de îndoială.
—Ţţ ţţ! O purtare extrem de nepotrivită pentru un gentleman,chiar şi din partea ta,Sacha.
—Nu-mi ține mie predici,Yuri.Pariezi? Două mii de ruble că pot cuceri cetatea în două zile!

—Eşti un ticălos,să ştii! declară Yuri.Alex îşi privi prietenul în ochi şi izbucni în râs,iar Yuri înţelese dintr-o dată cât însemnau pentru el toate femeile uşoare de neam nobil.
—Mi s-au acordat epitete şi mai rele,dragă prietene,replică Alex rânjind.Sunt absolut imun.îţi spun că e inutil să faci apel lâ sentimentele mele de decenţă şi cavalerism.Deocamdată sunt lipsit de aşa ceva.Mi le-am folosit până la ultima fărâmă adorând-o pe nerecunoscătoarea mea soţie,care a considerat că-i nimerit să zboare din cuib,cum se spune,fără nici un cuvânt explicativ.
În timp ce vorbea ochii i se îngustară,iar gura îi deveni o linie dreaptă,
posomorâtă.Vreme de câteva clipe păru cufundat în propriile-i gânduri.Scutură din umeri ca pentru a-şi alunga cugetările şi zâmbetul cinic îi reapăru.
—Ai grijă să se pună aşternuturi curate pe patul tău,Yuri!
În seara aceea,puritana domnişoară Katerina Riminski fu ţinta unor măguliri nemaipomenit de plăcute şi revoltător de senzuale.Alex dansă cu ea de mai multe ori şi,la sfârşitul serii,trupul tinerei pe de-a-ntregul fascinate fremăta puternic de o aşteptare plină de emoţie.O dorinţă până acum necunoscută,de a fi mângâiată într-un mod intim,invada mintea pioasei şi feciorelnicei domnişoare Riminski.În seara următoare,Alex sosi în mod intenţionat târziu la Balul la care domnişoara Riminski menţionase că avea să ia parte.Niciodată nu era rentabil să pari prea nerăbdător.Străbătu cu nonşalanţă imensa sală şi,când ajunse lângă ea,fără a o invita,o trase pe încântătoarea domnişoară spre el şi se avântă împreună cu ea prin mulţimea de dansatori.Se aplecă spre ea şi-i murmură ispititor la ureche într-o şoaptă fierbinte:
Păr negru şi o piele albă ca laptele,Kate — o combinaţie minunată!
În timp ce o rotea cu îndemânare,alunecând fără efort în jurul camerei,mâna lui Alex,pusă pe mijlocul ei subţire,alunecă în jos,de-a lungul spatelui.Exercitând o foarte uşoară apăsare,o trase pe frumoasa Kate aproape de penisul său în erecţie.Ochii de un verde închis se înălţară spre ai lui,şi prinţul,un vânător

cu experienţă,văzu în ei încuviinţarea şi zâmbi.Domnişoara Riminski se lipi de pieptul lui lat,în timp ce Alex manevra să se apropie împreună cu ea de mica uşă laterală,în dreptul căreia aştepta trăsura lui.Un sfert de oră mai târziu,o tânără pereche foarte înfierbântată şi agitată urcă în fugă scara ce ducea spre elegantul apartament al lui Yuri.În timp ce Alex o dezbrăca în grabă pe cumplit de tulburata tânără,o tresărire a conştiinţei îşi arătă capul inutil.Alex bombăni în sinea lui:
Dumnezeule mare,nu acum.În trăsura cu care veniseră,mâna lui se strecurase sub fusta domnişoarei Riminski,şi el constatase că ea era umedă şi încinsă,arzând de dorinţa să fie f...Abia aştepta să intre în ea; nu de conştiinţă avea nevoie acum.
*La dracu.Nu poţi pătrunde cu forţa o p...atât de umedă ca asta.Orice prost ar şti aşa ceva.*Stând culcată alături de el,tânăra Kate se freca de el cu o ardoare tumultuoasă,atingându-i cu timiditate penisul întărit şi vibrant.Simţindu-se puţin vinovat,Alex îi ridică bărbia în aşa fel încât să-l privească în ochi şi o întrebă:
—Eşti conştientă de ceea ce faci,Kate? în curând nu vei mai putea da înapoi.Eşti sigură?Nu ştia de ce,dar avea nevoie de asentimentul ei.
—O,da,Alex,strigă ea cu ardoare.Rostogolindu-se deasupra ei,se cutremură uşurat când o pătrunse prima oară şi apoi se împinse cu putere ca să străpungă şi să se cufunde în intrarea virginală,îngustă şi umedă.
Câteva ore mai târziu,domnişoara Riminski îşi împreună braţele albe ca laptele pe după gâtul lui Alex şi spuse:
—Va trebui să vii să-i cunoşti pe mama şi pe tata.
—I-am cunoscut,draga mea,şi o găsesc mult mai încântătoare pe fiica lor.
Scuteşte-mă de această obligaţie; oricum,un bărbat căsătorit nu este tocmai ceea ce consideră ei ca fiind o partidă potrivită,replică el cu o neobişnuită sinceritate.
Drept răspuns la grosolana aluzie la situaţia lui familială,domnişoara Riminski schiţă o grimasă de dezgust.

—Puah! Presupun că ai dreptate.În cazul acesta te mai pot întâlni uneori aici?
—Desigur,scumpo.Trebuie doar să-mi trimiţi un bilet.Domnişoara Riminski,
plăcut satisfăcută,se agăţă de braţul prinţului când el o însoţi înapoi,în sala de bal.Ajungând în faţa mătuşii domnişoarei,Alex se înclină politicos şi spuse:
—Îmi daţi voie,doamnă Katernova,s-o înapoiez grijii dumneavoastră pe domnişoara Riminski?Întorcându-se către Kate,făcu o plecăciune adâncă şi-i sărută mâna.
—Mulţumirile mele,domnişoară Riminski,pentru plăcuta dumneavoastră companie.Cu aceste cuvinte succinte,o părăsi pe tânăra domnişoară,plecând în căutarea lui Yuri.Îl găsi în camera destinată jocurilor de cărţi.Tolănindu-se într-un fotoliu liber,Alex rosti alene:
—Dă-mi şi mie cărţi! În timp ce Yuri împărtea cărţile,îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare.
—Ei?
—Dragul meu Yuri,aş putea fi eu atât de neîndemânatic încât să dau greş? îmi datorezi două mii de ruble!Dar acum,când totul se terminase,deşi frumoasa fată constituise o diversiune plăcută,Alex rămăsese cu aceeaşi veche nemulţumire.
Orice femeie nu era decât o jucărie,iar el nu era deloc mulţumit.
La aceeaşi petrecere,într-un alcov retras,Lup stătea în faţa Katelinei,ţinându-i foarte tandru mâinile în mâinile lui.
—Mă faci să înnebunesc,draga mea.Nu vrei să uiţi măcar o clipă îndatoririle tale de soţie?Se aplecă spre ea,pentru a-i atinge uşor cu gura buzele de un roz pal,şi ea închise ochii vreme de o secundă,simţind cum un fior de dorinţă îi sfâşia trupul,
—Cât timp vei mai putea să mă ţii la distanţă,micuţo? Cât?
Lăsând să-i scape un uşor suspin prin care se recunoştea învins,îşi strecură mâinile în jurul mijlocului ei şi o trase în braţele lui într-o îmbrăţişare arzătoare.
*Oare va încremeni în braţele mele,sau se va preda?*Trupul ei tremura,respiraţia îi era neregulată şi apoi,cu un suspin

neajutorat,capul Katelinei se rezemă de pieptul lui,şi mâinile ei mici se strecurară în jurul spatelui lat al lui Lup.
*În fine,mă primeşte.*Contemplând răsplata pe care o râvnea cu atâta dor,inima începu să-i bată cu putere,cuprinsă de o bruscă exaltare.
—În noapta asta,iubita mea,în noaptea asta vei fi a mea! şopti el răguşit.
în acest adăpost intim şi încântător de adevărată pasiune,în aerul înmiresmat de trandafiri înfloriţi,pătrunse un intrus.Aristocratul înalt şi zvelt,cu păr caâtaniu-roşcat,cu ochi cenuşii,reci,şi cu buze arcuite într-un zâmbet dispreţuitor îşi exprimă speranţa că soţiei sale îi plăcea petrecerea.
La auzul binecunoscutului glas ironic,Katelina îngheţă,iar Lup văzu licărirea de teamă din ochii ei violeţi şi se ridică brusc în picioare,ca o reacţie inconştientă de apărare.Katelina reuşi să se ridice în picioare şi să facă prezentările de rigoare,încercând să-şi controleze tremurul din glas:
—Stepan,dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu vitreg.Cioruk Oglu Tugus Kuzan.Lup,acesta e soţul meu,Stepan Sergheievici Steprîiak.
—Frate vitreg? întrebă cu scepticism soţul Katelinei.
—Da,domnule,un frate vitreg! replică Lup Cu glas grav şi controlat.
Ignorând prezenţa lui Lup şi păstrându-şi ţinuta semeaţă,cu o sclipire metalică în privirea-i fermă,îi spuse glacial soţiei sale:
—Vino acasă,diseară.
—Dar,Stepan,copiii se află pe cheiul Nevei,protestă ea cu glas tremurător.
—Sunt convins — obiectă contele,impasibil — că totuşi copiii pot fi lăsaţi două-trei zile în grija guvernantelor.În curând voi pleca din nou şi,cât timp sunt în oraş,vreau să fii acasă.
—Nu eşti obligată să te duci,interveni Lup calm.Văzând că degetele lui Lup se îndreaptă spre pumnal,Katelina se sperie şi puse mâna pe braţul lui,încercând
să-l reţină.
—Mă voi opri la palatul de pe Neva să anunţ şi apoi am să vin acasă,rosti ea repede.

—O hotărâre foarte înţeleaptă,madame,replică soţul ei pe un ton sec.Sluga dumneavoastră,domnule,îl salută el pe Lup ironic,şi se îndepărtă.Ochii lui Lup ardeau de mânie când,prihtr-o smucitură,dădu la o parte mâna Katelinei.
—Pentru ce te duci? mârâi el revoltat.Este evident că nu vrei s-o faci.
Drept răspuns,Katelina izbucni în lacrimi de deznădejde,neputând să-i spună că nu datoria sau responsabilitatea o îndemna la supunere,ci mai degrabă ameninţările oribile rostite de soţul ei,atunci când ea pomenise mânioasă despre divorţ:
—Niciodată n-o să-ţi mai vezi copiii,poţi fi încredinţată de asta.Dacă mijloacele legale nu sunt de ajuns,ţi-i voi lua pur şi simplu.Te rog să te gândeşti la consecinţe înainte de a ajunge la concluzii pripite.Zâmbea,dar ea cunoştea zâmbetul acela,şi spaima îi încleştase inima.În curând lacrimile ei se împuţinară.Katelina îşi înălţă ochii spre Lup şi rosti cu sfială:
—Îndrăznesc să spun că eşti îndreptăţit să te descotoroseşti de mine.Ţi-am adus numai supărări.
—O,nu! ripostă Lup cu calm,ştergându-i lacrimile.Nu scapi tu aşa uşor!
Katelina reuşi să schiţeze un zâmbet fericit şi întrebă cu sinceritate:
—Eşti sigur că merit atâta osteneală?
—Sunt sigur,răspunse Lup râzând încetişor.După ce o lăsă pe Katelina la uşa apartamentului ei,Lup intră în propria sa cameră şi-i comandă valetului:
—Două sticle din vinul meu şi pipa mea! Şi începu să-şi macine gândurile amare.În seara următoare,Alex se hotărî s-o însoţească până acasă pe Amalia.Alex intră pe urmele Amaliei în binecunoscutul budoar decorat cu mătase roz şi ornamente argintii.
—Ce amabil din partea ta,prinţe,să mă conduci până acasă,flirta Amalia cu prefăcută sfiiciune,păşind în dormitorul luminat de flăcările focului.
—Prinţe Alexander? repetă Alex tărăgănând cuvintele.Nu zău,draga mea,nu-i nevoie să-ţi alegi cuvintele.În mod cert o

asemenea prefăcătorie nu este necesară între noi,declară prinţul franc,începând să-şi scoată precipitat îmbrăcămintea.
Când se întoarse spre Amalia şi văzu că era încă îmbrăcată exclamă exasperat:
—Doamne Sfinte! Ce-ai făcut până acum? Contesa îşi pierdu cumpătul şi remarcă pe un ton ţâfnos:
—Nu mi-am dat seama că erai atât de grăbit! Mă iei drept o târfă ordinară?
—Vai,scumpo,politeţea îmi interzice...
—Sacha!Prinţul scoase un oftat slab.
—Dragă Amalia,rosti mieros,e oare nevoie să-ţi amintesc că-nimic nu mă plictiseşte mai mult decât sensibilităţile unei femei jignite care ştie tot atât de bine ca şi mine pentru ce ne aflăm aici.Iar în privinţa grabei,drăguţa mea,eu nu fac altceva decât să încerc să fiu îndatoritor,murmură el sugestiv,în timp ce schiţă un gest ironic în jos,atrăgând atenţia asupra evidentei erecţii.
Vino,iubito,hai să profităm la maximum de timpul nostru preţios.
Îi smulse hainele cu febrilitate şi o culcă pe cea mai apropiată canapea,şi se abandonă căutării egoiste a plăcerii,dăruindu-se jocului cu toată pasiunea.
Buclele brune şi mătăsoase i se lipeau,umede,pe frunte,iar trupul zvelt i se mişca într-un ritm susţinut care,de fiecare dată când apăsarea pătrundea adânc,îi smulgea contesei suspine de extaz.Această atmosferă febrilă,senzuală şi tot mai pătimaşă,fu brusc sfărâmată de o bătaie uşoară dar insistentă în uşă,urmată de glasul alarmat al valetului,care informă cele două trupuri împreunate de pe canapea că trăsura contelui Benckendorf tocmai a oprit în faţa casei.
Amalia scoase un ţipăt de teamă şi dezamăgire,dar Alex nici nu-şi întrerupse ritmul,deşi înjură sălbatic printre dinţi.
—Sacha,te rog! îl imploră Amalia,încercând să se ridice.
—O să-l arunc în jos pe scări! Lua-l-ar dracu'! Oare ştie cât de al naibii de nepotrivit e momentul în care îşi face apariţia? mârâi Alex ameninţător."

În timp ce frumoasa contesă şoptea înnebunită şi cu glas rugător motive realiste ce spera să-i deschidă lui Alex ochii asupra cumplitei urgenţe de a se ascunde imediat,el ajunse la consumarea actului şi,într-o clipă,îşi recapătă judecata raţională.Când un conte Benckendorf,pe drept bănuitor,se năpusti în cameră se pomeni în faţa unui tablou în aparenţă paşnic,chiar dacă era în mod cert neconformist — contesa Benckendorf purta un capot vaporos care-i acoperea nu tocmai bine trupul atrăgător.Se rezema cu graţie de pernele de mătase ale canapelei,iar prinţul Alex îi apăsa cu solicitudine pe frunte un prosop umed.
—Vai,Boris,mă bucur că ai venit acasă,se văită cu prefăcătorie frumoasa Amalia.Mă simt îngrozitor de rău.M-a copleşit o slăbiciune oribilă,şi dacă amabilul prinţ nu m-ar fi condus acasă şi nu mi-ar fi dat cu atâta graţie îngrijiri,ai fi trecut printr-o cumplită încercare.
—Pentru mine a fost o plăcere deosebită,contesă,să vă pot fi de ajutor.
Boris era departe de a fi un prost,şi ciudata dezordine a hainelor prinţului,adăugată la capotul diafan al soţiei sale,dezminţea scena cu patul suferinţei.Dar,deşi nu era îndeajuns de prost pentru a se lăsa păcălit de imaginea bolnavei'nu era nici destul de nătâng încât să pretindă o explicaţie.
Şi,oricum,cunoştea aventurile Amaliei,aşa cum şi ea cunoştea foarte bine obiceiul lui de a-şi obţine plăcerile cu rafinatele curtezane.Pe Boris îl obosea senzualitatea dezlănţuită a Amaliei.
—Te rog să-mi accepţi mulţumirile pentru că ai adus-o pe Amalia acasă,rosti el calm.Ai timp,Arcaşule,pentru un coniac şi o mână de Whist înainte de plecare? întrebă Boris cu înţelepciune.
—Plăcerea e de partea mea,Boris,replică Alex pe acelaşi ton calm.
Amalia scoase un mic oftat de uşurare şi imediat ridică mâna să dea la o parte îngrozitorul prosop ud care-i distrugea buclele.

Boris îi aruncă o privire întunecată,plină de dezaprobare şi dispreţ,şi spuse:
—Te rog să al amabilitatea de a ne scuza,madame.Pari să-ţi fi revenit.
întorcându-se spre contesă,Alex îşi luă şi el rămas bun,făcându-i rapid cu ochiul Amaliei,înainte de a-l urma pe Boris la parter,în biroul lui.
—Care-i miza? întrebă Boris amestecând alene pachetul de cărţi de joc.
—Nu ştiu,răspunse Alex,mintea lui enervată căutând ideea unui pariu interesant.Degetul dumitale arătător pentru al meu? Cel care pierde şi-l retează,
sugeră Alex cu amabilitate.
—Al dracului sălbatic! întotdeauna ai avut o reprobabilă trăsătură de nebunie,
Arcaşule,declară Boris cu vehemenţă.
—Dumnezeule! Linişteşte-te,Boris! râse Alex.Chiar că mă sperii când ridici glasul peste nivelul obişnuitului tău murmur lent.Hai să zicem armăsarul tău contra noii mele iepe.Ce spui? E destul de acceptabil?
Contele dădu din cap şi se oufundă încă puţin în fotojiul său.
— Împarte cărţile,omule! îi porunci Alex.În seara asta simt că sunt norocos.
Yuri îl trezi pe Alex a doua zi,pe la ora trei după-amiaza.
—Trezeşte-te,trântorule! Cine-a fost de astă dată,de te-a obosit cât să dormi toată ziua?
—Ei,bine,dacă trebuie neapărat să ştii,Amalia a început noaptea,dar nu ea a fost cea care m-a epuizat.Am stat până dimineaţa jucând whist cu Boris,după ce şi-a făcut pe neaşteptate apariţia.
—Pe neaşteptate? se miră Yuri.Cât de pe neaşteptate? întrebă rânjind.
—Din fericire pentru el nu prea pe neaşteptate.Până să intre Boris în cameră,cea mai mare parte din veşmintele noastre erau iarăşi pe noi,zise Alex,amintirea aducându-i pe buze un uşor zâmbet.Boris pare să fie foarte indiferent faţă de soţia Jui.

—Nu cred că a iertat-o vreodată pentru că l-a înşelat,spuse Yuri,schiţând o grimasă.A plătit un preţ mare pentru ea şi a constatat că nu era virgină.
—Nu era virgină? exclamă Alex.Şi cum de ştii tu asta,dacă-mi îngădui să-ntreb? adăugă îngustându-şi gânditor ochii.Yuri înălţă din umeri,evaziv.
—Zeiţa de Aur? insistă Alex uimit Niciodată nu mi-ai spus că tu ai fost primul.Când şi cum?
—Aveam amândoi cincisprezece ani,fu răspunsul pasiv.Moşiile noastre se învecinează.Vara aceea am petrecut-o împreună.Ne exploram unul altuia trupurile pe-ndelete şi cu o nespusă bucurie.Din nefericire,prea curând,au urmat obişnuitele consecinţe.Amalia a rămas însărcinată.Eu aş fi vrut să mă căsătoresc cu ea,însă averea mea nu era destul de mare.Blestemat fie sufletul negru al tatălui ei! în primăvara următoare s-a născut fiica noastră.Deoarece Amalia era nevoită să se vândă celui care oferea preţul cel mai mare,un copil era o povară imposibilă.Am crescut-o eu pe Betsy — este fiica,nu nepoata mea.
—Atât eu cât şi oricine altul ştim asta,Yuri,rosti Alex liniştit.Singura întrebare a fost întotdeauna „Cine este mama?” Betsy este o drăguţă şi seamănă uimitor cu tatăl ei.Dar acum,că ştiu cine este mama,pot afirma că-i seamănă mult şi mamei ei.Amalia o vede vreodată pe fată?
—Foarte des.Sunt bune prietene,deşi Amalia o vizitează în calitate de cunoştinţă a mea.Cu multă vreme în urmă i-am spus lui Betsy că mama ei a murit când a născut-'o.
—Te-ai gândit să te însori cu ea,acum că tatăl ei nu mai este?
—Dumnezeule,nu! Ne-am cunoscut unul pe celălalt vreme prea îndelungată şi prea intim.Şi cu căsătoria nu prea te-ai împăcat nici tu,straşnicul meu armăsar.Ce te face să crezi că pe mine m-ar interesa o asemenea mizerie? încheie Yuri,schiţând o grimasă.
—Punct ochit,bombăni Alex.
—Voi ciocni pentru asta! zise Yuri râzând.Ei bine,ce figurează în program pentru seara asta?

—Eu zic să evităm mulţimile din lumea bună,cu zâmbetele lor prosteşti.Hai la ţigănci; cu ele totul se reduce la a încheia o afacere: fără izbucniri sentimentale de prost gust,fără falsă tandreţe.E mult mai convenabil.Hai să vedem dacă s-a trezit şi Lup.Şi astfel,strădania încercării de a scăpa de plictiseală continuă.
O săptămână mai târziu,la o mică petrecere cu jocuri de cărţi,lornioanele fură ridicate şi sprâncenele se ridicară delicat în momentul în care Alex,prezentat unei uluitoare brunete venită în vizită de la Paris,oaspete al gazdei,declarase cu un răsunător glas de bariton:
—Honoree Constance! Ce mai fac cele mai catifelate,cele mai delicioase coapse ale creştinătăţii?Doamna respectivă,înţelegătoare,îi bătuse uşor obrazul cu evantaiul ei de fildeş şi dantelă şi replicase cu drăgălăşenie:
—Acelaşi vechi Alex,din câte văd!Apoi,coborându-şi vocea până la nivelul unui
murmur seducător,adăugă:
—Dar cel mai bun instrument al plăcerii ce mai face,prietene?
—Syrtt în continuare în practică,madame,ca să nu-mi pierd performanţa.
—Ţi-e milă,Sacha,de toate femeile acestea languroase şi ispititoare din St.Petersburg?
—Milă?! se miră prinţul cu delicateţe,închizându-şi pe jumătate ochii în care licăreau luminiţe de amuzament.Am constatat,draga mea,rosti Alex alene şi cu sarcasm,că ceea ce caută ele este cu totul altceva.
Honoree lăsă să se audă un hohot vesel de râs,delicat şi muzical,apoi îşi înfipse privirea deschisă şi sinceră în ochii aceia amuzaţi.
—Dar eşti însurat,din câte am aflat,zise superba franţuzoaică.
—Aşa este,replică Alex fără a se ascunde.O soarta care uneori se abate asupra noastră,a tuturor.Şi tu de asemenea,mi se pare.Sunteţi fericiţi,tu şi contele? întrebă cu o expunere comică în ochii lui de pisică.

Nu zău,Sacha,atâta naivitate din partea unui desfrânat părăsit ca tine! îl tachina ea.Dar căsnicia mea are avantajele ei,adăugă cu o sclipire în ochi.
—Ca de exemplu?
—Contele nu e niciodată acasă.
—Ce convenabil! murmură Alex.S-ar părea că avem căsnicii asemănătoare.Prinţesa Kuzan preferă aerul munţilor în locul companiei soţului său.
—În cazul acesta,dragul meu Sacha,eventual ne putem consola reciproc pentru privaţiunile noastre.Prinţul nu întârzie să ridice mănuşa.
—Honoree,draga mea,îi spuse în şoaptă,întotdeauna am admirat compasiunea inimii tale duioase.Planul tău de compătimire este extrem de ispititor.Cât de curând poţi părăsi această petrecere oribilă?Honoree izbucni într-un râs vesel.
—O oră?,sugeră cu o mică strâmbătură a gurii ei fermecătoare.
—Zece minute,hotărî Alex,ai cărui ochi se aţintiră într-ai ei cu o ardoare nereţinută.Şi astfel trecură în zbor două săptămâni,cât timp Honoree şi Alex îşi reînnoiră prietenia.Iar când aceasta se înapoie în Franţa,Alex îşi reluă atenţiile
amoroase asupra doamnelor din St.Petersburg,simţind cum îi revine vechea deprimare.Indiferent de modul în care se deda plăcerilor,nemulţumirea şi plictiseala lui sporeau.Indiferent de câte ori sfârşea seara în braţele vreunei femei, niciodată nu se sătura.Femeia pe care o avea în fiecare noapte nu era cea pe care o dorea el. În ciuda celor mai mari încercări de a se opune,îi era dor de Zena.Multe femei se simţiseră îndurerate în mod penibil când,în numeroase ocazii,prinţul,în stare de beţie,le adresase fraze de pasiune înfocată numindu-le Zena.Se împlineau mai bine de şase săptămâni de,când plecase Zena.Orice femeie gravidă pe care o vedea îl făcea să tresară cuprins de panică: Era chinuit de amintiri ale idilicului lor refugiu de la daşa.Imagini ale zâmbetului ei vesel,ale feţei ei frumoase şi delicate şi ale trupului ei perfect îi trezeau remuşcări.Apoi,pentru prima dată,pojghiţa egocentrismului său păru să se sfarme şi,cu noi junghiuri de durere,se gândi că poate ea suferea.Începu să se

îngrijoreze,închipuindu-şi-o în nenumărate situaţii neplăcute datorate sărăcie.
Oare e în stare să aibă grijă de ea şi de Bobby? E cumva victima vreunei brute care o face să sufere?E sănătoasă? Efericită? Dumnezeule,ce dor îmi e de ea.
În cele din urmă recunoscu în sinea lui că îi simţea lipsa şi că ţine la ea.
Verifică la banca lui,şi află că soţia lui nu retrăsese nimic din fonduri.Vestea îl zgudui oarecum,dar se strădui cu prudenţă să-şi păstreze calmul.Dacă Zena se dusese la bunicul ei,nu avea nevoie de bani.Trimise o telegramă în sud şi primi răspunsul că Zena nu se afla acolo.Atunci intră în panică.Ea era plecată singură în lume,sau,oricum,era fără el.Peste doar patru zile avea să fie septembrie.în nici două luni avea să se nască copilul lui şi el habar n-avea unde era Zena.În mijlocul unei lumi primejdioase şi viclene,soţia şi copilul lui erau vulnerabili.Dorea cu frenezie să-i găsească şi să-i ştie în siguranţă.Detectivii trimişi să afle ceva nu-i aduseră nici un indiciu.Iar îngrijorarea lui se transformă într-o reală teamă.

CAPITOLUL 9

Nebănuind eforturile disperate depuse pentru a-i găsi,Zena şi Bobby trăiau foarte liniştit într-o pensiune de pe o străduţă liniştită din Nisa.Gazda Zenei era amabilă şi dădea dovadă de un tact plin de politeţe în ceea ce privea întrebările puse noii şale pensionare.Izbitor de frumoasa văduvă tânără era foarte bine îmbrăcată,dar cumpătată.Vorbea franceza fără accent,deşi numele ei era în mod categoric rusesc; era o locatară perfectă,nefiind niciodată zgomotoasă sau pretenţioasă,ducând o viaţă de rutină,făcând zilnic o plimbare,cu băieţelul ei în parc atât dimineaţa cât şi după-amiaza,gătindu-şi singură mâncarea şi retrăgându-se seara devreme.
La scurtă vreme după sosirea ei,Zena făcuse cunoştinţă cu un gentleman englez care frecventa micul parc din apropierea

pensiunii ei.Domnul,foarte amabil,se jucase cu Bobby într-o dimineaţă când pe Zena o obosiseră inepuizabilele rezerve de energie ale băiatului.Când,mai târziu,Bobby se amuză aruncând porumbeilor frimituri de pâine,bărbatul cel înalt luă loc lângă ea şi se prezentă.Era Alistair Prescott,conte de Glengale.Zena dădu un minimum de informaţii,prezentându-se drept doamna Nazarina,o văduvă din Moscova care îşi pierduse soţul de curând.După acea primă întâlnire,contele îşi făcu un obicei din a frecventa parcul la aceleaşi ore la care venea Zena,şi de-a lungul săptămânilor ce urmară deveniseră prieteni.
El organiza jocuri copilăreşti cu Bobby şi pe urmă sporovăia sau se plimba cu Zena,în timp ce Bobby era preocupat de propriiie-i activităţi.în mod destul de ciudat,Zena observă că Bobby nu-i spusese niciodată contelui „tată”,aşa cum procedase imediat cu Sacha.
Contele era bunătatea personificată faţă de ei amândoi,aducându-i din când în când mici cadouri lui Bobby sau oferindu-i Zenei un delicat buchet de violete sau primule,deseori lăsându-i câte o carte pe care i-o recomanda.După două săptămâni de astfel de atenţii plăcute,Zena îl invită într-o-după-amiază la ceai,şi invitaţia îi fu întoarsă câteva zile mai târziu,când Zena şi Bobby luară ceaiul împreună cu contele în mica vilă a acestuia,situată la două străzi mai departe.După cum reieşi,contele era un văduv fără copii,soţia cu care convieţuise vreme de zece ani murindu-i de tuberculoză în urmă cu doi ani,după o lunga suferinţă.Alistair Prescott avea un ten alb şi păr mătăsos.De sub sprâncenele drepte şi negre te priveau senin doi ochi de un albastru pal.îşi purta înălţimea cu graţie pe un trup zvelt şi musculos,bronzat de soarele a treizeci şi nouă de ani.Era tot ce nu eră Sacha; calm,liniştit,politicos,înţelegător,îngrozitor de modest şi plin de o blândă compasiune atât faţă de Zena cât şi faţade Bobby.Era ca o puternică şi neclintită stâncă de mângâiere şi consolare,într-o lume care în ultimele câteva luni fusese sălbatic şi violent agitată de valuri furtunoase de pasiune.Contele fusese prietenul ei plin de compasiune de mai

bine de şase săptămâni,şi Zena,deşi se mustra uneori că accepta afecţiunea contelui,se simţea îngrozitor de singură şi părăsită.Nu-i mărturisise că încă mai era măritată,dar dacă s-ar fi decis să răspundă sentimentelor pe care contele nu mai reuşea să le ascundă,s-ar fi putut obţine un divorţ.Alex nu l-ar contesta niciodată.De fapt,el ar fi probabil extrem de recunoscător dacă ea l-ar elibera de legăturile lui matrimoniale.Bijuteriile pe care le vânduse de când părăsise Moscova îi fuseseră suficiente pentru acoperirea cheltuielilor,dar nu aveau să dureze la nesfârşit.; în curând,cu doi copii de întreţinut,poate că va trebui să înceapă să se gândească serios la amabila ofertă a lui Alistair.El o iubea foarte mult — aşa declara — şi,deşi Zena nu-i putea răspunde cu aceeaşi dragoste,putea să fie bună cu el.După ce participase la o legătură amoroasă în care iubire nu exista decât dintr-o singură parte,ştia foarte bine că era posibil ca âşa ceva să funcţioneze.îşi jură că dacă s-ar decide să primească cererea în căsătorie a lui Alistair,niciodată nu va uita să-şi arate devotamentul plin de afecţiune faţă de marea lui bunătate de a se purta cu ea ca un adevărat prieten.

PARTEA A CINCEA
REÎNTOARCEREA ÎN PARADIS
CAPITOLUL 1
În cea de-a doua săptămână a lui septembrie,Alex ieşi într-o seară în oraş,ca de obicei.
—Ne întâlnim cu Cazimir la Aceev,îl informă Yuri.Vrea o şansă ca să-şi recupereze pierderile de aseară,l-am promis o oră sau două de bacara.După aceea,mi-e indiferent…ai chef de o orgie cu gemenele Gorgorki? Nimfomanele astea două asigură întotdeauna o seară înviorătoare,rosti Yuri,cu un rânjet larg.
Alex înălţă din umeri şi schiţă o grimasă jalnică.
—Să vedem cum ne vom simţi peste câteva ore,zise brusc,reflectând în sinea lui că trecuse prin toată gama de distracţii pe care o putea oferi St.Petersburg-ul şi că era obosit până în adâncul sufletului.

Acasă la soţii Aceev,Yuri intră agale în încăperea destinată jocurilor de cărţi,iar Alex îl urmă posomorât.în timp ce Cazimir şi Yuri discutau despre calităţile femeilor prezente,iar Alex bea şampanie,soţia lui Cazimir se desprinse dintr-un grup aflat în cealaltă parte a încăperii şi se îndreptă către ei.
—Cazimir,vei sta mult în camera de jocuri? în curând vor începe mazurcile,spuse ea,ţuguindu-şi cu drăgălăşenie buzele.
—Pe legea mea,femeie,găseşte un bărbat curtenitor cu doamnele care să-ţi fie partener de dans.Ştii că mie nu-mi place să dansez.Acesta,era şi răspunsul pe care-l aştepta doamna.Aruncându-i lui Alex o fulgerătoare privire seducătoare,înainta unduindu-se spre el,exact atât cât era de ajuns ca să îngăduie o atingere în aparenţă nestudiată a pieptului ei superb de braţul lui.Alex; se uită la despicătura dintre sânii ei şi ochii i sej deschiseră larg de mirare.Acea privire uimită nu,trecu neobservată de doamna Demidova,care îşi,aranja ruşinată coafura,atribuind privirea pătrun-zătoare a prinţului admiraţiei lui faţă de sânii ei albii şi voluptuoşi.|
—Dansezi,prinţe Alex? întrebă cu o şoaptă intimă.Alex îşi înălţă ochii uluiţi către chipul drăguţ dări lipsit de inteligenţă şi îi zâmbi cu căldură pentru a masca minciuna.
—Poate mai târziu,scumpă doamnă,dar deocamdată le-am făgăduit lui Cazimir şi lui Yuri o şansă de răzbunare după neobişnuitul meu noroc în paguba lor de aseară.îmi pare nespus de rău ca sunt nevoit să refuz o parteneră atât de fermecătoare.Baroana chicoti şi se îndepărtă cu paşi alunecători,dar ar fi fost îndurerată dacă ar fi ştiut că nu priveliştea pieptului ei palid fusese cauza tulburării prinţului,ci colierul Falize — colierul Zenei,un unicat pe care el i-l cumpărase de la bijuteria; „Alexander”.
—Cazimir,rosti Alex cu o nonşalanţă pe care era departe de a o simţi,colierul soţiei tale este extrem de frumos.Tu i l-ai cumpărat?
—Eu? Dumnezeule,nu! Ce ştiu eu despre fleacurile femeieşti? Vino,hai să-l găsim pe Yuri.Vreau să am o şansă să-mi recuperez pierderile,diavol afurisit ce eşti!Nevrând să se expună riscului de a i se pune întrebări incomode,şi

totuşi,dorind să afle de unde fusese cumpărat colierul,Alex se lăsă împins în sala de jocuri.Când Cazimir îl zări pe prietenul lor şi porni către masa lui Yuri,Alex făcu încă o încercare:
—Colierul acela este atât de neobişnuit încât mi-ar plăcea să cumpăr unul pentru mama mea.Ştii de unde l-a cumpărat soţia ta?Cazimir pufni batjocoritor.
—Nu mă păcăleşti tu pe mine,Alex.Mama ta,nu zău! Totuşi,al dracului să fiu dacă-mi aduc aminte.Poate că de la Nisa,Monte Carlo sau Biarritz.Vickie a insistat vara asta să mă târască la Florenţa.Îţi poţi imagina Florenţa pe timp de vară? Cred că mă tâmpisem dacă am fost de acord,dar e drept că şi Vickie poate fi foarte convingătoare.Dar…Nisa,asta e,băiete,Nisa.Mi-am amintit! Bună,
Yuri,te simţi norocos în seara asta?.
Nisa.Zena fusese la Nisa.
—Taie,amice! îl îndemnă Cazimir pe Yuri în timp ce-i făcea semn lui Alex să ia loc într-un fotoliu.Te previn,Sacha,că-n astă seară mă simt într-o formă excelentă.După felul în care mă simt,nici chiar bafta ta fenomenală nu-ţi va fi de ajuns.
—Ce-mi mai poţi spune despre Nisa,Cazimir? insistă Alex pe un ton liniştit,anii de autocontrol ajutându-l să-şi păstreze calmul politicos atunci când inima îi bătea ca un uriaş baros.
—Nisa,de-acolo a cumpărat Vickie colierul.Îmi aduc foarte bine aminte,pentru că a fost o zi foarte frumoasă,rânji el.Nici măcar nu mi-a păsat că Vickie a cheltuit o sută de mii de franci pentru colier,fiindcă pentru a-l cumpăra i-a trebuit toată după-amiaza,şi asta mi-a dat prilejul de a mă bucura de două p…zemoase şi fierbinţi.Acum mi-am amintit,da,la Nisa a fost!
Ca urmare a acestei relatări,Alex începu să piardă rapid,îmboldit de un singur gând.*O să iau trenul de la miezul nopţii spre Varșovia*.
Alex ieşi cu paşi mari din sala de joc,trăgând după el un Yuri uluit.
—Ce naiba te-a apucat? în viaţa mea n-am văzut pe cineva pierzând în mod atât de deliberat.Fără a-şi întrerupe mersul zorit de-a lungul coridorului,Alex rosti încordat:
—Soţia lui Cazimir purta colierul Zenei!

—Colierul pe care l-a cumpărat Vickie la Nisa?
—Exact.Cine s-ar fi gândit vreodată că puştoaica avea să piece în străinătate? Am scotocit tot imperiul,dar nu mi-a trecut prin cap că o să plece în Europa.
—Aşadar,pleci la Nisa?
—La noapte.O să-ţi trimit o telegramă dacă am cât de cât noroc.Sper să am,zise Alex cu glas coborât şi îngrijorat.
—Îţi pot da câteva sfaturi?Ochii lui Yuri,cu sclipiri de oţel sub sprâncenele blonde,îl fixau neclintiri pe Alex.Prinţul se opri la uşă şi îşi privi scrutător prietenul.Apoi schiţă un zâmbet jenat.
—Sigur că da,am încurcat treaba atât de rău,încât un sfat sunt sigur că mi-ar fi de folos.Dă-i drumul!
—Zena nu-i ca celelalte femei ale tale.Nu o trata ca pe ele,pentru că ar fi o greşeală.
—Nu-ţi face griji.Aşa prost cum sunt,până la urmă mi-am dat seama de asta.Am fost un dobitoc blestemat.Eşti sigur că nu vrei să-mi tragi un picior în fund pentru că m-am purtat cu Zena ca o brută?
—Nu-i nevoie,de vreme ce ţi-o faci tu însuţi în mod atât de eficace,replică Yuri rânjind.Baftă! adăugă,strângând mâna lui Alex.
—Îţi mulţumesc,sigur voi avea nevoie.Domnişoara asta obraznică are un temperament tot atât de iute ia mânie ca şi al meu şi nu ştiu dacă o să vrea să mă reprimească.Dar poţi fi sigur că voi încerca s-o conving.
—Sărut-o pe Zena din partea mea,îl tachina Yuri,încercând să diminueze incertitudinea ce-l chinuia pe prinţ.
—Niciodată,pungaşule! replică Alex cu voioşie,părăsind palatul.

CAPITOLUL 2

Alex porni la drum cu teamă.Era gata să încheie cu soarta orice târg numai să mai vadă măcar o dată faţa ei,să-i audă glasul,s-o simtă în braţele lui.Nimic nu-l mai putea amuza şi consola de-acum înainte.Numai Zena putea să readucă bucurie în viaţa lui.După ce se înapoie acasă,aruncă febril câteva veşminte,de-a valma,într-o valiză..Se opri în faţa uşii

Katelinei.în seara aceea părinţii lui ieşiseră în oraş.Ar fi trebuit să spună cuiva că pleacă.
Ridicând mâna,bătu nerăbdător în uşă.Când Katelina o deschise,el intră,nepăsându-i de evidenta ei agitaţie.
—Ce este,Sacha? îl întrebă,aruncând o privire nervoasă spre uşa închisă a dormitorului ei.
—Cred că am găsit-o pe Zena,şi în noaptea asta plec la Nisa.M-am gândit că ar fi mai bine să spun asta cuiva.
—Ah,dragul meu,ce bine-mi pare! strigă ea,aruncându-şi braţele în jurul gâtului fratelui ei şi îmbrăţişându-l cu putere.Uşa dormitorului se întredeschise,şi Lup,îmbrăcat doar cu pantalonii,apăru în prag,uitându-se cu ochi fioroşi la perechea îmbrăţişată.
—Ce înduioşător,madame zise el,batjocoritor.Alex o depărta de el pe Katelina şi se grăbi să spună:
—Las-o baltă,Lup.E sora mea,pentru numele lui Dumnezeu!
—Ca şi a mea,frate,replică Lup cu blândeţe.Alex se uită de la faţa îngrozită a Katelinei la chipul ameninţător al fratelui său vitreg,apoi râse încetişor.
—Eşti în stare,surioară,să ţii sub control o gelozie atât de uriaşă? Nu pare să vrea să te împartă cu altcineva.Răsucindu-se spre Lup,Alex declară cu voioşie:
—M-am oprit doar în trecere ca să-i dau Katelinei veştile mele bune.Plec după Zena la Nisa.
—Ai nevoie de ajutor,Sacha,ca s-o aduci înapoi? Poate nu mai e singură,şi ţi-ar fi de folos să ai alături un războinic.
—Mulţumesc,dar cred că mă pot descurca.Ai grijă de Katelina,Lup.La revedere,iubito.
Zena nu dormise bine.De fapt,nu dormise deloc.Cu mult înainte ca oraşul să se trezească,ea şi Bobby parcurgeau cu paşi lenţi distanţa destul de mare până la Promenade des Anglais.în mod normal ea evita moderna arteră destinată plimbărilor pe malul mării,dar la o oră atât de matinală nu trebuia să te temi că ai putea întâlni prea multă lume.
În ajun,Alistair încercase din nou să discute despre căsătorie.Insistenţa lui fusese discretă,aşa cum îi stătea în fire,dar ea îi simţea totuşi tăria.Noaptea trecută,când Zena se

frământase neîncetat încercând să adoarmă,toate alternativele,opţiunile şi obligaţiile legate de viitorul ei îi pluteau prin mintea neliniştită,ocolită de somn,într-o confuzie tulbure.
Oare mă pot mărita ca Alistair.'Pot să trăiesc singură? îl voi putea vreodată ierta pe Sacha?Era abia ora şase dimineaţa când Zena se plimba cu paşi lenţi pe moderna stradă mărginită de palmieri,cu Bobby ţopăind la câţiva metri în faţa ei,cu o nereţinută energie copilărească.Razele calde ale soarelui matinal străluceau în buclele mătăsoase ale părului ei castaniu ridicat înfoiat pe creştet,sub o pălărie cu boruri mari,presărată cu flori.Rochia ei de plimbare,de culoarea narciselor galbene,flutura în ritmul blând al brizei marine care sufla uşor dinspre sud.La această oră matinală,chiar şi aleea pentru trăsuri era aproape pustie.Nu se vedea decât o caleaşca descoperită,care se îndrepta încet spre vest.Singurul ei pasager era un domn ce stătea tolănit.Bărbatul era îmbrăcat ciudat — un străin,după înfăţişare.Purta veşmintele largi ale Orientului Mijlociu,avea tenul bronzat şi o barbă neagră tunsă îngrijit.Personajul,care se rezema de spătarul banchetei,era foarte obosit,deoarece petrecuse o noapte lungă şi epuizantă jucând la Monte Carlo.Se apropiase îndeajuns cât să-şi vadă hotelul şi,în curând,avea să întâmpine cu bucurie confortul dormitorului său.
Ochii negri,de obicei plini de viaţă ai bărbatului din trăsură,erau pe jumătate închişi când,într-o doară şi absent,se uită la marea ce se întindea în stânga lui.
Dintr-o dată,pleoapele i se deschiseră cu totul.Cu o mişcare fulgerătoare,silueta îşi îndreptă brusc trupul şi răcni un ordin aspru:
— Opreşte!Vizitiul îi dădu imediat ascultare şi,întorcându-se să privească în spate,îl văzu pe pasagerul său devenit foarte vioi şi concetrându-şi privirea asupra unui obiect,undeva în direcţia apei.Aruncând o privire spre Mediterană,vizitiul nu văzu nimic neobişnuit.Pe întinderea albastră de apă nu se zărea nici un vas; doar câţiva pescăruşi se roteau deasupra apei,căutându-şi

micul dejun.O femeie şi un băieţel se plimbau de-a lungul falezei; altminteri,priveliştea nu prezenta nici un interes.
Turcul cel înalt şi cu piele cafenie îi aruncă birjarului câţiva bani şi sări jos din trăsură.Trecând cu paşi grăbiţi prin holul de recepţie,refuză să aştepte liftul şi urcă în goană cele două rânduri de scări până la apartamentul lui.Năvălind pe uşă,dădu imediat câteva ordine răstite şi scurte.
—Aii,Kufir,Softi! Coborâţi imediat pe faleză! Paznicii lui personali luară poziţia de drepţi,sărind din culcuşurile în care dormiseră.
—Urmăriţi-o pe femeia în galben,însoţită de un copil! ordonă el.Vreau să ştiu unde locuieşte.Cei trei ieşiră ca fulgerul din cameră.Peste câteva secunde,în încăperea acum tăcută,Abdul-hamit,tânărul nepot al lui Ibrahim-bei,se lăsă să cadă într-un fotoliu,se sprijini confortabil de spătar,îşi îndoi uşor vârfurile degetelor şi zâmbi încântat.Tocmai o văzuse pe Dalila.
Habar neavând de supravegherea abia poruncită,Zena şi Bobby se odihneau pe una din băncile instalate cu faţa spre plaja cu nisip alb.După câteva minute de relaxare,porniră înapoi,în susul colinei ce ducea spre apartamentul lor.în pofida orelor de profundă cugetare,Zena nu era mai aproape de luarea unei decizii decât fusese în ajun.Dar mai târziu în cursul zilei,la vremea ceaiului,când Alistair îşi reînnoi cererea,Zena nu spuse da.În schimb zise:
—Te rog să mă ierţi,Alistair,însă am nevoie de mai mult timp.
În mai puţin de o oră,oamenii de pază ai lui Abdul raportaseră adresa,şi stăpânul lor se duse imediat la culcare.După ce dormi neîntors până spre sfârşitul după-amiezei,Abdul se sculă,făcu o baie,se îmbrăcă şi se apucă să-şi alcătuiască planurile.Din câte se părea,Dalila era văduvă.Ceea ce era important era faptul că făcea impresia că locuia singură,doar cu băieţelul.Un englez îşi petrecea mult timp împreună cu ea,dar femeia locuia singură.*Se pare că,până la urmă, frumoasa,încântătoarea Dalila va onora haremul meu,*chicoti Abdul.
Abdul se odihnea în trecere prin Nisa şi juca la Monte Carlo înainte de a-şi continua drumul spre nord,la Paris,ca trimis al

unchiului său la ministrul de externe francez.Acum avea să pună capăt jocurilor sale de noroc şi va pleca mâine dimineaţă direct la Paris.Trei zile,în linii mari,pentru a-şi preda mesajele,şi pe urmă,împreună cu noua şi seducătoarea lui tovarăşă de drum puteau să călătorească în tihnă înapoi,spre Kurdistan.Niciodată nu se consolase pe deplin pentru pierderea ei,la licitaţia cu prinţul Kuzan.Faptul de a-i ceda unui rus barbar o femeie pe care o râvnea el îl măcinase mereu.În timp ce soarele după-amiezei arunca raze tot mai piezişe în camera lui de zi,Abdul umbla fără
odihnă încoace şi încolo,abdomenul încleştându-i- se de pe acum,în aşteptare.
Abia dacă mai putea să-şi reţină energia înăbuşită,la gândul că o va avea pe frumoasa Dalila.De îndată ce se întunecă,Abdul şi cele trei gărzi de corp ale lui părăsiră hotelul.Toţi cei patru bărbaţi erau îmbrăcaţi în lungi veşminte negre,şi în timp ce înaintau rapid pe străzile ce duceau la pensiunea Zenei,prezenţa lor era extrem de discretă,contopindu-l fără zgomot cu umbrele întunecoase ale nopţii fără lună.Când ajunseră la pensiunea de pe colină,Ali fu trimis spre uşa din spate a clădirii,Kafir fu postat la intrarea principală,iar Softi şi Abdul urcară foarte silenţios scara ce ducea la apartamentul Zenei,situat la al doilea cat.
— Rămâi afară pe coridor,îi şopti Abdul lui Softi.Când voi avea nevoie de tine o să te chem.Acum,uşa!Softi scoase din cutele buzunarului său o sârmă subţire şi rigidă şi,cu precauţie,o introduse în broască.Cu infinită grijă şi o răbdare metodică,degetele lui subţiri şi sigure răsuciră încet sârma până când simţi mişcarea de alunecare a încuietorii.Apăsând fără zgomot clanţa,înălţă capul şi îi zâmbi stăpânului său.Abdul se strecură prin deschizătura uşii în holul slab luminat,făcându-i semn lui Softi să închidă uşa în urma lui.
Abdul străbătu coridorul întunecat,papucii lui din piele de marochin cu tălpi subţiri alunecând silenţios pe lemnul lustruit.Se opri o clipă în faţa uşii,după care o deschise brusc,explora spaţiul luminat cu o privire răscolitoare şi se repezi ca să pună o mână brutală peste gura Zenei,care stătea

în pat,cu ochii măriţi de spaimă şi cuprinsă de panică,prea încremenită de groază ca să poată ţipa.
Mişcându-se rapid,Abdul legă batista lui de mătase în jurul capului Zenei,ca pe un căluş.Odată treaba asta făcută spre mulţumirea lui,luă o frânghie de mătase pe care o avusese înfăşurată în jurul mijlocului,răsuci mâinile Zenei spre spate cu uşurinţă şi i le legă strâns.Gesturile lui crude o făcură pe Zena să-şi ferească ochii îngroziţi,în timp ce vederea lui îi trezi o vagă amintire.
Abdul stătea în picioare lângă pat — un bărbat puternic,înfricoşător,uitându-se fără reţineri la prada capturată.Trăsăturile lui frumoase rămaseră într-o contemplare fascinată.Intenţiile sale de mai înainte fuseseră să-i transporte imediat pe Dalila şi pe băiat la Paris,cu o trăsură personală.Dar în timp ce o admira pe femeia îmbrăcată sumar,buclele ei castanii răspândite în jurul umerilor ei albi,sânii voluptuoşi,plini şi rotunjiţi de sarcină,trăia un fascinant ospăţ al simţurilor.Obiectul foamei lui sexuale,dulcea delicatesă pe care aproape că o posedase cu câteva luni în urmă,se afla doar la o depărtare de un braţ.Era legată peste gură şi cu mâinile la spate,caldă şi aproape goală — o voluptuoasă zeiţă simbolizând pământul,nespus de fertilă,ca o ofrandă ispititoare,un senzual recipient alegoric,care nu aştepta decât să-i slujească falusului său plin de adoraţie.Ce tentaţie,să dea la o parte cămaşa fragilă de pe umerii ei şi să dezgolească sânii aceia care împungeau ţesătura! Sfârcurile ei mari,ca două vârfuri gemene,se înfigeau întinzând mătasea diafană formând aureole simetrice de vălurele gata să plesnească.Ce tentaţie,s-o posede imediat!
Se decise brusc,penisul ridicându-i-se în faţa acelei privelişti.Poate că va putea să piardă o jumătate de oră,ca să guste şi să simtă căldura voluptuoasă a acestei încântătoare zeiţe,înainte de începerea călătoriei spre Paris.Întinzând o mână subţire şi cafenie,făcu să alunece de pe umerii Zenei cămaşa de noapte şi,fără o vorbă,îşi folosi ambele mâini ca să elibereze mătasea şi dantela fină când aceasta se întinse,şi apoi se înţepeni sub apăsarea proeminentă a formidabilului

piept satinat.Cu amândouă mâinile trase ţesătura încet,centimetru cu centimetru,în jos,peste sânii îmbelşugaţi,tari şi măriţi.Materialul subţire se eliberă brusc şi superbele globuri pline fură expuse vederii în toată splendoarea lor voluptuoasă.Cuprins de admiraţie,el îşi petrecu mâinile peste minunata rotunjime,ca un cunoscător care apreciază un exponat reuşit.
Sub atingerea lui Zena se ghemui,retrăgându-se spre speteaza de la capul patului.Sânii ei erau mai frumoşi decât alţii văzuţi de el vreodată,plasaţi sus şi perfect rotunzi.Păreau să se înfigă lacom,provocator,lângă gura lui,împin-gându-se în sus ca să-i primească sărutul.El îşi dădea seama că sânii aceia încântători,luxurianţi,puteau foarte uşor să devină o obsesie.Erecţia lui spori.
Abdul desprinse de la gâtul lui agrafa din filigran de aur împodobită cu o singură piatră,şi uşorul veşmânt de lână se desfăcu.Îşi scoase braţele din mânecile largi,fâlfâitoare ale pelerinei caracteristice deşertului.Cu o graţie lentă,liniştită,
Abdul îşi aruncă veşmântul exterior şi,îmbrăcat într-o tunică de mătase neagră,se aşează pe pat,lângă Zena.
— Nu te speria,Dalila.N-o să-ţi fac nici un rău,şopti blând.
Dar cuvintele liniştitoare nu domoliră cu nimic temerile Zenei.Era îngrozitor de înspăimântată şi se trase departe de el.
—Nişte sâni atât de frumoşi şi enormi,mămica mea! spuse Abdul cu calm,în timp ce degetele lui desenau cu delicateţe un cerc în jurul sfârcurilor mărite.
Cu degete blânde,Abdul dezmierda sânii Zenei într-un ritm continuu şi intens.Zena stătea ţeapănă în capul oaselor,incapabilă să se mişte în timp ce turcul cu trăsături fine şi barbă neagră mângâia şi strângea sânii rotunjiţi şi plini,atingându-i din când în când vârfurile întărite ale sfârcurilor şi reluându-şi apoi ritmul senzual.
—O să găsesc o doică pentru copilul tău,scumpă Dalila,susură el,degetele lui întărindu-şi strânsoarea pe sânul ei ferm şi umflat,şi laptele tău va fi al meu.
Limba lui linse unul din sfârcurile ei mari.Murmurul lui încet,grav,îi cânta în urechi în timp ce degetele acelea experte

îşi exercitau vraja senzuală.Zena începu să se încingă sub pulsaţia din sânii ei,ce se încălzeau sub atingerea iscusită a lui Abdul.Un fior se strecură spre sfârcurile ei,şi mici picături se formară pe vârfurile .lor trandafirii.Un infim izvor de lichid lăptos zemui uşor în afara lor,şi Abdul îşi înclină capul brun ca să sugă darul acela umed.Senzaţia buzelor lui trimise prin trupul ei vibraţiile unor nedorite valuri de plăcere senzuală,ce se răspândeau asemenea fluxului.
Dumnezeule,sunt chiar atât de lacomă de plăceri? Ce se întâmplă cu mine? Cum poate străinul acesta primejdios să mă facă să mă simt aşa?
Neîmpiedicat de astfel de scrupule morale,Abdul era foarte mulţumit.Sugea fiecare sân cu buze blânde,desfătându-se cu sfârcurile tari,excitate.Linse vârfurile întărite până când prin sânul Zenei fremăta un spasm de răspuns,şi câteva picături de lichid căzură de pe sfârcul trandafiriu îmbobocit în gura lui Abdul.Astfel,el trecu de la o movilită durdulie şi palpitândă la alta,până când penisul începu să-i vibreze puternic.
Culcând-o pe Zena pe o parte,îi ridică cămaşa.Ea simţi cum e trasă mătasea,îşi simţi picioarele dezgolite,şi îl simţi pe el uitându-se la ea.Cu o mână,Abdul îi mângâie picioarele uşor,lent,pipăind intrarea catifelată când îşi strecură mâna între coapsele ei.Atingând uşor despicătura plăcerii cu degete delicate,uşor aţâţătoare,găsi deschiderea umedă şi desfăcută asemenea unui trandafir dulce.
—Ah,mămico,prea mult timp ai fost văduvă.Lasă-mă să te ajut să-ţi uşurezi frustrarea.Începu să-şi desfacă centura care-i încingea mijlocul.După ce-şi descheie centura,tunica de mătase a lui Abdul se desfăcu,şi dovada poftei lui trupeşti se arcui,rigidă,spre abdomenul lui,cu capătul întunecat şi roşu.Rămase în picioare,foarte înalt şi suplu,cu muşchii şi nervii asemenea celor ai unei pantere gata să sară.Ochii Zenei se măriră de spaimă când văzu enormitatea bărbăţiei lui.Privirea de cărbune a lui Abdul ardea de poftă prădalnică în clipa în care îşi coborî mâna,să dezlege căluşul din jurul capului Zenei.

Zena încercă fără succes să se tragă departe de atingerea mâinilor lui.
—Îţi sugerez,frumoasa mea — murmură blând Abdul,în timp ce degetele lui impasibile urmăreau curba obrazului ei,de la ureche spre bărbie — să întâmpini cu bucurie avansurile mele,pentru că dacă te încăpăţânezi,voluptuoasă mea,mă voi supăra.S-ar putea să mă hotărăsc să-l las aici pe băieţelul din camera alăturată,când te voi lua cu mine.Pricepi? întrebă rece şi fără milă,ochii lui din care scăpărau fulgere ţinând-o pe Zena captivă vreme de câteva clipe ce păreau să nu se mai sfârşească.Profund nefericită,Zena îşi dădu seama că nu putea să facă nimic împotriva forţei şi voinţei lui.El era stăpânul.Cu îngrozitoarea lui ameninţare cerea supunere.Era învinsă.Muşchii ei încordaţi cedară şi se relaxară sub degetele lui.
— Aşa,acum înţelegi,zise el zâmbind.În clipa în care batista fu dezlegată,el îi apucă buclele cu amândouă mâinile şi îi trase faţa spre a lui,îi deveni sclavă.Abdul îi pârjolea buzele pline cu sărutările sale,îi desfăcu cu forţa buzele şi îi explora cu sălbăticie gura cu limba lui caldă,ţinându-i ferm capul între mâinile lui.Apoi mâinile acelea savurară fiecare parte a trupului ei,nelăsând nimic neatins,silind-o să se supună voinţei lui,gurii şi limbii lui.
Un fior cutremurător crescu în Zena,fără ca ea să i se poată împotrivi,în timp ce gura lui rătăcitoare şi flămândă o invada pe-a ei.Mâinile lui alunecau pe gâtul ei zvelt şi pe umerii dezgoliţi,mângâiau vena ce pulsa pe pieptul ei în timp ce degetele i se strecurau în vâlceaua dintre sânii ei,săltându-se pentru a ridica amândouă rotunjimile grele până la gura lui flămândă,insaţiabilă.Un val brusc şi nedorit de căldură îi străbătu trupul,pârjolindu-l.Trecuseră luni de zile de când se culcase cu Sacha,şi turcul acesta brun mângâiase şi supsese până când fiecare nerv senzitiv devenise receptiv la atingerea lui.Fiecare senzaţie furnicătoare părea să se îndrepte în josul pântecelui ei,spre însuşi miezul de foc care acum aştepta să fie ajutat să explodeze.Stimulată,sensibilizată,dureros de susceptibilă după atât de multe luni,acut conştientă de o

dorinţă sexuală vibrantă,Zena suspină uşor,cuprinsă de o letargie erotică,nemaiputând să nege foamea trupului ei şi nereuşind să-i mai reziste.Abdul simţi brusca şi supusa capitulare.
Răspunzând predării ei,el îşi lăsă degetele să coboare uşor pe spatele ei şi desfăcu sforile de mătase care-i legau încheieturile mâinilor.Simţindu-i atingerea,simţindu-se eliberată,simţind forţa imperioasă a propriei sale dorinţe,
Zena se cutremură.Fiecare imbold animalic de pasiune striga să-şi capete acea saţietate capabilă să-l potolească.Mâinile i se strecurară în sus,să-l îmbrăţişeze pe acest străin brun care intenţiona să-i jefuiască trupul.Degetele suple şi cafenii ale lui Abdul trecură uşor peste sâni şi şolduri,dezmier-dând tandru,alunecând peste coapsele ei albe.Un deget căută alene despicătura ei umedă şi îi desfăcu încet vulvele umflate,pline şi trandafirii,mângâind cu blândeţe în sus şi-n jos.Apoi degetele lui cafenii intrară.Zena fu cuprinsă de o lentă senzaţie de topire când lichidul tainic fu adus din locaşuri ascunse,apărându-i,umed şi strălucitor,între picioare.Zena se cufunda într-un extaz de senzaţii,eliberată de orice judecată raţională,imună la orice gând coerent în afară de nevoia unică şi imperioasă de a ajunge la acea culme de insuportabilă plăcere.
Luându-i mâna docilă,Abdul i-o conduse spre penisul lui rigid şi arcuit,şi când degetele ei se închiseră în jurul ţăruşului vibrant,Zena îl simţi cum rămâne fără respiraţie.Un geamăt slab,chinuit,scăpă din gâtlejul lui,şi Abdul ştiu că nu putea să mai aştepte.Rostogolind-o repede pe Zena în aşa fel încât să stea cu spatele spre el,îi ţintui şoldurile cu ambele mâini.Îşi strecură penisul în erecţie între picioarele ei,şi ea simţi prima apăsare crescândă a pătrunderii lui cercetătoare.Penisul lui o atinse uşor iar şi iar,în cel mai vulnerabil punct al dorinţei ei palpitânde.Pe urmă o pătrunse pentru prima dată,împingând foarte delicat,înaintând doar cu câte un centimetru,oprindu-se,apoi alunecând înăuntru cu încă trei,patru centimetri.Asta îi îngăduia Zenei destul timp ca să simtă prezenţa tulburătoare,să simtă atacul consistent dintre pereţii de carne

catifelată.Pătrunderea lui treptată aprinse înăuntrul ei curenţi invizibili ce anunţau apropiata explozie.Nervii neliniştiţi stăteau în aşteptare,în timp ce carnea ei ceda tot mai mult,până când el o umplu cu totul,atingând cele mai tainice profunzimi ale vaginului ei.Amândouă mâinile îi prinseră ferm şoldurile cu rotunjimi line,şi el împinse mai adânc.Copleşită de un adevărat extaz senzual,Zena vru să ţipe.O miere,dulce curgea din ea în timp ce el intra şi ieşea,mişcându-se lent,excitând-o până o aduse pe marginea unei plăceri chinuitoare.Dar de îndată ce respiraţia ei se acceleră,el se trase în afară,încă tare şi lucios.Neaşteptata pierdere o făcu pe Zena să tremure.

— O lecţie,dulce Dalila,şopti Abdul,mângâindu-i uşor obrazul în timp ce ea se cutremura de o dorinţă neîmplinită.

—Mai întâi e rândul plăcerii mele.Ţine minte,eu sunt stăpânul.

Excitat în mod plăcut de încântătoarea ei senzualitate,Abdul imaginã o altă manieră de stimulare.Eliberând carnea catifelată şi docilă a sânilor ei,se săltă în poziţie şezând.Cu o mişcare uşoară,lină,Abdul se mişcă prin faţa Zenei.Îşi frecă ţăruşul iubirii,umflat şi umed,de sucul dulce ca mierea al Zenei,peste obrajii şi gura ei.Zena întoarse capul,încercând să se ferească de el,ridică mâinile ca să respingă atacul,dar turcul cu piele cafenie spuse liniştit:

—Adu-ţi aminte de băieţel.Capriciul meu este cel care decide dacă el merge cu noi sau rămâne.Capul Zenei îşi încetă zbaterea,şi mâinile cu care-l respingea îi recăzură pe lângă trup.Abdul îşi mângâia penisul enorm în mod firesc,cu uşurinţă,ca pe o jucărie pasionată,masându-l peste faţa Zenei,care acum nu mai opunea nici o împotrivire.Îl făcu să alunece în jos,de-a lungul gâtului ei,pentu a-l cufunda în valea adâncă dintre sânii ei,îl lăsă să se odihnească acolo în timp ce mâinile lui îi striveau sânii de el,apoi îl trecu peste movilele de fildeş îngemănate,bucurându-se pe-ndelete de senzaţia aceea excitantă.Aducându-l alene înapoi,spre gura ei,ţinu vârful roşu şi lucios aproape de buzele ei şi,cu glas foarte coborât,porunci:

—Ţine-mă şi spune-mi că vrei să săruţi acest organ mare şi întărit,care oferă atât de multă bucurie p…tale picurânde!

—Nu! strigă Zena îngrozită.
—Ei,scumpo,adu-ţi aminte de băiat! îi reaminti Abdul,convingător.
După o infimă ezitare,mâna Zenei se ridică să cuprindă impresionanta erecţie.
Abdul se deplasă înainte cu câţiva centimetri,până când capătul umflat atinse buzele strânse ale Zenei.
—Spune-mi că vrei să-l săruţi.Spune: „Te rog,stăpâne,lasă-mă să-ţi sărut p...”.
Zena se împotrivi,rămânând tăcută şi nemişcată.Abdul chicoti cu indulgenţă.
—Ce târfă mică şi încăpăţânată! Hai,dacă-ţi înveţi bine lecţiile,pot fi un stăpân foarte generos.P...ta micuţă şi fierbinte va fi străpunsă iar de p...mea,şi atunci băiatul nu va fi lăsat aici.Trebuie să fii ascultătoare.Nu-i foarte greu.Răsplăteşte-mă cu o mică supunere.Spune asta pentru mine!
Profund umilită,jalnic de conştientă că el nu făcea decât să se joace cu ea,Zena îşi deschise gura şi începu să îngaime şovăitor fraza.La fiecare cuvânt,buzele ei pline atingeau capătul Umflat al penisului lui Abdul,şoptind încet vorbele lângă organul lui sensibil şi excitat.
—Lasă-mă...să sărut...p...plăcerii mele,stăpâne.
—Foarte bine,mica şi fermecătoarea mea elevă,o lăudă Abdul,inspirând adânc.Deschide buzele tale delicioase,şopti apoi,cu glas răguşit.
Când Zena,împotriva voinţei ei,îi dădu ascultare,Abdul făcu să alunece înăuntru penisul lui lung şi rigid,şi buzele ei se închiseră peste bărbăţia lui.
—Lasă-ţi degetele şi limba să mă dezmierde,micuţă sclavă,murmură Abdul,mângâind obrazul ei palid.Zena se supuse.Degetele ei atinseră uşor baza penisului,mişcându-se în jos,ca să simtă şi să pipăie testiculele grele care atârnau,legănându-se,lângă gâtul ei,iar limba şi dinţii ei linseră şi ronţăiră cu supunere vârful în formă de ciupercă.Ochii lui Abdul se închiseră când valul erotic îi inundă simţurile.
—Ah,ce târfă mică şi seducătoare! oftă el,ţinând între mâini capul Zenei şi alunecând lent înainte şi înapoi.După trecerea

mai multor minute,câteva picături de lichid sărat se scurseră din vârful vibrant şi alunecară de-a lungul gâtului Zenei.Cu părere de rău,Abdul se retrase.
—Ce hurie încântătoare eşti! Te pot convinge să faci orice pentru mine.Dar trebuie să mă păstrez,ca să-i fiu pe plac p...tale umede.Mâinile lui alunecară în jos,să ridice sânii ei plini.
—A cui proprietate sunt frumuseţile astea? Pe cine vor hrăni ele peste mai multe săptămâni?Degetele lui ciupiră sfârcurile vibrante,şi câteva picături de lichid opac izvorâră,lucind pe vârfurile catifelate.Ochii atenţi ai lui Abdul trecură de la admirarea acelui spectacol de fertilitate la calma contemplare a feţei îmbujorate a Zenei.
—Răspunde,scumpa mea,a cui proprietate eşti tu?
Sub privirea lui intensă,Zena îşi coborî pleoapele.
—A ta,şopti ea.
—A ta,şi mai ce? o îndemnă el cu blândeţe,în timp ce degetele lui rătăceau între coapsele ei,către buzele pline şi ţuguiate.Mângâind delicat vulvele trandafirii şi alunecoase,desfăcute şi primitoare ca petalele unei flori,el strecură trei degete dincolo de intrare,deschizând cu forţa interiorul tremurând şi aşteptându-i răspunsul.În timp ce împingea degetele acelea tari adânc înăuntrul ei,dilatând intrarea,repetă:
—A ta,şi mai ce?Zena îşi ţinu răsuflarea,tremurând la limita extazului când degetele lungi şi groase ale lui Abdul se implântară până la palma lui.Ochii i se tulburară de o ceaţă senzuală,şi cu un firicel de voce şopti:
—A ta,stăpâne.
—O elevă foarte înzestrată,dragă Dalila.Mă vei servi bine.Simţindu-se mulţumit că femeia fusese supusă cum se cuvine şi instruită în însuşirea lecţiei „stăpân şi sclav”,Abdul trecu iar în spatele ei şi îşi apăsă penisul în plină erecţie în dulcile şi primitoarele porţi ale paradisului.Ţinând capătul abia la începutul intrării calde vreme de câteva clipe de extaz,simţi buzele umflate ale vulvelor ei închizându-se în jurul lui într-o

întâmpinare voluptuoasă,şi apoi îi simţi extrem de slaba mişcare,în timp ce ea căuta,se întindea ca să capete mai mult.
—Dalila,scumpa mea,şopti el în buclele umede de lângă urechea ei,lunga aşteptare s-a terminat,iată-ţi răsplata pentru supunerea ta.
Cu o împingere puternică,el se cufundă până în fundul miezului ei încins la maximum.Zena icni când o scutură o explozie uluitoare,nespus de plăcută.Abdul se înfipse mai adânc,apăsând cu toată impresionanta forţă a jumătăţii inferioare a trupului său,încordându-şi picioarele în aşa fel încât zvâcni înainte pentru a o atinge foarte rapid,atingând şi deschizând cu forţa,iar şi iar,pereţii de carne catifelată.Respira tot mai intens,pe măsură ce-i creştea înfierbântarea.O străpungea furios,cu o plăcere încântătoare,până când intensitatea febrilă le sfâşie trupurile ca un fulger,într-un torent sălbatic de isterie carnală ce le smulgea ţipete,în clipa în care penisul lui tremură şi apoi explodă în vaginul ei palpitând.
Zena se prăbuşi brusc,leşinând în urma orgasmului violent şi spasmodic.
Trupul ei siluit zăcea fără vlagă când Abduf se rostogoli departe de ea.El zâmbea,gâfâind uşor.Între picioarele ei zvâcnea o durere,şi doar foarte slab îl auzi Zena pe Abdul murmurând cu tandreţe:
— Va trebui să te fac prima mea soţie,floare voluptuoasă.Nici o alta nu va fi înaintea ta.Creierul ei înceţoşat refuză să înţeleagă îngrozitoarea declaraţie,şi se cufundă şi mai adânc în leşin.Alistair îşi făcuse un obicei din a se plimba seara,şi în mod invariabil se pomenea trecând prin faţa pensiunii Zenei.Se mustra el însuşi cu oarecare asprime pentru că se purta ca un băiat prostuţ,îndrăgostit până peste urechi,dar obiceiul persista în ciuda dojenirilor.în seara asta,el şi omul său de încredere,Ridgely,care îl însoţea adesea,se uitară unul la altul în tăcere,înălţând sprâncenele în chip de comentariu întrebător,când îl remarcară pe turcul îmbrăcat în halat negru ce stătea de gardă în faţa intrării clădirii în care locuia

Zena.Trecând pe lângă el fără a-i spune ceva,Alistair şopti succint:
— Nu-mi place mutra acestui musulman.Hai să verificăm în spate.
Străbătând pe furiş grădina,se alarmară când descoperiră că şi uşa de-acolo era păzită de un personaj îmbrăcat în halat negru.Pe fruntea contelui apăru o cută de îngrijorare.
—Cred că ar trebui să vedem ce-nseamnă asta,Ridgely,zise cu o teamă crescândă.Ai la tine cuţitul?Cu o mişcare fulgerătoare,Ridgely scoase la iveală pumnalul persan cu două tăişuri pe care-l ţinea în cizmă.
—Da,domnule,gata să vă slujească.Ochii lui Alistair cercetară cu o privire rapidă acoperişul.
—Din câte se pare,Ridgely,cel mai bine e în sus şi pe deasupra,dacă tot trebuie să-i evităm pe turci.Ochii de un cenuşiu deschis ai omului de încredere al contelui sclipiră de însufleţire şi emoţie,anticipând,aşa cum rar i se întâmpla.Ridgely fusese în serviciul contelui de Glengale încă de pe vremea când Alistair era tânărul moştenitor trimis la „Cam-bridge".Continuase să-l slujească în calitate de valet şi după căsătoria lui,şi îl urmase în Africa,iar după moartea soţiei contelui,cu doi ani în urmă,îl însoţise pe stăpânul său într-o călătorie de un an prin Turcia şi Persia,până în China.
Făcând un ocol tainic şi prudent în jurul paznicului din spate,Alistair şi Ridgely intrară într-o clădire aflată la două case mai spre nord de pensiunea Zenei şi urcară câteva etaje,suind câte trei trepte odată,până pe acoperiş.Ieşind pe mica pasarelă mărginită de întinderea de ţigle roşii,îşi continuară cu grijă drumul pe suprafaţa alunecoasă,coborâră distanţa de aproximativ un metru până la acoperişul vecin şi apoi repetară lenta şi precauta procedură până când se lăsară să cadă fără zgomot pe acoperişul clădirii în care locuia Zena.Ridgely deschise cu grijă una dintre lucarnele podului,şi ambii bărbaţi trecură prin ea,ajungând la sărăcăciosul etaj patru al pensiunii.Alistair ridică discret trapa către pod şi aruncă o privire în coridorul celui de-al treilea etaj.Nevăzând nimic în tăcutul şi întunecatul hol,sări uşor,căzând în.pici-oare

pe palierul de dedesubt.Ridgely îl urmă ca o umbră silenţioasă.Lipindu-se de perete,coborâră pe furiş scara acoperită cu covor care ducea spre etajul doi.Făcându-i semn lui Ridgely să se oprească,Alistair întinse gâtul cât să vadă pe după colţul palierului şi scrută coridorul slab luminat pe care se afla camera Zenei.
Încă un turc în halat negru ce stă de pază în faţa uşii ei.Zena e în primejdie.
Primul său impuls nebunesc fu să înfigă pumnalul lui Ridgely în spatele ticălosului,dar furia dementă fu învinsă de considerente înţelepte.
Softi se rezema de perete,cu spatele spre Alistair.Folosind limbajul semnelor,
Alistair îi transmise lui Ridgely instrucţiunile sale,şi se apropiară de paznic fără zgomot.Cu o viteză uimitoare,ce amintea de aceea a unui şarpe,Ridgely îşi puse ferm mâna stângă peste gura lui Softi,şi în acelaşi timp,mâna lui dreaptă apăsă pumnalul cu două tăişuri pe vena jugulară a turcului uluit.
Alistair legă repede mâinile lui Softi cu centura lui de piele şi îi fixă cu pricepere un căluş.în mai puţin de un minut,turcul legat fedeleş fu cărat de-a lungul holului şi vârât într-o cămară.Când reveniră la uşa Zenei,Alistair şovăi.Dacă spărgeau uşa şi înăuntru se afla cineva,era posibil ca Zena să fie grav rănită.Se scurseră câteva secunde în cursul cărora contele îşi cântări alternativele.Tocmai decise că nu exista altă soluţie decât să spargă uşa,când interveni soarta.Clanţa uşii începu să se rotească.Din apartamentul întunecat ieşi Abdul,ca să-l cheme pe Softi să-l ajute să-i care pe Dalila,inconştientă,şi pe băieţel.Pe Alistair îl apucă o furie nebună,şi fu cuprins de o revoltă cumplită când îl văzu pe turcul cel înalt apărând din apartamentul Zenei.Vrând să-l pocnească şi să-l distrugă pe acest străin,nu-l aşteptă pe Ridgely să vină cu pumnalul lui.Contele îşi împreună mâinile,strângându-le într-un singur pumn,îşi roti braţele spre spate,la nivelul umărului,şi izbi de la înălţimea acestei mişcări impetuoase cu toată forţa trupului său,zdrobindu-şi pumnii în mărul lui Adam al lui Abdul.

Tânărul şi chipeşul nepot al lui Ibrahim-bei căzu ca o oaie înjunghiată.
Fără măcar să-i arunce o privire,Alistair păşi peste trupul nemişcat şi alergă spre dormitorul Zenei.Intrând în încăperea luminată de o singură lampă,pricepu imediat ce se întâmplase.Alistair închise cu putere uşa.
Zena zăcea inconştientă pe patul răvăşit.Deşi braţele îi erau libere,Alistair zări frânghia de mătase aruncată neglijent alături şi văzu urmele roşii şi umflate de pe încheieturile mâinilor ei.Cămaşa de noapte îi fusese trasă în grabă peste coapse,dar vestigiile dezlănţuirii pătimaşe a lui Abdul pătau ţesătura de mătase.
Alistair fu cuprins de o dorinţă bruscă şi intensă de a ucide animalul sălbatic care o violase pe femeia ce însemna atât de mult pentru el.Îl scutura un tremur de furie necontrolabilă,şi pumnii i se încleştau şi descleştau convulsiv pe lângă trup.Se răsuci pe călcâie,hotărât să-l omoare pe arabul prăbuşit pe coridor,dacă ticălosul nu era deja mort.Bestia nici nu merita altceva.în clipa în care mâna lui atinse zăvorul uşii,Zena gemu slab.
Repezindu-se spre pat,o ridică în braţe,cu blândeţe,pe femeia inconştientă şi pe jumătate dezbrăcată.Pleoapele Zenei tremurară şi se deschiseră.Contelui îi scăpă un oftat de uşurare şi strânse mai tare umerii ei catifelaţi.
—Alistair…şopti întretăiat Zena.Vai,Alistair! Slavă Domnului că ai venit! Avea…avea de gând…să mă ia cu el,îngăimă ea.
—Sst,sst,scumpa mea,o linişti el.Gata,s-a terminat.O să am grijă de tine.Voi avea întotdeauna grijă de tine.Nu poţi trăi singură.Spune că acum te vei căsători cu mine,draga mea!Zena îşi ridică privirea spre ochii lui,plini de căldură,şi se cutremură la amintirea a ceea ce se întâmplase doar cu puţin înainte.Dacă Alistair n-ar fi venit s-o salveze,şi-ar fi petrecut tot restul vieţii într-un harem turcesc.
—Spune da,dragă Zena! insistă Alistair cu blândeţe.
Zena nu se simţise niciodată atât de îngrozitor de singură şi neajutorată ca în cursul orei precedente.Se mândrise mereu că era plină de hotărâre şi perseverenţă,oricând gata să facă faţă

numeroaselor ei probleme.Dar în seara aceasta,sentimentul de nespusă,înspăimântătoare disperare fusese copleşitor,iar acum se temea,realmente,să fie singură,şi brusc,simţi nevoia afecţiunii pe care
i-o oferea Alistair,sau poate siguranţa,sau poate iubirea.
—Da,mă voi căsători cu tine,murmură ea.Chipul lui Alistair se lumină de o bucurie pură când îi auzi consimţământul aşteptat de atâta vreme.
—Nu vei regreta,dragă,şopti el.Voi avea grijă să fii fericită.
*Vai,Dumnezeule,*cugetă Zena.*Trebuie să-i vorbesc despre Sacha,despre necesitatea unui divorţ,despre toate complicaţiile vieţii mele.Totuşi,nu acum,*se răzgândi ea,epuizată.*Mâine o să-i spun toate astea,mâine...sau poimâine.*
În euforia victoriei sale,contele de Glengale era înclinat să nu mai dea importanţă dorinţei însetate de sânge care,mai înainte,îl îndemnase să ucidă cu brutalitate.în loc de asta,după ce o culcă pe Zena în pat,cu promisiunea că avea să rămână la ea până dimineaţa,Alistair îl sună pe şeful poliţiei.La sosirea acestuia,contele îi relată pe scurt şi într-o manieră calmă întâmplările petrecute şi u despre care se şi aflase,eliminând amănuntele ce s-ar fi dovedit stânjenitoare pentru Zena.Cu o intonaţie bine educată şi calmă,contele explică apoi că el dorea,de dragul doamnei,să evite un scandal şi că nu avea să depună plângere dacă putea fi asigurat că până dimineaţă turcii aveau să fie plecaţi din ţară.
—Totul se va îndeplini,domnule,garantase pe un ton grav politicosul poliţist.
În timp ce cobora iar scările,şeful poliţiei din Nisa cugeta la înşelătoarele aparenţe.Era interesant să vezi cum acest conte tăcut,calm şi politicos,se purta ca cel mai pervers cuţitar din Marsilia.
Tânărul şeic turc se putea socoti norocos dacă avea să fie în stare măcar să vorbească vreme de câteva luni.De fapt,presupunea în mod realist francezul,ticălosul acela tânăr avea să aibă noroc dacă va mai fi în viaţă.
Alex sosi la Nisa două zile mai târziu.Era la mijlocul lui septembrie.Deşi de trei ani nu mai fusese aici,vila lui era

îngrijită de un personal complet şi în stare de folosinţă.De la St.Petersburg nu-l însoţea decât valetul său.
Imediat fură angajaţi detectivi care să stabilească dacă Zena se mai afla în oraş.în cursul următoarelor zile,în timp ce se desfăşura cercetarea,Alex fu sărbătorit de înalta societate.Un holtei tânăr şi bogat era întotdeauna binevenit îa orice eveniment monden,şi un celibatar tânăr,bogat şi frumos îşi permitea să refuze mai multe invitaţii decât să accepte.Fotografia prinţului Alexander Kuzan era etalată pe paginile ziarului local,reprezentând silueta lui elegantă la un bal,la o petrecere în aer liber,la curse şi pe iahtul său.
Din nefericire,Zena citi ziarul şi văzu fotografiile acelea.Soţul ei părea să se distreze foarte bine fără ea.Totuşi,ea fusese întotdeauna conştientă de acest lucru.Patru zile mai târziu,detectivii descoperiră pensiunea Zenei şi îi raportară lui Alex.El plecă imediat s-o vadă.În timp ce trăsura în care se afla trecea pe lângă micul parc din apropierea apartamentului ei,Alex îşi zări soţia.Porunci vizitiului să oprească şi,coborând,stătu o clipă în loc.
Bobby se juca alergând cu o minge prin iarba din apropierea Zenei.Ea stătea pe o bancă,la umbra unui tei,şi din câte se părea plângea.Un bărbat şedea alături de ea,într-o apropiere intimă,şi când umerii ei se scuturară de hohote de plâns,bărbatul o înlănţui cu braţul şi o trase spre pieptul lui.
*Soţia mea în braţele altui bărbat.Fir-ar al dracului.Un alt bărbat s-o mângâie pe soţia mea.*Cât ai clipi,instinctele sale de proprietate se revoltară,şi fu cuprins de o furie cumplită.Cu un efort conștient îşi recapătă controlul asupra propriei sale judecăţi.*Ia gândeşte-te,totuşi,*i se adresă conştiinţa,*în cele câteva luni din urmă,ai fost departe de a fi virtuos,încercând s-o uiţi pe Zena.Este un drum cu două sensuri: Zena avea şi ea nevoie de companie.Nu prea ai de ce să te aştepţi ca ea să fie castă,în vreme ce tu experimentai la St.Petersburg toate soiurile de plăceri erotice.Dar chiar s-o atingă pe soţia mea; nu zău,chiar aşa?*
— O să-l ucid,scrâşni Alex printre dinţi.Cuprins de o furie nebună,porni să traverseze strada,uitând de puhoiul de

vehicule care veneau din ambele sensuri.Se feri de prima trăsură,o evită în ultima clipă şi pe-a doua,dar încercarea vizitiului unei cabriolete de a opri caii eşua,şi roata stângă din faţă se izbi de pieptul bărbatului ce înainta în goană.
Totul nu fu decât haos zgomotos când vehicule de toate soiurile opriră în scrâşnet de roţi,dând naştere unui amestec confuz de infern tumultuos: vizitii care înjurau,animale nechezând,pietoni cuprinşi de panică ivindu-se în mijlocul străzii ca să caşte ochii la victima ce zăcea inconştientă.Sub capul şi sub picioarele acesteia începură să se formeze mici bălti de sânge.
Vacarmul o făcu pe Zena să sară în picioare şi să-i strige lui Bobby să nu cumva să dea fuga să vadă spectacolul.
—Dă-mi voie,Zena,să mă duc să văd ce s-a-ntâmplat,spuse cu prudenţă Alistair.În starea ta nu-i înţelept să te expui riscului de a fi martora unor evenimente tragice.Reveni în scurt timp.
—Se pare că un individ a fost izbit de o trăsură.De-a dreptul îngrozitor,draga mea; nu-i o privelişte la care să asişti tu.Pretutindeni sânge şi tipul este în stare de inconştienţă.O să vă conduc pe tine şi pe Bobby acasă.
Petrecu cu blândeţe braţul Zenei peste al său şi porniră toţi trei cu paşi lenţi înapoi,spre apartamentul ei.Când sosiră,Zena se scuză:
—Dacă nu te superi,Alistair,cred că o să mă odihnesc în după-amiaza asta.Ne vom revedea mâine.
—Foarte bine,draga mea,consimţi el,amabil.Pe mâine.

CAPITOLUL 3

De când apăruseră în ziar fotografiile cu Alex,toate sistemele de apărare construite de Zena cu grijă se dărâmaseră.Nu se văzuseră de mai bine de două luni,şi reuşise cât de cât să si-l scoată din amintire.Acum,tot ce dorea era să-şi pună capul pe pieptul lui bronzat,să-i simtă bătaia inimii şi mângâierea leneşă a mâinii lui pe părul ei,să-i simtă gura pe a ei.Chinul revenise cu toată puterea.
Plânse iar,în neştire,pentru dragostea ei pierdută şi se întrebă cum de putuse vreodată să se gândească să se mărite cu Alistair,oricât ar fi fost acesta de generos şi bun.În seara

aceea,după ce îl culcă pe Bobby,se aşează posomorâtă lângă sobă şi,câteva clipe,fu cuprinsă de o groază de nestăpânit.Se întrebă cum avea să înfrunte ea viitorul,cum va fi în stare să treacă singură prin încercarea naşterii copilului.Ceea ce în urmă cu şase zile păruse să fie o soluţie raţională — căsătoria cu Alistair — părea acum cea mai imposibilă acţiune din lume.
Când stai călcată în braţele lui îți închipui că e Sacha? O să-l îndemni pe copilul lui Sacha să-i spună tată? Te poţi gândi la viitor ca durând douăzeci de ani de-acum încolo şi să te vezi în continuare fericită în calitate de contesă de Glengale?Cum să procedez oare?
Peste trei săptămâni urma să aibă un copil; sigur va avea nevoie de bani.Se putea înapoia la bunicul ei,dar nu voia să recurgă la soluţia aceasta.Putea să-i scrie lui Sacha,cerându-i bani,dar în împrejurările acelea un asemenea gând era condamnabil.El nici măcar nu se ostenise să răspundă la biletul ei,atunci când ea îşi strigase dragostea faţă de el.Absenţa ei nu-l afectase deloc,ci îi îngăduise libertatea după care tânjise întotdeauna.
În dimineaţa următoare,Zena rămase acasă,îngropându-se sub cuverturi,
incapabilă să înfrunte tristeţea propriilor ei gânduri,neputând să facă faţă obişnuitei plimbări cu Alistair.Pierderea despre care credea că începuse s-o depăşească era vie şi sângera din nou.
Alistair aşteptă răbdător pe banca din parc,petrecându-şi timpul citind ziarul.
Nu-l mira faptul că Zena nu sosise.În ajun îi păruse mai nefericită decât de obicei.în zilele din urmă remarcase o agitaţie sporită,o posomoreală care îi tot revenea,făcându-l să tragă concluzia că era consecinţa sarcinii ei înaintate.Era desigur de aşteptat din partea unei femei tinere,singură pe lume,să aibă o stare de frământări şi nelinişte,pe măsură ce i se apropia termenul,iar experienţa chinuitoare cu turcul făcuse ravagii.
Alistair decise că dacă ea nu va veni în parc,avea să treacă el pe la ea,în vizită.

Ridicându-se de pe bancă,după ce parcursese într-o doară ştirile care se concentrau numai în jurul accidentului din ziua precedentă,contele de Glen-gale azvârli cu nepăsare ziarul în coşul de gunoi şi îşi continuă drumul spre casă.
în acea după-amiază,când o vizită pe Zena,contele îi oferi un superb buchet de trandafiri albi.Ea îi mulţumi cu recunoştinţă şi îi explică,cerându-şi scuze,că în ziua aceea nu se simţise destul de bine ca să se aventureze să iasă afară.
—Crezi că ar fi indicat să te vadă un medic? întrebă contele,cu îngrijorare,
preocupat de noua paloare a tenului Zenei.Zena refuză cu tact,incapabilă să-i explice motivul real.După ce Zena prepară ceaiul,contele sporovăi în mod plăcut comentând evenimentele mondene despre care citise în ziar.Văzând că ştirile despre înalta societate nu-i ridicau moralul,se gândi că poate se va bucura auzind ceva referitor la unul dintre compatrioţii ei.
—Apropo — spuse,întinzându-şi ceaşca spre a-i fi umplută — tipul implicat în accidentul de ieri era şi el rus.Mă întreb dacă nu cumva ai auzit de el.Îl cheamă Kuzan…e prinţ,cred.Ceaşca de faianţă albastru cu alb căzu din mâna Zenei sfărâmându-se pe platoul cu prăjituri pentru ceai,răspândind pe masă lichidul dulce şi cafeniu.Zena deveni de o paloare cadaverică şi se prăbuşi pe pardoseală.
împiedicat de masa dintre ei,Alistair fu incapabil să-i întrerupă căderea.Sărind din fotoliul său,în-genunche plin de teamă lângă trupul palid şi nemişcat,bătându-i uşor cu palma creştetul,fără vreun efect,vreme de câteva clipe.Apoi coborî în fugă la parter şi-i ceru portarului să trimită după un medic.
Revenind într-o goană în apartament,o ridică pe Zena cu blândeţe şi o culcă pe pat.în ciuda greutăţii suplimentare â copilului,era incredibil de fragilă,părând mult prea delicată pentru a fi în stare să ducă povara unei alte vieţi.Apăsându-i un prosop ud pe frunte,contele îi văzu pleoapele tremurând.
—Cum te simţi,draga mea? Am trimis după un doctor.Ar fi trebuit să te consulte unul imediat,azi dimineaţă.Nu vorbi,doar odihneşte-te.Va fi aici în curând.
—Sacha trăieşte? şopti ea.

—Cine? întrebă Alistair nedumerit.
—Prinţul…trăieşte? repetă ea în şoaptă.
—A,accidentul! Prinţul acela.Da,este în viaţă.Oase rupte,atâta tot.
Uşurată,Zena închise ochii.Deşi îl rodea curiozitatea,contele era prea politicos ca să ceară o explicaţie la o întrebare atât de ciudată.După plecarea medicului,
Alistair insistă ca Zena să rămână în pat.
—De acord,Alistair,dar acum mă simt iar foarte bine,crede-mă.Nu trebuie să fii îngrijorat.După o jumătate de oră de asigurări,reuşi în cele din urmă să-l convingă să plece.Era într-o dispoziţie de tumultuoasă fericire.Şocul pe care-l simţise crezând că Sacha murise o convinsese că iubirea ei pentru el era tot atât de puternică pe cât fusese mai înainte.
Neţinând seama de dojenile lui Alistair,Zena azvârli cât colo cuverturile,se îmbrăcă la iuţeală cu o rochie de un albastru intens şi,cerând o trăsură,porni la drum împreună cu Bobby.Era agitată de teamă şi de neliniştea unor presimţiri rele.Dar tot ce putea face Alex era s-o trimită să-şi vadă de drum,ori ea deja trăia despărţită de el.O alee pentru trăsuri impecabil greblată şerpuia până în faţa unei vile maure de bun gust,amplasată admirabil pe coasta unei coline stâncoase.Soarele asfinţea deasupra Mediteranei,aşternând raze violete şi aurii peste marea azurie.Coborând din trăsură,Zena îi porunci,nervoasă,vizitiului să aştepte.Luându-l de mână pe Bobby,înainta până la uşa de lemn ornată în cuie de alamă şi bătu cu mânerul anume prevăzut pentru vizitatori.Fu poftită în holul de intrare,unde un majordom neprimitor se uită la ea de la înălţimea lui considerabilă şi rosti cu semeţie:
—Da,madame?
—Aş vrea să-l văd pe Sacha…ăă…pe prinţul Alexander.
—Prinţul nu este acasă pentru vizitatori,madame.
—Poate dacă i-aţi duce măcar un mesaj,se rugă ea.
—Mă tem că este imposibil.Nu poate fi tulburat.Dacă veţi putea reveni,madame,altă dată…

—Vreau să-l văd astăzi,insistă ea cu încăpăţânare,simţind cum se înfurie în faţa indiferenţei insuportabile a individului.Majordomul învăţase încă de mult că prinţul rareori dorea să fie deranjat de femei,de orice fel ar fi fost acestea,mai ales — şi privirea lui trecu,sarcastică,peste pântecele protuberant al Zenei — de femei gravide.în calitatea lui de majordom,se afla acolo tocmai pentru a descuraja acest soi de persoane disperate.Prinţul pretindea să se bucure de intimitate în propria lui casă.

—Îmi pare foarte rău,madame.Zena simţi înţepătura unor lacrimi de frustrare.Bobby trase de mâna ei şi ciripi cu glas dulce:

—Să văd pe tăticu',eu să văd pe tăticu'! Majordomul era mult prea bine instruit pentru a vădi vreo emoţie,dar fu în mod categoric zguduit.*Tăticu!Cu orice preţ trebuie să-i alung.*Era limpede că prinţul n-ar vrea să-i primească pe aceşti vizitatori.Prinzând-o cu hotărâre pe Zena de cot, maiestuosul şi conştiinciosul slujitor începu s-o conducă spre uşă.Un pas uşor se auzi pe scările ce urcau la etaj,şi un glas exclamă:

—Micul prinţ!Cele trei personaje se întoarseră şi îl văzură pe Feodor,valetul lui Alex,coborând treptele de marmură.Bobby dădu drumul mâinii Zenei şi ţâşni către vechiul său prieten.

—E-n ordine,Harrison,explică Feodor.Dânsa este prinţesa Kuzan,Harrison.

Majordomul nu mai pridid cu scuzele.Întregul personal avea cunoştinţă de faptul că prinţul îşi căuta înnebunit soţia,dar bârfele omiseseră să sublinieze amănuntul că ea era gravidă şi mai avea un copil.Omul era chinuit de remuşcări şi ruşinat de greşeala lui.

—Prinţul abia s-a trezit după sedativul său,madame,spuse Feodor.Vă rog să veniţi la etaj.Zena îl urmă în susul scării şi de-a lungul unui coridor nesfârşit,până în dreptul unei camere situată pe latura sudică a vilei,care se bucura de o superbă vedere spre mare.Zena se opri împreună cu Bobby în pragul uşii deschise,iar Feodor se retrase diplomatic.

CAPITOLUL 4

Alex zăcea pe un pat larg din lemn de mahon,foarte bărbătesc.Prinţul arăta extrem de bine,în pofida bandajelor sale — foarte bronzat,în contrast cu aşternuturile albe,aşa cum se odihnea rezemat de maldărul de perne.O uşă de sticlă era deschisă către un balcon cu vedere spre Mediterana albastră.Razele alungite ale soarelui ce cobora spre asfinţit se strecurau în cameră,iluminând-o cu o strălucire aurie difuză.
—Pot să intru? întrebă Zena în şoaptă.La auzul glasului ei,ochii lui Alex se deschiseră brusc,îndreptându-se spre uşă,şi tristeţea dispăru de pe faţa lui.Chipul i se lumină de vechiul lui zâmbet cald şi atrăgător,care întotdeauna o pătrunsese pe Zena până în adâncul sufletului.Primul lui gând când o zări în cadrul uşii fu acela că ea era mai frumoasă decât îşi amintea el s-o fi văzut vreodată.Amintirea ei trăise în fiecare clipă de trezie a vieţii lui,în ciuda nemiloasei încercări de a spulbera şi zdrobi acea amintire chinuitoare.
—Draga mea!Ochii lui ardeau de bucurie.Apoi rămase tăcut,pentru întâia oară în viaţa lui,nesigur de cum avea să fie primit de o femeie.Continuând să stea la uşă,Zena începu să vorbească,bâlbâindu-se:
—Sacha,dacă...dacă...mă vrei,ei bine,nu ar avea nici o importanţă...
—Dacă te vreau,iubita mea! exclamă Alex,întrucâtva şovăielnic. Când o văzuse în camera lui,i se păruse că i se opreşte inima.
—Nu există nimic în lume ce mi-aş dori mai mult.O să încetez cu mersul la club.O să rămân acasă în fiecare seară; tot ce vrei tu...Se întrerupse brusc la mijlocul pledoariei sale,simţindu-se frustrat.
—Fir-ar să fie! izbucni el.Nu pot să mă ridic.Vino aici!Zena străbătu încăperea aproape zburând şi se prăbuşi cu lăcomie în îmbrăţişarea lui.
Alex o sărută cu sentimentul privaţiunii înăbuşite şi a dorinţei nenumăratelor nopţi în care o căutase fără succes în braţele altor femei.Buzele ei erau la fel de dulci şi catifelate cum şi le amintise.Dorul lui lacom spori,şi îl copleşi nevoia sălbatică de-a o avea.Zena se agăţa de el aşa cum se agaţă de viaţă un om care-i pe cale să se înece.El era viaţa ei,şi ea se afla în braţele

lui.Cerul nu-i putea dărui mai mult de atâta.El o strânse aproape de inima lui,şi îşi murmurară unul altuia iubirea,încercând să domolească setea şi dorul tuturor zilelor de nelinişte trăite.în timp ce el o strângea în braţe şi Zena se ghemuia la adăpostul pieptului său,un trupuşor cald se strecură şi se caţără în pat,înghesuindu-se între ei.
—Tăticule,eu...şi eu! ţipă Bobby insistent.Alex îşi coborî privirea spre ochii rugători ai copilului,îi înconjură uşor trupul cu braţul său puternic,şi-l strânse aproape de el.Pe Zena o uimea întotdeauna cum de putea un bărbat atât de puternic să fie atât de blând când voia.
—Ţi-am simţit lipsa şi eu,zâmbi Alex chipului îngeresc încadrat de cârlionţi negri,i-ai dat de furcă sorei tale?
—Zena nu joacă mult.Mie-mi place tăticu'.El joacă mereu.Tăticu'joacă acum! ceru el.
—Peste un minut,Bobby.Tăticu' vrea să stea de vorbă cu Zena.Du-te şi aruncă o privire la dulapul cu sertare de colo,zise Alex,arătând spre comoda de lângă peretele opus.Cred că vei găsi ceva cu care să te distrezi.Bobby dădu din cap în semn că a înţeles,alunecă plin de energie jos din pat,şi în curând şedea pe pardoseală,extrem de încântat de mulţimea de jucării pe care le scosese de-a valma din sertar.Alex zâmbi,puţin ironic.
—Ştiu să mă port cu copiii,nu ţi se pare? Apoi ochii îi redeveniră serioşi şi îşi trecu mâna peste pântecele Zenei.
—Aşadar,ţi-am făcut asta...Mă urăşti pentru ce ţi-am făcut?
—Nu,Sacha,murmură Zena.Acum nu.
—Ai putea vreodată să mă vrei înapoi? o întrebă el cu blândeţe,simţindu-se învins.Ochii Zenei se umplură de lacrimi.
—Da,Sacha,şopti,din toată inima,îmbrăţişarea lui se întări convulsiv,
exprimându-i recunoştinţa.
—După ce ai plecat fără urmă...
—Dar ţi-am trimis un bilet!
—Un bilet?! Unde?
—La club.
—Nu l-am primit niciodată,jur! La dracu'! N-ar mai fi trebuit să redevin cinic şi să încerc să uit toată frumuseţea şi bucuria pe

care le-ai adus în viaţa mea.Voiam să pun capăt tuturor amintirilor despre tine,şi am făcut tot ce-am putut ca să-mi abat gândurile.Şi pe urmă ţi-am văzut colierul.
—Colierul meu?
—Da,la soţia lui Cazimir.Şi în clipa aceea am ştiut că nimic nu-mi fusese de vreun folos.Te iubeam şi voiam să te am din nou.Fir-ar să fie! Nu mă pricep să spun cuvintele potrivite,declară cu glas răguşit şi pe un ton brutal.Niciodată până acum nu le-am utilizat...doar vorbe seducătoare,vorbe spuse în joacă şi ipocrite — niciodată adevărate...Se poticnea în această explicaţie,desfrânatul acesta fermecător ce dăruise atâtor femei atât de multă plăcere dar nicicând iubirea lui.Când vorbi din nou,glasul îi era şoptit.
—Te iubesc,spuse foarte simplu.Tu mă mai iubeşti? Sau este prea târziu?
—Niciodată n-am încetat să te iubesc.Am încercat,realmente am încercat,dar
n-am reuşit.
—Şi eu am încercat,dar n-a mers.Singurul rezultat a fost că am descoperit că-mi era şi mai dor de tine.Nici o femeie n-a fost vreodată în stare să te înlocuiască.
—Femei? rosti Zena cu neascunsă gelozie.Ochii lui Alex începură să sclipească ameninţător.
—Şi bărbatul din parc? întrebă el,bănuitor.
—Care va să zică,aşa ai ajuns să fii călcat de trăsură! exclamă Zena,înţelegând totul.
—Aşa am fost călcat de trăsură.Furia oarbă îmi întunecase vederea,rânji el.Acum,explică-mi ce e cu bărbatul din parc! repetă el,ameninţător.
—Alistair e doar un prieten.A fost foarte bun cu mine,Sacha.
—Cum adică,„bun”?Nu se putea stăpâni.În pofida propriei sale desfrânări,
simţea în privinţa Zenei această gelozie de necontrolat,care pur şi simplu nu asculta de nici o logică raţională.
—Doar bun,răspunse Zena concis.Este englez.Acum doi ani şi-a pierdut soţia în urma unei boli îndelungate.Cred că se simte singur...

—Drace! Dacă-i singur,o să-i trimit mâine o duzină de femei,să-i ţină companie.Nu are nevoie de soţia mea! declară Alex cu indignare.
—Ah,Sacha,el nu-i sălbatic ca tine,protestă ea,la gândul unei duzini de femei depuse în pragul lui Alistair.Este foarte tăcut şi potolit.
—în cazul acesta,o să-i trimit o duzină de femei foarte tăcute şi potolite.
—Nu vorbeşti serios,nu-i aşa? întrebă Zena cu teamă.
—Bineînţeles că nu,răspunse el cu voioşie.Apoi adăugă imediat pe un ton serios:
—Dar ar face al dracului de bine să-mi lase nevasta în pace! Ochii Zenei străluciră.
—Vai,Sacha,eşti gelos!
—Mă bucur că ai observat,mormăi el ursuz.
—O să-ncepi să fii dificil? îl tachina ea.
—întotdeauna sunt dificil,dacă mai ţii minte,drăguţa mea,replică el zâmbind.Şi dacă tot sunt dificil,încă o mică pretenţie.Zena înălţă provocator sprâncenele.,— Acum vorbesc serios,sublinie el.Trebuie să ne căsătorim imediat.
—La ce bun?
—Rituarile tribale pot fi foarte bune şi frumoase,fermecătoare,nostime,cu puii aceia murdari şi toate celelalte,zise el,strâmbându-se când îşi aminti scena respectivă,dar copilul meu trebuie să se nască în condiţiile unei hotărâri legale care să oblige.Nu vreau nici o problemă cu moştenirea.
—Asta-i o prostie! veni replica tăioasă.Imperiul a recunoscut întotdeauna căsătoriile tribale.
—De nevoie,draga mea,numai de nevoie.Nu se poate impune cu forţa nici măcar o lege la o depărtare mai mare de un kilometru dincolo de şoselele militare,ripostă Alex.
—Este ridicol şi inutil.Nici măcar să nu mai pomeneşti de asta,replică Zena cu hotărâre.
—Mă gândeam,continuă Alex calm,că dacă nunta ar avea loc aici,în linişte,la sfârşitul săptămânii viitoare,ne-am putea duce

cu iahtul meu la Alger,pentru o lună de miere.La vremea asta Biskra este destul de plăcută.
—O lună de miere! pufni Zena.Chiar că o să arăt grozav într-o lună de miere!
—Exact cum trebuie,draga mea,o contrazise Alex.Mă bucur că începi să iei în considerare această idee.
—M-ai înţeles greşit! ripostă Zena răspicat.
—Ah,preferi să fie mai devreme decât săptămâna viitoare.De ce nu spui aşa?
—Sacha,prostule,eşti imposibil!
—Ei bine,scumpo,niciodată n-am susţinut că aş fi perfect.Bine,dacă ţii neapărat la o nuntă la St.Petersburg şi cu lume multă,spune aşa imediat,continuă Alex,deoarece cu...hm...circumstanţele astea extenuante,zise îndreptând o privire ironică spre abdomenul ei enorm,va trebui să facem afurisita de călătorie în regim fulger.
—Ascultă-mă,naiba să te ia! strigă Zena.Nu ţi-am explicat destul de limpede că nu-i necesară încă o căsătorie? Pentru ce mă hărţuieşti?
—Ca să spui da,iubito,replică el cu simplitate,şi ca să pot dormi iar noaptea,
ştiind că odrasla mea este sigură de patrimoniul său.
—Asta înseamnă atât de mult pentru tine?
—Înseamnă.Ochii lui deveniră foarte serioşi.Îi susţinu privirea iar ea şovăi.El vorbea într-adevăr serios.Poate că avea dreptate în privinţa moştenirii.Ea nu se gândise niciodată la acest aspect.
—Foarte bine,îşi dădu Zena acordul.El oftă uşurat.
—Bun,acum asta s-a stabilit.Când? o întrebă.Şi unde?
—Nu mă interesează,Sacha.într-un loc liniştit.Nici nu va fi timp pentru a comanda o rochie,adăugă ea,în mod diabolic.
—La naiba! Asta nu-i o problemă,dacă acesta-i singurul lucru care te frământă.
Era încă ferm hotărât să-i facă pe plac.
—Zău,Sacha,în legătură cu rochia doar te tachinam.
—Eşti sigură? întrebă el privind-o scrutător,înţelegea că femeile ţineau la nimicurile drăguţe legate de o nuntă

entuziasmându-se de ele,şi în mod cert prima lor căsătorie nu fusese de înaltă clasă.Era hotărât să aibă cea mai grandioasă nuntă pe care-o văzuse lumea vreodată,dacă Zena voia o astfel de ceremonie.Ea îi întâmpină privirea cu ochi plini de iubire.
—Da,sunt sigură.Biserica rusească şi doi martori vor fi perfect.
—Mâine e prea devreme? întrebă Alex cu îngrijorare.Coastele mele sunt înfăşurate foarte bine.Cred că pot face faţă.Să sperăm că aceasta va fi ultima oară când ne căsătorim.S-ar părea că am nefericitul obicei de a mă alege cu oase rupte înainte de căsătoriile mele.Nu ştiu dacă aş avea chef să mai trec prin aşa ceva o a treia oară.
— Mâine este foarte bine,rosti Zena cu calm.Şi inima ei cânta.

CAPITOLUL 5
După multe eforturi,deoarece roţile birocraţiei franceze se mişcau cu o încetineală enervantă,reuşiră să se căsătorească în micuţa biserică rusească din Nisa.Zena îi scrisese lui Alistair un bilet prin care-i cerea iertare pentru orice nefericire pe care i-ar fi putut-o pricinui.El răspunse cu obişnuita lui înţelegere,blândă şi tandră,dorindu-i cu sinceritate numai bucurie şi noroc în împăcarea ei cu Sacha.
Datorită limitărilor de natură fizică atât ale miresei cât şi ale ginerelui,noaptea celei de-a doua nunţi a lor fu liniştită.Se trimiseră telegrame către rudele şi prietenii lor,aducându-li-se la cunoştinţă împăcarea lor şi repetarea căsătoriei.În noaptea aceea rămăseseră în vilă,urmând ca apoi să plece cu iahtul lui Alex
într-o scurtă croazieră spre Biskra,cu intenţia de a reveni peste două săptămâni la Nisa pentru a aştepta naşterea copilului lor.
În noaptea aceea,stând culcaţi unul în braţele celuillat,Alex observă că Zena era într-o dispoziţie foarte tăcută.
—Aş da un bănuţ pentru gândurile tale,iubito,şopti el.
—Sacha,oare este o dovadă de nerecunoştinţa,după toate problemele noastre,să doreşti,puţin de tot,ca să fii ceva mai mult decât o iubită,o soţie şi o mamă?

—Ah,sufleţelul intelectual revine la viaţă.E-n ordine,dragă.Dacă ai fi o domnişoară din lumea bună cu cap găunos,nu te-aş vrea.Dintr-astea găseşti,
literalmente,cu carul.Domnişoara intelectuală nu trebuie pusă sub lacăt,draga mea,numai pentru că eşti soţie şi mamă.Ascultă,iubito,dacă vrei să te implici în noul val care luptă pentru drepturile femeii,îţi voi construi un colegiu pentru femei.Nu trebuie decât să-mi precizezi locul.Este al tău.Vom avea copiii cei mai insuportabil de inteligenţi din imperiu.Sau dacă vrei să cercetezi traseele acelea de migraţie de care se interesa tatăl tău,fă-o.Voi alcătui orice soi de caravană de care ai avea nevoie.Ne vom petrece restul vieţii agăţându-ne de poteci de munte stâncoase.Uite,mă duc chiar acum să fac bagajele.Zâmbi ironic şi dădu să coboare din pat.Zena îl împinse înapoi.
—Îţi baţi joc de mine!
—Dumnezeule,nu! Sunt plin de înţelegere şi toate celelalte însuşiri ale unui bun soţ.Dar ţi-aş cere totuşi,o favoare.N-ai putea să aştepţi până se naşte copilul? Gândul că l-ai putea aduce pe lume pe întâiul meu născut pe cine ştie ce cuib precar de vultur de munte mă cam îngrijorează.
—Adevărat,Sacha? Nu te-ai supăra?
—Pe dracu',duşka.Te voi duce oriunde vei vrea să mergi,oricând vei voi.
Niciodată nu te voi mai scăpa din ochi.Nu am curajul necesar să mai înfrunt cumplitul chin de a fi despărţit de tine.Făgăduieşte-mi,îi ceru solemn,
făgăduieşte-mi că nu mă vei părăsi niciodată.O bucurie neaşteptată inundă inima Zenei.
—Făgăduiesc,Sacha,şopti încet.Un braţ puternic îi înlănţui mijlocul şi,trăgând-o lângă trupul lui vânjos,Alex îi acoperi buzele tremurătoare cu un sărut tandru,reţinut,extrem de grăitor pentru iubirea lui protectoare.
—Voi avea grijă de tine,iubito,murmură el cu glas răguşit.
Părăsiră Biskra în dimineaţa următoare şi petrecură zile superbe străbătând Mediterana şi sosind înapoi la Nisa literalmente în ultima clipă.Pe Zena o apucară durerile naşterii

la zece mile în larg,şi motoarele au fost puse să lucreze la puterea lor maximă pentru a ajunge cât mai grabnic înapoi.Alex o purtă pe Zena în braţe până la trăsura care-i aştepta,ţinând-o aşa tot drumul până la vilă.
Cei mai buni medici din Nisa erau pregătiţi s-o asiste,şi după ce de-a lungul anilor auzise de nenumărate ori povestea naşterii sale,Alex îşi luase precauţia de a le aduce şi pe cele mai bune moaşe.Alex nu se depărta deloc de lângă ea,ţinând-o de mână şi încurajând-o,încercând să-şi mascheze teama cumplită când vedea chinurile groaznice prin care trecea soţia lui.
—Nu puteţi să faceţi ceva ca să nu mai sufere atât?! se răsti el la ilustra adunare.
—Doamna progresează extrem de bine,prinţe,declară total lipsit de sensibilitate purtătorul de cuvânt al asistenţei.De obicei soţii preferă să aştepte afară.Poate doriţi să ieşiţi...Alex îi aruncă o privire ucigătoare,şi fraza se stinse în mod jalnic.Ochii lui cercetară feţele celor patru moaşe,neîncrezându-se în cuvântul doctorilor.
—Este într-adevăr bine? întrebă îngrijorat.
—încă puţin,şi durerea ei va înceta,domnule,răspunse cu simpatie o femeie în vârstă.Cinci minute mai târziu i-l prezentă lui Alex pe fiul şi moştenitorul lui,înfăşurat într-o pânză moale şi albă.
—Un băiat frumos şi robust,domnule!Alex îl primi cu recunoştinţă pe copil,
uşurat că greaua încercare prin care trecuse Zena luase sfârşit...
Zena deschise câteva clipe ochii şi îi adresă lui Alex un zâmbet slab.
—S-a terminat? întrebă ea.
—S-a terminat,iubita mea,şi-ţi mulţumesc pentru un băiat frumos şi puternic.
—Un băiat! repetă ea surâzând triumfător.Un băiat ca tine,murmură,închizând iar ochii şi adormind imediat.Cu gesturi blânde,Alex puse copilul în pat,lângă ea,şi cu tristeţe gândi: *Nu chiar ca mine*.Copilul culcat alături de soţia sa avea

păr blond şi ochi albaştri.În ziua în care sosi de la Nisa telegrama lui Alex,Amalia venise în vizită la Yuri.Majordomul lui Yuri aduse telegrama pe o tavă de argint.După ce-i parcurse la iuţeală conţinutul,Yuri i-o întinse Amaliei,care era moartă de curiozitate.În timp ce citea euforicul mesaj,pe faţa ei frumoasă apăru lent o expresie plină de jale.
—Ţi-a scăpat printre frumoasele-ţi degete,nu-i aşa,iubito?
Amalia îşi ridică privirea şi îşi îndreptă spre Yuri ochii ei de culoarea levănţicăi.
—De astă dată căsătoria pare să fie certă.Ochii ei pastelaţi străluciră când un gând făcu să se aprindă în ei o sclipire.
—Crezi că această căsătorie a fost gândită de dragul copilului? întrebă ea plină de speranţă.
—Nu fi proastă,Amalia,îi spuse cu blândeţe.Sacha dorea cu disperare s-o recapete pe Zena.Recunoscuse în sfârşit,că o iubea.Asta nu înseamnă că nu l-ar interesa viitorul copilului său,dar dacă aceasta ar fi fost singura lui temere,banii ar fi rezolvat repede dilema.Ochii sclipitori îşi pierdură strălucirea,căpătând o expresie posomorâtă de înţelegere.
—Nu poţi avea orice bărbat pe care ţi-l doreşti,micuţa mea,îi zise Yuri cu tandreţe.
—Dar întotdeauna am putut! se vaită Amalia.Ce se va întâmpla cu mine? Tuturor bărbaţilor le plac fetele tinere.Nu vreau să mă transform într-una din acele frumuseţi ofilite care e nevoită să alerge după bărbaţi.Este degradant.
Întotdeauna ei veneau la mine.Mă tem,Yuri.Vai,Yuri,toată viaţa mea este o porcărie.Frumoşii ei ochi se umplură de lacrimi şi Yuri îşi plecă privirea,pentru că era prima oară în viaţa lui când vedea lacrimi într-ai ei.
—Am şi eu sentimente,Yuri.Vai,Doamne,gemu ea,tare sunt nefericită!Yuri o privi îndelung pe femeia de o uimitoare frumuseţe din faţa lui: trăsături clasice,patriciene; pometii obrajilor înalţi; ochi minunaţi; o gură realmente senzuală; păr bogat,ca mătasea porumbului; şi un trup superb.
—Nu plânge,draga mea.înfăţişarea ta formidabilă nu şi-a pierdut nimic din farmec.Viitorul tău nu-i chiar atât de sumbru pe cât ţi-l închipui.Douăzeci şi patru de ani nu înseamnă

bătrâneţe,micuţo,şopti el.Se ridică în picioare,străbătu mica distanţă dintre ei,o luă în braţe pe femeia înlăcrimată şi se aşeză din nou,strângând-o la pieptul său.
Îi simţea sub mâini trupul cald şi catifelat,şi când ea îşi puse capul pe umărul lui,mireasma dulce,de mosc,a părului ei îi gâdilă nările.
Fu el însuşi nespus de uimit auzind cuvintele ce-i ieşeau din gură:
—Ce dracu',Amalia,doar ştii că nu-l poţi suporta pe Boris,iar pe Alex nu-l poţi avea.Te-ai putea fixa tot atât de bine asupra mea.Şi deoarece eu nu o pot avea pe Zena,m-aş putea fixa şi eu asupra ta.Amalia îşi îndreptă brusc trupul şi îşi aţinti privirea spre Yuri.
—Zena? mormăi ea nemulţumită.Şi tu?!
— Este o femeie absolut remarcabilă,dragă,şi e la fel de curajoasă şi de tenace ca tine,şi are cea mai încântătoare inteligenţă pe lângă atrăgătoarea ei frumuseţe.
—Nu ştiu,Yuri,spuse şovăitor.
—Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine acum zece ani,ştii asta.Hai,Roşie,ce zici? o întrebă el rânjind şi folosind numele ei din copilărie.Îţi voi obţine divorţul în două săptămâni,şi putem începe să mai facem şi alţi copii din aceia,cu păr auriu.
—O să-mi distrug silueta! protestă ea în glumă,strâmbându-se.
—Chiar îţi pasă de asta? îi şopti Yuri la ureche,în timp ce-şi întărea strânsoarea îmbrăţişării.
—Nu,dacă ţie nu-ţi pasă,răspunse ea zâmbindu-i dulce.
— Mie o să-mi pari mereu frumoasă,Roşie,cu sau fără siluetă.Vom sta pe veranda casei noastre din Ucraina şi vom privi cum creşte cârdul nostru de copii.
Yuri îi ronţăia alene urechea,în timp ce mâinile lui mângâiau şi alintau fiecare rotunjime voluptuoasă.Când degetele lui urcară şi începură să descheie nasturii de la gâtul rochiei ei,Yuri şopti foarte încet:
—Şi dacă devii durdulie,scumpa mea,după toţi acei copii ai noştri,voi avea pur şi simplu mai mult de iubit.Amalia înconjură cu braţele umerii puternici ai lui Yuri,şi o mână alunecă în sus

să-i mângâie ceafa,pe care părul lui blond şi lung se revărsa în bucle mătăsoase.
—Mă vei duce acasă,Yuri? murmură Amalia fericită.Putem într-adevăr să ne întoarcem acasă?
—Te voi duce acasă,draga mea,şi niciodată nu te voi lăsa să pleci.
Alex,Zena şi copiii se aflau afară,pe terasa cu vedere spre mare.Zena se odihnea pe un şezlong,ţinând în poală pruncul adormit Bobby,pe tricicleta lui,gonea nebuneşte încoace şi-ncolo pe pardoseala de marmură.Alex,stând lângă Zena,zâmbi când citi lunga telegramă primită de la Yuri.
—Yuri şi Amalia se căsătoresc,îi explică el Zenei,şi Yuri zice că Amalia îşi cere scuze pentru purtarea ei nepoliticoasă faţă de tine.
—Mă bucur pentru ea,zise Zena calm.Le urez să fie fericiţi,spuse Zena cu un oftat de mulţumire.Vor avea copii frumoşi.
—Au deja o fiică.O foarte drăguţă fată blondă,care va împlini în curând zece ani.Uitându-se la copilaşul blond care dormea în poala soţiei sale,Alex remarcă pe un ton ironic:
—Dacă n-aş şti cum stau lucrurile,aş zice că Yuri a dat o mână de ajutor şi la acesta.Glumea,dar în adâncul sufletului,o mică îndoială hărţuitoare nu se lăsa domolită.
—Sacha,cum poţi să spui aşa ceva!
—Ei bine,mi se părea că Yuri era mereu prin preajmă.
—Dar şi tu erai!
—De unde să ştiu ce se întâmpla după ce adormeam eu? Eram mai tot timpul beat decât treaz,şi l-am cunoscut prea multă vreme pe Yuri ca să-mi fac iluzii în privinţa moralităţii lui.
—Dar în privinţa moralităţii mele? întrebă Zena,oarecum jignită.
—Păi,scumpo,dacă mă întrebi...
—Sacha! Mă crezi când îţi spun că eşti singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste? întrebă Zena nevrând să ia în calcul violul turcului,socotind că a fi legată,cu căluş în gură şi agresată sexual nu se putea numi a face dragoste.

—Desigur,iubita mea,te cred,o linişti el.Dar diavolul îndoielii tot îl muncea.
—Tatăl meu avea părul blond şi ochii albaştrii,la fel ca mulţi membri ai tribului din cătunul mamei mele,declară Zena cu calm.
—Desigur,draga mea,fu de acord Alex,zâmbind liniştitor,decis ca nici măcar să nu mai pomenească vreodată de incertitudinile lui.Ai perfectă dreptate.
Iubirea lui pentru Zena era prima şi singura lui pasiune puternică pe care-o cunoscuse în viaţa lui,şi orice altceva pălea în faţa importanţei acestui sentiment.
Zena era singura femeie pe care o dorise vreodată,şi nimic nu trebuia să intervină între ei.Nu putea să rişte să distrugă noua lor fericire.Strânse din dinţi,hotărât să nu mai facă niciodată vreo aluzie la coloritul fiului său.Subiectul era închis.Mai târziu în aceeaşi seară,pe când se bucurau de o cină liniştită în doi,după ce-i culcaseră pe copii,sosiră încă două telegrame.
—Doamne Sfinte! exclamă Alex când îi fură înmânate misivele.Există undeva în lumea aceasta un loc în care să ne putem duce ca să avem puţină pace şi linişte?Rupând plicul celei dintâi,înjură de câteva ori în vreme ce o citea,l-o întinse în tăcere Zenei,iar el o deschise pe a doua.
Zena citi rapid avertismentul trimis de Katelina.După ce se înapoiase iarăşi din Europa,soţul acesteia reacţionase violent când aflase de prietenia soţiei sale cu Lup.Ameninţa să-i ia copiii.Lup ameninţa că avea s-o ia atât pe Katelina cât şi pe copii şi,pe deasupra,să-l ucidă pe soţ.Katelina insistase pe lângă Lup să renunţe,măcar temporar,la planul lui sălbatic şi îi relata,pur şi simplu,lui Alex situaţia,pentru eventualitatea că Lup ar apela la el pentru ajutor.Lup plecase furios,şi ea nu ştia încotro se dusese.
—Interesantă familie,comentă Zena maliţios.
—Nu te teme,tata se va ocupa de toate; întotdeauna rezolvă problemele,însă mă doare faptul de a o vedea pe Katelina la cheremul ticălosului acela de soţ al ei.În privinţa asta sunt de acord cu Lup: un glonţ drăguţ şi rapid ar scuti lumea de o povară inutilă.Până una alta,ne sosesc rudele,draga

mea,maman vrea să-şi vadă nepotul.Hai să plecăm dracului de-aici! adăugă Alex cu înverşunare.
Gândul la mutrele pe care le-ar face părinţii săi când îşi vor vedea nepotul blond şi cu ochi albaştri îl cam punea în încurcătură.
—Dar,Sacha,tocmai acum când vin părinţii tăi?! N-ar fi deloc politicos din partea noastră.
—Hai să scoatem Steaua Sudului în larg,doar cât să fim departe de toţi oamenii aceştia,măcar o vreme.Presupun că ne-am putea înapoia peste o săptămână.Ei nu vor fi aici mai devreme.Avea să fie nevoit să înfrunte până la urmă acea situaţie,aşa că tot atât de bine putea să termine cu ea.Nimeni nu ar spune nici un cuvânt,fără îndoială; toată lumea ar fi foarte politicoasă.Totuşi,această perspectivă îl sâcâia.Oare asta era ceea ce în mod obişnuit se numea una din micile ironii ale sorţii?El,care avea toţi copiii nelegitimi pe care şi i-ar fi putut dori,toţi fiind tulburător şi de netăgăduit nişte Kuzani,când,în sfârşit,avea un moştenitor legal,se pomenea că odrasla nici măcar nu era a lui.Un ciudat sentiment de nelinişte tulbure i se strecură în inimă.
Câteva zile mai târziu,în timp ce stăteau lungiţi sub o copertină pe Steaua Sudului,lăsând să treacă peste ei uşoara briză marină,Zena termină să hrănească bebeluşul şi se ridică să se schimbe într-o îmbrăcăminte mai răcoroasă.
După-amiaza începea să devină caldă.
—Sacha,vrei să-l ţii tu pe Apolo,cât timp mă duc jos să mă schimb?
Copilul fusese numit Apolo nu ca urmare a tachinării lui Alex,ci fiindcă numele i se păruse Zenei uimitor de potrivit.Zena considera că pruncul cu ten luminos şi cu păr auriu,strălucitor,era o perfectă întrupare pentru numele de Apolo — zeul soarelui.
—Pune-l mai degrabă în coşul lui,iubito.Se va simţi mai bine acolo.
Odată cu trecerea zilelor,Zena devenise tulburător de conştientă de faptul că Sacha arăta foarte puţin interes faţă de fiul său.La început se gândise că poate era ceva normal pentru

un bărbat care era tată pentru prima oară.Sacha era încă tânăr,şi poate că nu se împăcase cu idea paternităţii.Însă pe măsură ce timpul trecea,observa cu spaimă şi nedumerire că nu era vorba numai că el dovedea prea puţin interes faţă de copil; de fapt,mai curând evita cu grijă orice contact cu bebeluşul.*De astă-dată*,gândi Zena cu asprime,*n-o să te mai descotoroseşti atât de uşor de copilul tău.*
Firea ei era tot atât de capabilă de toane schimbătoare ca şi cea a lui Alex.
—Îl poţi ţine pe Apolo un minut,cât mă duc jos,insistă ea enervată,şi-l puse pe copil pe genunchii lui Alex.Pentru prima oară de la naşterea copilului,Alex fu silit să se uite de aproape la acel moştenitor al său.Privind în jos,la micul trup durduliu care scotea slabe sunete nearticulate în timp ce stătea culcat,aţintindu-şi cu seninătate ochii asupra tatălui său,privirea indiferentă a lui Alex se transformă dintr-o dată într-o expresie de intensă uimire.
De sub sprâncenele subţiri şi delicate şi printre genele fine şi curbe,scânteiau doi ochi căprui,cu reflexe aurii,cu colţurile ridicate spre tâmple — ochii aurii de pisică,puternicul semn de recunoaştere al sângelui Kuzan-ilor,transmis de-a lungul secolelor.
—Zena! strigă Alex,întrerupându-i coborârea sub punte.Ochii lui Apolo sunt aurii! Un Kuzan,fără nici o discuţie!Prinţul îl luă cu blândeţe în braţe pe copilaşul cu păr auriu care era fiul său,şi chipul cu trăsături aspre i se lumină de bucurie şi mândrie.Mirată dar încântată de interesul lui brusc şi plin de încântare faţă de propriul său copil,Zena,vrând să-l tachineze,întrebă:
—Te-ai îndoit vreodată?!Alex tăcu o clipă,privindu-şi frumoasa soţie,apoi zâmbi,în culmea fericirii.
—Niciodată,draga mea,minţi el galant,nici măcar un minut.

EPILOG
În lunile următoare,în cursul cărora Alex se purtă ca un soţ şi tată devotat,Zena îl tachina uneori:

—Nu-mi vine să cred că acesta e acelaşi bărbat care declara,doar cu puţine luni în urmă,că nu-l interesa nici vreo soţie,nici copiii.Alex zâmbea ironic şi spunea:
—Nici mie,doamna mea,nici mie!Al doilea copil al lor,o fiică numită Ninia,s-a născut doi ani mai târziu,într-un cătun de munte,şi familia prospera,membrii ei fiind nespus de mulţumiţi unii de alţii.
Îşi creşteau copiii cât mai departe de societatea mondenă coruptă.Alex făcuse pace cu bătrânul Iskender-han,deoarece aveau foarte multe în comun: amândoi erau aroganţi,mândri şi egoişti.Familia Alexander Kuzan petrecea unele perioade din an la daşa,făcând scurte vizite la St.Petersburg şi la Nisa.Copiilor le plăceau cel mai mult pacea şi liniştea văii situate la mare altitudine,în munţi,unde Alex construise pentru ei un soi de fortăreaţă agăţată de stânca abruptă şi aspră de granit,asemenea cuibului unei păsări de pradă.
Zena călătorea prin întregul labirint de cătune montane,cercetând şi compilând elemente necesare unui studiu final referitor la drumurile de migraţie ce străbăteau trecătorile transcaucaziene ce duceau spre Europa.Pe măsură ce era terminat câte un volum,Alex avea grijă să fie publicat,frumos ilustrat cu hărţi complicate — minunate acuarele semnate de Vrubel — şi conţinând nenumărate fotografii cu care contribuia el însuşi,în calitate de fotograf amator.
Alex era măgulitor de bun,şi nespus de modest în privinţa propriilor sale realizări,deoarece nu numai că se ocupa în mod eficient şi rentabil de conducerea a cinci moşii vaste ci,împreună cu tatăl şi cu fraţii săi,supraveghea extinderea unui prosper imperiu industrial alcătuit din mine de aur,puţuri petrolifere şi rafinării,ce constituiau sursa averii Kuzan-ilor.
Odată cu trecerea anilor,tatăl şi fiul au devenit o privelişte obişnuită,rătăcind pe cărările de munte.La prima vedere păreau o pereche nepotrivită,fiul fiind tot atât de luminos şi blond pe cât de oacheş şi brun era tatăl.Dar ochii oblici trădau cosanguinitatea,iar pomeţii înalţi ai obrajilor şi nasurile drepte erau copii identice,în timp ce formidabila şi puternica structură

osoasă şi musculară a membrelor era deja evidentă la adolescentul zvelt şi robust care călărea alături de tatăl său.Crescut în respectul obiceiurilor din munţi,băiatul învăţa să călărească plin de îndrăzneală,să spună adevărul şi să nu se teamă niciodată.
Ibin Iskender As-sagr As-saghir — adolescentul zvelt,înalt şi blond: aşa era numit.Băiatul lui Alexander — Tânărul Şoim.
Însă murmurele de nemulţumire,flăcările tot mai mari ale fierbinţelii revoluţionare,violentele şi haoticele dezmembrări ale societăţii,alimentate de suflul disperării ţărănimii,se auzeau de la mare depărtare.Maiestuoasele lanţuri muntoase apărau familia prinţului de aceste nemulţumiri turbulente.Alex era conştient că zăgazurile aveau să se rupă în curând,şi întocmise planurile de urgenţă necesare pentru viitorul familiei lui.Fusese trimis aur în străinătate,iar iahtul Steaua Sudului fusese mutat de la Nisa la Poti.Dar Alex spera că munţii aveau să continue să-i apere familia aşa cum o făcuseră pentru nenumăratele triburi de munteni care locuiseră vreme de două mii de ani departe de curentul vijelios al istoriei.Poate că vor reuşi să rămână în cuibul lor de vulturi din munţi,departe de dezintegrarea mocnită a imperiului vechi de o mie de ani care era pe cale de a se destrăma din cauza unor răzleţe schisme politice şi a unui ţar incapabil,stupid şi nepriceput.Alex spera să rămână izolat de nemulţumirile şi agitaţia aceea,preferând să-şi crească familia într-o atmosferă solitară şi paşnică.Dar dacă asta n-ar fi fost posibil,pregătise deja o cale de salvare.
înţeleaptă lui precauţie a fost totuşi inutilă pentru fiul său.Tânărul Şoim avea alte idei — idei adoptate în anii educaţiei din munţi,unde viaţa de războinic li se potriveşte tuturor.În ciuda prudenţei şi sfaturilor practice ale tatălui său,băiatul nutrea cu totul alte gânduri.Îndrăzneţ,sigur de sine şi convins de dreptatea lui,el îşi făcuse propria-i alegere,cu întregul idealism al tinereţii.Când a început conflagraţia,a plecat călare,împotriva dorinţei părinţilor săi,să lupte pentru moştenirea lui.

SFARSIT